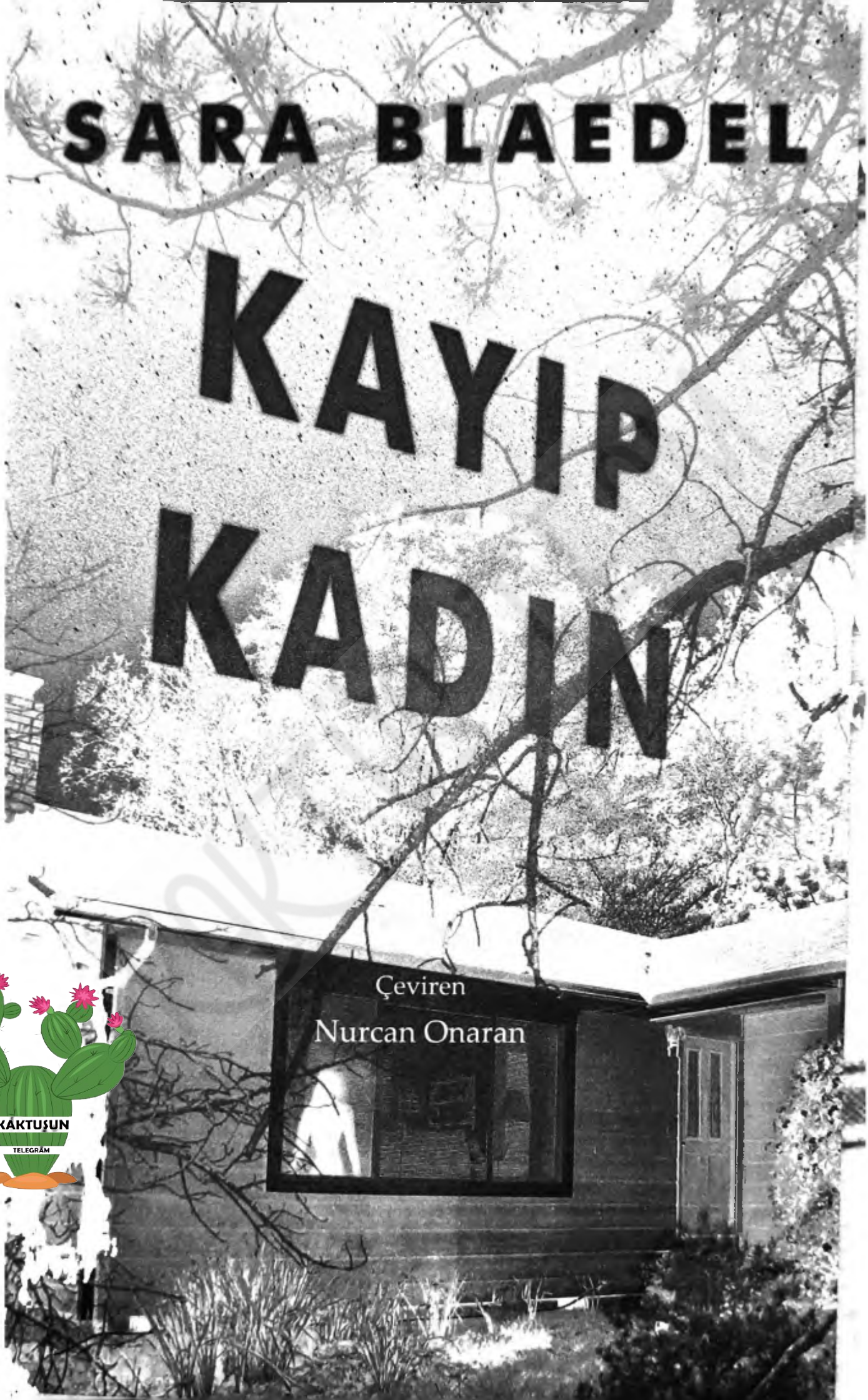
SARA BLAEDEL

KAYIP KADIN

Çeviren
Nurcan Onaran

KAKTUSUN
TELEGRAM

Adam, çalılıkların arasından ilerleyerek yolculuğuna devam ederken attığı her adıma kırılan küçük dal parçalarının çıtırtıları eşlik ediyordu. Alacakaranlık etrafını sarmaya başlarken yağmur damlaları ceketinin üzerinden akıyordu. Mutfağın ve evin arka tarafındaki birkaç odanın ışıkları açıktı. Pencereden kadını gördü, soluk mutfak ışığının altında musluğun başında duruyordu. Akan suyun altında elleri meşguldü.

Adam öne doğru eğilirken ocak ayının puslu sisi görünmesine engel oluyordu. Kadın ellerini önlüğüyle kurularken bu hareketi kendi içinde bir çekicilik barındırıyordu; yavaşça, özenle ve belirli bir enerjiyle bunu yaptıktan sonra uzun saçlarını boynunun arkasında topladı.

Adam acısını, yaşadığı kaybı hissetti.

Kadının kızı mutfağa girdi. Kısa deri ceketini üzerinden çıkardı ve oval mutfak masasının yanında duran sandalyenin üstüne fırlattı. Adam onun on beş, on altı yaşlarında olduğunu tahmin etti. Onu daha önce evden okula gelirken görmüştü; üstünde okul üniforması vardı, çantasının tek askısı omzuna takılıydı ve kafasını yere indirmiş bir şekilde yürüyordu. Adam arabasında saklanıp onu izlerken kızın sessiz ve aksi bir ergen

olduğunu düşünmüştü. Yine de soğuk ve mesafeli bir güzelliğe sahipti.

Kadın hâlâ mutfak tezgâhının başındaydı, yıkadığı tabak çanağı kurularken ara sıra konuşmak için kızına doğru dönüyor ve kızın anlattığı şeylere gülüyordu. Adam dürbünüyle kadının ince yüzüne odaklandı; yüzünün kadınsı hatlarını, güldüğü zaman gözlerinin yanında oluşan çizgileri incelemeye başladı. Tüm detayları aklına kazımak istiyordu.

Kızın bluzunun askılarından biri omzundan düşmüştü. Adam öne çıkık köprücük kemiğini ve boğazının altındaki çekici kıvrımı gördü. Önündeki dalları çekerek birkaç adım yaklaştı. Anne yeniden bir kahkaha attı ve arkasını döndü. Sırtı adama dönüktü; adam pencerenin arkasındaki bir siluetti.

Dışarıda olmasına rağmen kendini sanki mutfağın içinde yaşananların bir parçası gibi hissediyordu. Ocaktan yükselen yemeğin kokusunu ve anneyle kızın arasındaki sıcak diyalogu, birbirlerine günlerini anlatırken bir anne ile kızın arasında geçen o samimi cümleleri hayal etmeye çalıştı.

Çalılığın arasından çıktı, eve doğru biraz daha yaklaştı. Arkasındaki arazi açıktı; iki katlı evler anayolla otoparkı neredeyse boş olan barın arkasında sırt sırta vermişti. Kalabalık azalmıştı ve dışarıda yağmur yağdığı içi insanlar içeride kalmayı tercih ediyordu. Bölgedeki diğer evlerde de ışıklar yanıyordu ve ara sıra birkaç araba anayoldan evlere doğru giden dar yola sapıyordu ama herkes bir an önce yağmurdan kaçarak eve gitme peşinde gibi görünüyordu.

Yavaşça ilerleyen bir araba göründü. Adam hemen yeniden çalıların arasına döndü, kalbi hızla atmaya başlamıştı. Bir dal parçası yanağını çizince kısık sesle küfür etti ve çizikten akan kan çenesine doğru süzüldü. Arabanın farları az kalsın görünmesine neden oluyordu. Bir süre gözlerini kapadı ve nefesini tuttu. Daha sonra derin bir nefes verdi. *Sakin ol.* Bir anda üşümeye başladı: Üstünde kalın bir mont, ellerinde eldivenler olmasına

rağmen üşüyordu, keskin soğuk, vücudunun en derinliklerine işlemeye başlamıştı. Önce arabada, sonra da yağmurun altında beklediğinden üzerindeki her şey ıslak ve soğuktu. Termal çorap giymeyi unutmamalıydı.

Kadının kocası elinde bir şişe şarapla mutfağa girince içgüdüsel olarak eğildi. Adam içeri girince karısına bir şey söyledi ve sinirli hareketlerle kızını işaret etti. Daha sonra kızına doğru yöneldi ve yakasını düzeltti.

Ne söylediklerini duyamasa da kızın verdiği tepkiyi anlamak güç değildi. Kızın yüzü karardı, babasına bağırdı ve topukları üstünde dönüp mutfağı terk etti. Çıkarken arkasından çarptığı kapının sesi neredeyse adama kadar gelmişti.

Adam mutfak kabinin üst gözlerinden birini açtı ve iki bardak çıkardı. Daha sonra da şarabı açtı. Kadın hâlâ tezgâhın başında duruyor, ocaktan aldığı tenceredeki sıcak suyu boşaltıyordu. Kadın bir anda sıcak suyun oluşturduğu dumanın arasından bakınca adamın tüyleri diken diken oldu; bir anda alacakaranlıkta görüldüğünü ya da bir şekilde varlığının fark edildiğini zannetti. Yükselen duman camların buğulanmasına, oluşan gri örtünün ardındaki kadının hareket eden bir siluete dönüşmesine neden oldu. Ancak buğu çabuk dağıldı ve adam yeniden net bir şekilde içeriyi görmeye başladı.

Çiseleyen yağmurun altında silahının kundağını omzuna yerleştirdi, dürbününden gözüken görüntüye konsantre oldu, derin bir nefes aldı ve tetiği çekti. Kurşun kadının alnının tam ortasından, gözlerinin hemen üstünden girdi.

Adam, kadının kocasının tepkisini izledi; sanki ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Şarap şişesi elinden düştü ve önce kırık mutfak camına, daha sonra eşine baktı; kadın yere yığılmadan önce kanı oluk oluk akmış ve kocasının üstüne sıçramıştı.

Saniyeler sonra, tam çalıların arasına doğru çekilirken bir kapı sesi duydu. Genç kızın evin ön kapısındaki basamakların üstünde durduğunu gördü. İkisi de öğleden sonra bastıran gri

sisin içinde bir an için donakaldılar. Daha sonra kız mutfak camını gördü ve eve dönerken çığlık attı.

Adam sık çalıların arasından çıktı ve hızla arabasına doğru ilerledi.

KAKTÜS TEAM

tg: kaktusunx

1

Louise Rick, Arama Departmanındaki sandalyesinde geriye doğru yaslanıp yerde oturmuş, Charlie'yle ilgilenen partnerine doğru baktı. Emekli polis köpeği yan tarafına uzanmış, sabırlı bir şekilde patilerinin kardan ve yola dökülmüş tuzlardan temizlenmesini bekliyordu. Eik Nordstrøm onu bir havlu ile sardı ve patisinin tabanındaki kılları kesti, daha sonra da patilerini vazelin ile ovaladı. Louise, gözlerini devirip başını sallayana kadar hiç durmadan köpeğe övgü ve sevgi dolu sözcükler söylemeyi de ihmal etmedi.

Eik'in masasının üstünde köpek bakımıyla ilgili bir kitap duruyordu.

Vay canına, diye düşündü Louise. Sokaktaki bir parça karın bu kadar bakım gerektirdiğine inanmakta zorluk çekiyordu. Louise daha önce hiç Dina'nın patilerinden yola dökülen tuzları temizleyip onları vazelinle ovalamamıştı. Bunu yapan biri varsa o da Jonas'tı. Ne de olsa o köpek bakım kitabını Eik'e veren kişi üvey oğluydu.

Louise, siyah saçlı polisin büyük Alman çoban köpeğine uyguladığı titiz bakımı izlerken eğer şimdi evinden taşınırsa onu ne kadar çok özleyeceğini fark etti.

Eik kenara kaydı ve Charlie'nin arka patisini eline aldı.

Altı ay önce nispeten yeni aşkı, yani partneri Eik onun ve Jonas'ın yanına taşınırken, Louise'in arkadaşı Camilla, Eik'in South Harbor'daki stüdyo dairesinde kocası Frederik ve oğlu Markus'la kalmaya devam ettiğinde Louise, bunun nasıl sonuçlanacağı konusunda endişeliydi. Fakat her şey yolunda gitmişti. Hatta işler o kadar yolunda gitmişti ki Eik'in yanından ayrılıp yeniden kendi evine taşınması yanlış hissettiriyordu.

Camilla ve Frederik'in, evinde kalması fikrini Eik ortaya atmıştı. Roskilde yakınlarındaki malikâneleri yandıktan sonra kalacak bir yere ihtiyaçları olmuştu. Markus, Jonas ile birlikte yatılı bir okula kayıt olduğundan ev küçük olmasına rağmen Markus'un eve geldiği hafta sonları haricinde onlara yetmişti.

Louise bir süredir aslında Camilla ve Frederik'in, büyük kapılı, güzel tavanlı malikânelerinden sıkılmaya başladıklarından ve şehre taşınmak istediklerinden şüpheleniyordu; gerçi devasa bir evde yaşadıktan sonra küçük bir apartman dairesine sığmaya çalışmak pek kolay değildi. Frederik yangından sonra hastaneden ayrıldığında çocukluk evini onarmayacağını beyan etmişti. Louise, Frederik'in neden böyle bir karar verdiğini anlayabiliyordu. Çok fazla negatif enerji, evle bütünleşmiş çok fazla eski ve tuhaf hikâye vardı; hem orada yaşayıp hem de geçmişten kaçmaya çalışmak imkânsızdı.

Fakat şimdi önlerine bakmaları gerektiğini düşünüyorlardı. Frederiksberg'te, Camilla'nın Frederik ile tanışmadan önce Markus ile birlikte yaşadıkları evin birkaç sokak ötesinde geniş ve ferah bir ev bulmuşlardı. Altı ay o kadar hızlı geçmişti ki Louise ve Eik, daire boşaldıktan sonra nasıl bir yol izleyeceklerine dair bir konuşma yapmamışlardı.

"Şehirli bir köpeğin South Harbor'da yaşamak hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum," diyerek Eik'e bulaştı Louise.

"Evet, muhtemelen benim mahallem onun zevklerine pek uymayacak," dedi Eik kafasını kaldırmadan. Charlie'nin son patisine bakım yapıyordu. "Charlie'nin, Allégade'deki şık kadınları

koklamayı sevdiğini biliyorsun. Ayrıca bütün kız arkadaşları da Frederiksberg Bahçeleri'nde yaşıyor."

"Belki de," dedi Louise. Eik ayağa kalktı ve artık tertemiz olan köpeğine bir ödül bisküvisi attı. "Ama Frederik ve Camilla dün yeni evlerine taşındılar ve yanılmıyorsam yaptığımız anlaşmaya göre sen sadece onlar yeni bir yer bulana kadar benimle birlikte kalacaktın."

Eik, bir an hazırlıksız yakalanmıştı ama daha sonra Louise'e bakarak gülümsedi. "Ah, sana söylemedim mi? Olle bu öğlen arabasıyla gelip eşyalarımı alacak." Gözlerini büyük çoban köpeğine doğru çevirdi. "Ayrıca bir köpek de her koşula ve lokasyona adapte olmayı bilmeli."

Eik bunu o kadar rahat bir şekilde söylemişti ki Louise bakışlarını yere indirmek zorunda kaldı. Bir anda sessizliğe büründü. Eik'in gitmesini istemiyordu; onunla birlikte yaşamak ona çok doğal bir şeymiş gibi geliyordu, onun yanında kendini güvende hissediyordu.

"Hey!" dedi Eik, Louise'e doğru yaklaştı ve onun boynuna bir öpücük kondurdu. "Hiçbir yere gitmiyorum. Sadece South Harbor'daki daireyi elimizde tutmalı mıyız, buna karar vermemiz gerekiyor. Kim bilir? Belki Jonas bir gün orayı isteyebilir. Yani tabii orayı gözden de çıkarabiliriz ama o daire o kadar ucuz ki elimden kaçırmak istemiyorum."

Louise'in içindeki gerginlik kayboldu. Eik, Louise'in sandalyesini kendine doğru döndürdü, Louise ayağa kalktı ve ona sıkıca sarıldı. Onu bir an için kaybedip sonra geri alması, bluzunu kaldırırken Eik'e daha sıkı sarılmasına neden olmuştu. Louise onun kokusunu içine çekti; her zamanki gibi deri, sigara ve saç jölesi gibi kokuyordu. Tabii bu aromalara Louise'in tanımlayamadığı ama nerede olsa tanıyacağı ve sadece Eik'e has, onu âdeta tanımlayan bir koku eşlik ediyordu. Louise ellerini onun uzun sayılabilecek siyah saçları arasında gezdirdi ve onu öptü.

İkisi de arkalarındaki kapı açıldığında zamanında tepki veremediler. Rønholt kapının girişinde belirdi, utanarak bir özür

mırıldandı, ardından dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapadı. Kapıyı üç kez çaldı ve içeri girmeden önce boğazını temizledi. "Lütfen ofisime gelme nezaketi gösterir misiniz?" dedi içeri girdikten sonra. Arkasını dönüp çıkmadan önce de ekledi, "Düzgün bir şekilde giyindiğinizden de emin olun, lütfen."

Ragner Rønholt yirmi yılı aşkın bir süredir Arama Departmanının başında bulunuyordu. Bir yıl önce Louise'i Cinayet Masası'nın elinden kapıp kendi departmanına getirmişti. Yavaş yavaş emeklilik yaşı geliyordu. Kimse onun işi ne zaman bırakmayı planladığını bilmiyordu ama hayatının üçüncü bölümü için sabırsızlandığı, bu dönemi kültürel gezilerle ve Avrupa'da bisiklet turlarıyla geçirmek istediği gün geçtikçe daha görünür bir hâl almaya başlamıştı. Louise onun özel hayatı hakkında fazla bilgi sahibi değildi. Evli olmadığını biliyordu, gerçi zamanını iki kadın arkadaşı arasında paylaştırdığından haberdardı. Pytte'i, Danimarka Radyosu'nun yeni salonundaki konserlere ve Avrupa'nın büyük şehirlerinde tatillere götürürken Didder, Skodsborg'daki evinin mutfağında vakit geçiriyor, Ragner de o eve gidip elinden her iş gelen erkek rolünü oynuyordu. Ragner, Østbanegade'de büyük bir dairede yaşıyordu; burası, Kopenhag'ın özel muhitlerinden biriydi. Ragner evindeki pencere kenarlarında orkide yetiştiriyordu.

Cinayet Masası'nın şefi Hans Suhr bir seferinde onu yalnız bir kurt olarak tanımlamıştı. Ona göre Rønholt, hayatını kendi zevklerine göre tasarlayan bir hedonistti. Arama Departmanının şefi, zamanını başkalarını düşünerek ve onlar için bir şeyler yaparak geçirmiyordu. O, istediği şeyi istediği zaman yapan biriydi.

"Bu böyle devam edemez. Bunun siz de farkındasınız, öyle değil mi?"

Louise ve Eik onun ofisinde oturuyorlardı. Kapının yanındaki duvarda Vesterbrogade'deki kuru temizlemeciden özel poşetlerde gelen üç adet beyaz gömlek asılıydı. Onların hemen altında da Rønholt'un, yeni yol bisikletiyle eve gitmeden önce giydiği yeni bisiklet ayakkabıları duruyordu. Bunlar emekliliğine yaklaşan bir adamın standart ekipmanlarıydı. Fakat Louise, Fransa

Bisiklet Turu'nda yarışan takımlara ait bir formayla gezdiğini hiç görmemişti. Rønholt bisiklet taytlarından da giymiyordu.

"Herkes beraber yaşadığınızı biliyor. İkinizden birinin başka bir yere transfer olması gerektiği gerçeğiyle yüzleşmemiz gerekiyor."

Sessizlik.

"Şimdilik önümüzdeki seçeneklere açık olalım." Masasındaki bir kâğıda doğru uzandı. "Mesela, Næstved polis karakolunda boş bir pozisyon var."

Rønholt kâğıdı onlara doğru uzattı. "Bu durumu başka türlü çözebileceğimizi düşünüyorsanız fikirlere açığım. Hanginiz yeni bir şeyler denemek ister?"

Yine ikisinin de ağzını bıçak açmadı. Louise ayağa kalktı ve kâğıdı aldı. Bir çözüm yolu bulacaklarına söz verdi.

"Ragner'in haklı olduğunu biliyorsun," dedi Louise, ofise doğru ilerlerken. "Eğer beraber yaşamak istiyorsak artık ortak olamayız. Ama Næstved'e gitmek mi? Hayatta olmaz."

"Rønholt'u bilirsin, bir süre sonra bu işin peşini bırakacaktır." Eik kolunu Louise'in omzuna attı. "Biz iyi bir takımız ve eğer insanlar konuşmaya başlarsa eski ofisime geri dönerim, olur biter."

Louise elini kaldırdı. "Hayır, bizim diğer insanlardan bir farkımız yok. Sahada beraber olamayız."

"Pekâlâ, teslim oluyorum. Bir yolunu bulacağız." Ofislerinin kapısını kapadı ve Charlie'nin başını okşadı. "Bu geceyi iple çekiyor musun?"

Louise gülümsedi. "Nick Cave daha çok senin tarzın biri ama uzun zamandır bir konsere gitmemiştim. Sabırsızlanıyorum! Camilla ve Frederik ile konuştum. Bir şeyler içmek için onlarla konserden yarım saat önce Vega'nın önünde buluşacağız. Biletler yanında mı?"

Eik bir kaşını kaldırdı ve ona baktı. Louise biraz fazla anne gibi davrandığını anlamıştı. "Merak etme, her şey kontrol altında," dedi Eik ve ardından bilgisayarını açtı.

Louise bir anlığına bocaladı. İkisinin de hâlâ törpülemedikleri bazı keskin köşeleri vardı ve beraber bir hayat kurmaya başladıklarında bu tip şeylerle karşılaşacaklarının zaten farkındaydı. Şu an yaşadıkları hâlâ uzun süren bir parti gibiydi ve her sabah onun yanında uyanmaktan, her gece onunla birlikte uykuya dalmaktan büyük haz alıyordu. Fakat yine de kendini birkaç kez onun yerdeki pantolonunu alıp katlayarak bir sandalyenin üzerine koyarken bulmuştu ve şimdi de onun sınırlarından birini ihlal etmişti. *Anladım,* dedi kendi kendine ve açık pozisyonlara bakmaya başladı.

"Eğer başka açık pozisyonlara bakmazsak ikimizden biri kendini şehir dışında çalışırken bulacak," dedi Louise. "Ve buraya en son gelen ben olduğum için, doğal olarak buradan ilk giden kişi de ben olacağım."

Eik ayağa kalktı ve montunun cebindeki köpek tasmasını çıkardı. "Göreceğiz." Bu durumu hâlâ ciddiye almıyor gibi görünüyordu. "Ben gidip birkaç paket sigara alıp köpeği gezdireceğim. Hadi Charlie."

Eik'in koridorda yürürken ıslık çaldığını duydu. Muhtemelen Nick Cave'di ancak hangi şarkı olduğunu tanıyamadı.

2

Şubat 1996

Kabul töreninin yapıldığı odadaki sesler kesilmişti. Gençler sessiz bir şekilde oturuyor, rahibin onlara ölümün hayatın olağan akışının bir parçası olduğunu ve Tanrı'nın onlara her zaman olacaklar hakkında bilgi vermediğini anlatmasını dinliyorlardı. Kocası huzursuz gençlerin kendisine kulak vermesini sağlamakta uzman biriydi. Sofie bunun nedenini tam olarak asla kavrayamamıştı. Bunun nedeni belki de gençlerin onun sözlerini ilgi çekici bulmalarıydı. Belki de gençler spor kulübünün hentbol takımının koçu olarak kazandığı başarılara büyük saygı duyuyordu ve turnuvadan önce daha büyük bir ligde mücadeleye etmeye başlayacağı için onunla iyi geçinmeye çalışıyorlardı.

Stig, rahip olup şehre taşınmadan önce alt yaş gruplarında milli takım forması giymişti. Koçluk yapmaya başladıktan sonra Sofie de stadyumda bir yemek standı işletmeye başlamıştı. Şimdi bunu düşününce gülümsedi ve masanın üstünden bir kalem alıp topuz hâline getirdiği saçına sıkıştırdı. Yağı hazırladı, ince dilimlenmiş çikolataları masaya koydu, bir tabağın içine peynir dilimledi ve bir ekmek sepetinin içini de yeni pişmiş ufak sandviç ekmekleri ile doldurdu.

tg: kaktusunx

"Fırından yeni çıkmış sıcacık ekmekler geldi," dedi Sofie, öğrencilerin kiliseye kabul edilme derslerini bölerek. Stig gülümsedi ve eliyle ona içeri girmesini işaret etti. "Meyve suyu ve çay da var. Plastik bardaklar dolapta."

Rahibin evinde her zaman ikramda bulunulurdu. Sofie ve Stig, bu ikramların bir çeşit rüşvet sayılıp sayılmadığını tartışmışlardı ama yaptıkları konuşmanın ardından buraya gelen konukların kendilerini sıcak bir ortamda hissetmelerini sağlamak istediklerine karar vermişlerdi; sonuçta kiliseye kabul süreci bir ceza değildi. Öğleden sonra rahibin evine gelen konuklara sandviç ve tatlı, sabah gelen konuklara ise kahvaltı ikram ediyorlardı.

Gençler ikramları yerken Sofie, bir kızın Stig'e ölümden sonra bir hayatın olduğuna inanıp inanmadığını sorduğunu duydu. Stig hayatın sona ermesini kimsenin engelleyemeyeceğini söyledi. Ancak hayır, öbür tarafta onları bekleyen yeni bir hayat olduğuna inanmak ona huzur vermiyordu. Onun içini rahatlatan, Tanrı sizi çağırdığında bu hayatı bırakmaya hazır olduğunuza inanmaktı. Ölüm acımasız ve ani görünse bile. Stig öbür tarafta onları bekleyen tek şeyin cennetin huzuru olduğuna inanıyordu.

"Ve her insan için doğru zamanının ne olduğunu sadece Tanrı bilir," dedi Stig, Sofie ekmek sepetini boşaltırken.

Mutfaktaki telefon çaldı. Sofie, Stig'e gülümsedi ve kapıyı arkasından kapatıp odadan çıkarak telefona cevap vermeye gitti.

"Annen, onun için bıraktığım protein karışımını içmiyor," dedi Sofie'nin annesine bakan kadın telefonun öbür ucundan. "Bu iyi değil, hiç iyi değil. İyice zayıflayacak ve tekrar nefes almakta zorlanmaya başlayacak; eğer böyle devam ederse yeniden hastaneye yatmak zorunda kalacak. Onunla konuşmak zorundasın!"

"Hemen geliyorum," dedi Sofie. Fırını kapadı ve şişen hamurların üzerindeki havluyu ıslattı.

Bir yığın genç ayakkabısının altından kendi botlarını çıkarmak üzereyken silah dolabının açık olduğunu gördü. Bu onu o kadar sinirlendirdi ki bir an için çığlık atacak gibi oldu. Stig onu çok nadir sinirlendirirdi ama çocuklarla dolu bir evde av silah-

larının bulunduğu dolabı kilitlemeyecek kadar düşüncesizce bir davranışta bulunmak, Stig'in karakterine çok uyan bir hareketti.

"Buraya gelip şu silahlarının bulunduğu dolabı kilitler misin?" diye bağırdı Sofie kapının eşiğinden. Çocuklardan birkaçı kıkırdamaya başladılar: Sofie bunu daha öncede yapmıştı ve bu, onları hep güldürürdü.

Sofie'nin annesinden geriye pek bir şey kalmamıştı. Son olarak ciddi bir zatürre vakasından dolayı kaldırıldığı hastaneden yaklaşık bir hafta önce taburcu edilmişti. Kanındaki akyuvar sayısı tavan yapmıştı ve iltihap bütün vücuduna yayılmıştı. Şimdi, üzerine aldığı battaniyeyle koltukta oturuyordu ve kucağında da kalın bir kitap vardı. O kitabı gerçekten okuyor muydu, yoksa kitap ona saygınlığını koruduğu hissini mi veriyordu? Sofie bir keresinde annesini elindeki kitabı ters tutarken bulmuştu.

Annesi altmış yedi yaşındaydı ama kendisine çoklu skleroz* teşhisi konulduktan sonra durumu hızla kötüleşmişti. Bir anda yaşlı bir kadın hâline gelmişti. Ayrıca ellerinde, omuzlarında ve sırtında da kireçlenme vardı. Sofie, annesinin gösterdiğinden daha çok acı çektiğini biliyordu ve yorgunluğunu gizleyemiyordu. Bir zamanların enerjik kadını artık yoktu. Hâlâ çiçekçi dükkânının üstündeki küçük dairesinde ufak temizlik işleri yapabiliyordu fakat eskiden kocaman bir evi çekip çeviren, evin önündeki çimleri biçen ve her gün alışverişe gitmeden önce camları yıkayan kadına kıyasla bu hiçbir şeydi. Sanki tüm enerjisi ondan çekilip alınmıştı.

"Ah, yaşlı olmak çok sinir bozucu, bunu hiç beceremiyorum," diyordu sık sık. Artık yataktan kalkıp gazete okurken bir kahve içecek enerjiyi bulduğunda kendini şanslı hissediyordu.

Sofie'nin de söylediği gibi, işleri biraz ağırdan almakta bir sorun yoktu. "Şu an yapmak zorunda olduğun hiçbir şey yok. İşleri biraz ağırdan alman hiç sorun değil," derdi Sofie, annesi yaşlı olduğu ve hiçbir şey yapamadığı için kötü hissettiğinde.

---

* Bağışıklık sistemindeki bozukluk sonucu beyin ve omurilikte çok sayıda plağın ortaya çıkmasıyla oluşan hastalık. *–yhn*

Sofie annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Anne, protein karışımın içmen gerekiyor. Yoksa yeniden hastaneye yatmak zorunda kalacaksın."

Annesinin metal kadar keskin, mavi gözleri son bir yılda yumuşamıştı. "Ah, Sof, devam etmek istemiyorum. Beni anlaman gerekiyor. Benim artık zamanım doldu. Artık gücüm kalmadı."

"Bu konulara girmeyelim, anne." Sofie protein karışımını getirmek için mutfağa gitti. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Kanepede annesinin yanına oturdu. "Ve sen bunu içmeden de buradan gitmeyeceğim. Bunu içeceksin, ben de daha sonra eczaneye gidip ilaçlarını alacağım. Dışarıdan bir şeye ihtiyacın var mı?"

Annesi elini Sofie'nin kolunun üstüne koydu. "Tatlım, ağzından çıkanları sen de duyuyorsun. Artık evden çıkamaz hâle geldim."

"Bu kısa süreli bir durum. Eve daha yeni geldin. Hastanede olmak insanı yorar."

"Hayır. Ben hayatımı artık bu şekilde geçireceğim." Annesi elini indirdi. "Artık başka biri oldum."

Sofie gözyaşlarını tutamadı. Daha önce bu tip konuşmalar yapmışlardı ama hiçbiri bu kadar ciddi, bu kadar yakın hissettirmemişti.

Annesi çok açık bir şekilde artık yaşamak istemediği zaman bir çıkış yolu olmasını istediğini söylemişti. Bunu daha Sofie'nin babası ölmeden önce de konuşmuşlardı. Hatta Sofie, babası öldüğü zaman annesinin intihar etmesinden korkmuştu. Fakat böyle bir şey olmamıştı; o zamanlar annesi, babasını çok özlediği her hâlinden belli olsa da bunun bahsini bile açmamıştı.

Babasının ölümünden bir yıl sonra, Sofie annesiyle birlikte bir akşam yemeği yemişti ve o yemek boyunca bir insanın artık devam etmek istemediği zaman hayatına bir son vermeye hakkı olup olmadığı üzerine konuşmuşlardı.

"Bu tabii ki öyle kolay kolay karar verilecek bir durum değil," demişti annesi, kızının korkularını dindirmek için. "Ama hayat

seni istemediğin bir noktaya götürebilir; işte o zaman her şeye bir son verme hakkım olmasını istiyorum. Ama sana söz veriyorum, elimden geldiğince dayanmaya çalışacağım."

Sofie annesinin elini okşadı ve kendini toparlamak için lavaboya doğru gitti. Gözyaşlarını durdurmak istiyordu. Lavaboya doğru eğildi, burnunu sildi, derin bir nefes aldı ve oturma odasına döndü. "Ama bunun şimdi olması gerekmiyor," dedi kanepeye yeniden otururken. "Baharı görmek istemez misin?"

Annesi yeniden Sofie'nin elini tuttu. "Hiç gücüm kalmadı."

"Ama kendi canına kıymak için ne kadar ilaca ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" dedi Sofie bir anda. Annesinin elini sıktı. "Buraya gelip seni bir kan gölünün ortasında bulmak istemiyorum ve sakın ocaktaki gazla da bir şeyler yapmaya kalkma. Binadaki insanların hayatını tehlikeye atmış olursun."

Bir süre sessiz bir şekilde oturdular.

"Ve sen burada ölürken benim ne yapmamı bekliyorsun? Seninle burada oturmamı mı istiyorsun? Ya da senin burada öldüğünü biliyorken ben de etrafta dolaşayım mı? Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Annesi sessiz bir şekilde başını salladı. "Artık bu konudan bahsetmeyelim." Sofie'nin önüne koyduğu protein karışımını eline aldı.

"Seni anlıyorum ve bencilce bir hareket yapmak da istemiyorum," dedi Sofie bir süre sonra ve yeniden annesinin elini tuttu. "Seni özgür bırakmak istiyorum. Sadece seni çok seviyorum ve seni ne kadar özleyeceğimi kelimelerle ifade edemiyorum."

"Ben de seni çok seviyorum." Annesi boş protein karışımı kutusunu önündeki sehpaya koydu.

3

"Eik'i gördün mü?" diye sordu Louise, bekleme odasının hemen dışında koridorda karşılaştığı Olle Svensson'a. Rønholt, Eik'i alıp Louise'in ortağı yapmadan önce, ince saçlı dedektif, Eik ile aynı ofiste çalışıyordu.

"Hayır, öğle yemeğine gelmedi. Büyük olasılıkla dışarıda kanser çubuklarından birini emiyordur." Olle kahvesinden bir yudum aldı.

Louise başını salladı. "İki saat önce bir sigara içip Charlie'yi gezdireceğim diyerek dışarı çıktı. Bu saate kadar dönmemesi bence biraz tuhaf."

Louise, Olle'nin yüzündeki ifadeyi beğenmemişti. Olle'nin kahverengi gözleri iyice açıldı. Louise, onun biraz sonra söyleyeceklerini duymak istemiyordu. Louise bir anda Eik ile Olle'nin gerçekten o günün ilerleyen saatlerinde eşyalarını toplamak için buluşmayı gerçekten konuşup konuşmadıklarını merak etti. Yoksa sahiden sadece bir şaka mıydı?

"Makinede kahve kaldı mı?" diye sordu Louise, Olle'nin bardağını işaret ederek. Olle cevap veremeden Louise içeri daldı.

Rønholt haklıydı, diye düşündü Louise ofisine doğru dönerken. Her şey en basit tabiriyle tuhaftı. Departmandaki diğer

kişilerin önünde başka bir şey ima ediyor gibi görünmeden ortağının adını söyleyemez olmuştu. Ayrıca Eik hangi cehenneme gitmişti? Louise ona biletleri yanına alıp almadığını sorduğu için gerçekten bu kadar sinirlenmiş ve çekip gitmiş olamazdı!

Louise'in sinirleri bozulmaya başlamıştı. Pencereye doğru ilerledi. Bu gerçekten kötü bir durumdu. Departmandaki başka biri böyle çıkıp gitseydi, Louise sadece onun acele bir işinin çıktığını ve veda etmeyi unutarak gittiğini düşünürdü.

Yoksa yine şimdi yaptığı şeyleri mi yapardı?

Louise öne doğru eğildi ve mahalledeki küçük marketin önüne bağlanmış köpeğe baktı. Aynı Charlie'ye benziyordu. Uzun bir süre boyunca Eik'in marketten çıkmasını bekledi ancak marketin kapısı en sonunda açıldığında yaşlı bir kadın alışveriş sepetiyle birlikte yavaş yavaş kapıdan çıktı. Daha sonra marketin sahibi çıktı, elindeki plastik kovayı duvarın yanına, karın üstüne yerleştirdi. Köpeğin başını okşadı, daha sonra bir şey söyledi ve kovayı işaret etti.

Kahretsin, o köpek *gerçekten* Charlie'ydi! Bu kesindi. Fakat Eik'ten hiçbir iz yoktu.

Louise'in ofisteki her şeyi kapatıp kapıyı arkasından çarparak çıkması iki dakikasını almıştı. Binanın merdivenlerinden koşarak aşağı indi ve bir dakika sonra kendini binanın dışında buldu.

Louise'in ona yaklaştığını gören çoban köpeği kuyruğunu sallamaya başladı. Louise dükkâna girdi ve içeride hiç müşteri olmadığını görünce sordu: "Eik nerede?"

Marketin sahibi tezgâhın arkasında belirdi ve başını salladı. "Bilmiyorum. Gitti. Birkaç paket sigara aldı ve köpeği burada unuttu. Onu içeri aldım ama içeri giren her müşteriye hırladığı için onu yeniden dışarı çıkarmak zorunda kaldım. Ama neredeyse iki saat oldu ve dışarısı da oldukça soğuk."

Ne yapacağını bilmediğini göstermek ister şekilde omuzlarını kulaklarına kadar kaldırdı.

"Charlie iki saattir dışarıda mı?" diye sordu Louise. "Eik giderken ne söyledi? Onu burada unutmuş olamaz!"

Market sahibi tekrar omuzlarını silkti. "Birkaç paket sigara aldı, her zamanki gibi; bir tane de çakmak aldı. Parayı ödedi ve gitti. Bir daha da geri gelmedi!"

Louise, Eik'in cep telefonunu aradı ama açan olmadı. Louise daha sonra kendi evini aradı ama karşısına telesekreter çıktı. Rønholt'un ofisini aramadan önce tereddüt etti. Onu özel hayatlarına daha fazla karıştırma fikri hoşuna gitmemişti ama öte yandan, Eik onun isteğiyle bir yere gitmiş ve Louise'e söylememiş olabilirdi.

"Onu ofisimden ayrıldığınızdan beri görmedim ya da ondan haber almadım," dedi Rønholt. Sesi, bir şeylerle meşgul gibi geliyordu. "Ama o yetişkin biri, kendi başının çaresine bakacağına eminim."

Louise onu aramamalıydı. Telefonunu çantasına attı ve Charlie'nin tasmasını çözdü. O kadar kızgındı ki, Frederiksberg'deki evine kadar yürümeye karar verdi. Eik'in bir anda gidip köpeğini dışarıda bırakması bir şeydi, Louise'i tam bir aptal yerine koyması ise başka bir şey.

Altıncı kattaki daire boştu. Louise, Jonas'ın yatılı okulda olmasına hâlâ alışamamıştı; o burada değilken ev çok sessiz geliyordu. Evdeki dört odaya da baktı ve sabah evden çıktıklarından beri kimsenin eve girmediğini gördü. Bir alt kata indi ve Melvin'in kapısını çaldı.

"Az sürece önce Frederiksberg Bahçeleri'nden döndük," dedi komşusu. Melvin, Jonas sadece hafta sonları eve geldiği için Dina'ya bakma görevinin kendisine verilmesinden dolayı çok mutluydu. Louise sarı labradorunun başını okşadı ve Melvin'e Eik'i görüp görmediğini sordu.

"Hayır ama onun daha önce Charlie'yi unuttuğunu hiç duymamıştım." Melvin onu içeri davet etmişti ve şimdi de ona bir bardak kahve hazırlıyordu. "Köpek onun biriciği. Sayılır," dedi ve Louise'e göz kırptı.

Louise başını salladı ve kahve masasının üstündeki kan kırmızısı çiçeğe baktı. Hayır, gerçekten de Charlie'yi unutması pek

olası değildi. Tabii, Eik'i dışarıya gösterdiğinden daha çok rahatsız etmediyse. Fakat yetmiş sekiz yaşındaki komşusunu bu konuya dahil edemezdi.

Melvin'in geniş koltuğunda oturmak Louise'in rahatlamasına neden oluyordu. Öğleden sonra yaktığı puronun kokusu perdelerde asılı kalmıştı; Louise'e merhum büyükannesiyle büyükbabasını hatırlatıyordu.

Jonas başlarda koruyucu aile adı altında, on iki yaşındayken Louise ile yaşamaya başladıktan sonra Melvin onların ailesinin bir parçası hâline gelmişti. İç savaşın parçaladığı eski Yugoslavya'da öz anne ve babasını kaybeden Jonas, Danimarkalı aktivist bir rahip ve eşi tarafından evlatlık alınmıştı; onu Danimarka'ya getirmiş ve öz çocukları gibi sevmişlerdi. Jonas dört yaşındayken üvey annesini kaybetmişti ve onu büyütme görevini kendini bu işe adamış bekâr babaya kalmıştı. Sekiz sene sonra da Doğu Avrupa kökenli bir suç örgütü Jonas'ın sevgili babasını katletmişti.

Louise o zamanlar Melvin'i birkaç senedir tanıyordu ama onunla bir samimiyet kurmamıştı; onun için Melvin, kendi hayatını etkilemeyen komşusuydu. Jonas ve Melvin ilk karşılaşmalarında birbirilerini tanımışlardı ve Melvin'in karısının cenazesini Jonas'ın babasının yönettiğini fark ettiklerinde hemen birbirlerine ısınmışlardı. Melvin'in eşi Avustralya'da yaşadıkları sırada hastalanmıştı. Doktorların hatalı tedavisinden sonra kadın beyin hasarı almış ve komaya girmişti. On üç yıl önce Melvin onu eve, Danimarka'ya getirmeyi başarmıştı ve kadın son yıllarını evlerinden beş dakika uzaklıktaki bir bakımevinde geçirmişti. Kadın hayatını kaybedeli dört yıl olmuştu.

"Ortaya çıkacaktır," dedi Louise, kahvesini içtikten sonra. "Ne olursa olsun bu akşam gideceğimiz bir konser var. Senin bir planın var mı?" Kendini bir sorun olmadığına inandırmaya çalışır gibiydi.

"Grete ile birlikte bir konferans için Storm P. Müzesi'ne gideceğim. Konferans altı buçukta olduğundan öncesinde yemek yeriz diye düşünüyorum."

Louise gülümsedi. İlk başta Melvin, Grete Milling'in arkadaşı olduğunu söylemişti; ilişkilerini olduğundan daha az ciddi göstermişti ama zamanla kadın hakkında hayatının doğal düzeninin bir parçası olarak bahsetmek onun için daha kolaylaşmıştı. İki olgun insanın birbirlerini bulması herkesi çok mutlu etmişti.

"Ben eve dönsem iyi olacak," dedi Louise. Bardağını mutfağa götürdü. "Diğerleri ile Vega'da buluşmadan önce yıkanmam gerekiyor."

Fakat aslında Louise'in hevesi kaçmıştı. İçindeki huzursuzluk yüzünden bir şey yapmak istemiyordu. Eik, birine sinirlendi diye köpeğini sokakta bırakacak biri değildi. Ters giden bir şeyler vardı. Louise ne yaparsa yapsın huzursuzluğunu dindiremiyordu. Tam tersi, kıyafetlerini değiştirirken, köpekleri beslerken ve koltuğa çıkmasınlar diye oturma odasının kapısını kapatırken huzursuzluğu git gide artıyordu. Eik'i ne zaman arasa karşısına telesekreter çıkıyordu.

Louise bisikletle Vega'ya doğru yola çıktı. Enghavevej boyunca ilerlerken şüphe, kafa karışıklığı, endişe ve korku duygularını bir arada yaşadı. Neler olduğunu anlamıyordu. Birbirlerine haber verdikleri sürece kendi başlarına bir şey yapmaya hakları vardı. Louise eğer camdan dışarı bakmasaydı Charlie'yi göremeyecekti. Binanın diğer çıkışını kullanarak eve gidecekti ve köpek dışarıda kalacaktı.

Yanlış giden bir şeyler vardı, bundan emindi. Geçen her saniye bu fikrinden daha da emin olmasına neden oluyordu.

4

Camilla uzaktan el salladı. Frederik, atkısı burnuna kadar çekili bir şekilde otoparkın bilet gişesinden yanlarına doğru yürüdü. Frederik, Camilla ile tanışmadan önce California'da yaşıyordu ve her seferinde oradaki hava sıcaklığının onun tarzına daha uygun olduğunu belirtmeden edemiyordu.

"İçeri girmeden önce bir bira içecek zamanımız var mı?" diye sordu Camilla. Daha sonra etrafına baktı. "Eik nerede?"

Frederik kapıyı açtı ve onları içeri, hava sıcaklığının daha yüksek olduğu yere doğru soktu.

"Birazdan gelir," dedi Louise. "Biletler onda."

Camilla ile birlikte bir masaya oturdular. "Morgenavisen'e geri dönmek nasıl bir his?" diye sordu Louise.

Frederik onlar için iki bira, kendisi için de bir kola aldı, daha sonra yanlarına oturdu ve kolunu eşinin omzuna attı.

"Eğer editör kadrosunda olmasaydım her şey daha iyi olacaktı. İşimin büyük bir bölümü diğer insanların makalelerindeki virgülleri ve yazım hatalarını düzelterek geçiriyor," diyerek gülümsedi Camilla. "Ama geri dönmek güzel ve Terkel Høyer de beni çok özlediğini *söyledi*."

Birkaç yıl önce Camilla gazetede suç olaylarını takip eden bir muhabir olarak çalışıyordu. O işten kendi isteğiyle ayrılmıştı. Louise, editör kadrosunda çalışmanın onun için tam olarak ne kadar hayal kırıklığına uğratıcı olduğunu bilmiyordu. Camilla bazılarının bunu bir terfi olarak görebileceğini söylemişti ancak sesindeki hüsranı duymak zor değildi. O, makaleler yazmak ve bu makalelerin altında da isminin yayınlanmasını istiyordu.

Frederik güldü. "Muhtemelen en büyük değişikliği ben yaşıyorum. Artık çalışan bir eşim var. Evde daha çok duran kişi benim."

O sırada Frederik'in telefonu çaldı. Louise ve Camilla, arayanın Eik olup olmadığını merak ettikleri için kulak kabarttılar ama Frederik İngilizce konuşmaya başladı.

"Menajeri arıyor," dedi Camilla. "HBO, Frederik'in yeni başlayacak dizilerinin başyazarı olmasını istiyor. Şartlarda anlaşmaya çalışıyorlar."

"Yeniden oraya mı taşınmak zorunda kalacak?" diye sordu Louise. "Bu eve daha yeni alışıyorsunuz."

Arkadaşı başını salladı. "Buradan da çalışabilir. Görüntülü görüşmeler de yapabilirler."

Frederik aile şirketleri Termo-Lux'ın yönetme sorumluluğunu devrettiği için artık çok rahattı. Bundan sonra iş adamlığını bir kenara bıraktığını ilan etmiş ve senaristliğe ağırlık vereceğini söylemişti. Frederik, Santa Barbara'da yaşadığı dönemde birçok büyük Hollywood yapımında görev almıştı ama daha sonra her şeyi arkasında bırakarak Danimarka'ya taşınmıştı. Gözlerinde olan ışıltıya bakılırsa bu yanlış bir kariyer hamlesi olmuştu.

"Konser başlamak üzere," dedi Camilla ve birayı kafasına dikti.

Louise, Eik'in gelip gelmediğini kontrol etmek için pencereden dışarı baktı. Konsere gireceklerin oluşturduğu sıra kısalmaya başlamıştı. Eik, bu küçük alandaki konser için bilet alan ilk kişilerdendi. Normal şartlar altında bu konseri asla kaçırmazdı.

Konser başladıktan yirmi dakika sonra hâlâ barda oturuyor-

lardı. Frederik, Eik'in girişe biletleri bırakıp bırakmadığını kontrol etmeye gitmişti ama yoklardı. Tüm biletler de satılmıştı.

"Nerede kaldı bu adam?" diye sordu Camilla. "İkiniz kavga mı ettiniz? Neler oluyor?"

Louise iç çekti ve sandalyesine çöktü. "Sigara alıp köpeği gezdireceğini söyleyerek ofisten ayrıldığından beri ondan bir daha haber alamadım." Louise daha sonra neler yaşandığını anlattı.

"Yani Charlie'yi marketin önünde bırakıp gitmiş mi?" dedi Frederik. "Bu pek onun yapacağı bir şeymiş gibi görünmüyor." Frederik, South Harbor'a gidip orada olup olmadığına bir bakmayı önerdi.

Arabadayken Louise'in bedeni yeniden korkunun esiri olmaya başladı. Frederik ve Camilla'nın konuşmalarına zar zor konsantre olabiliyordu.

South Harbor'daki evinin bulunduğu binaya vardıklarında Louise başını kaldırıp Eik'in dairesine doğru baktı. Işıklar kapalıydı.

"Anahtar hâlâ bizde," dedi Frederik. "Hadi gidip evin içine bakalım."

Dördüncü kattaki merdivenlerin durumu düşünüldüğünde binanın girişi şaşırtıcı derecede temiz bir kokuya sahipti. Binanın duvarlarındaki boyalar soyulmuş, o boyaların altından onlarca yıllık başka renkler kendini göstermişti. Her katta tavandan sarkan bir ampul vardı. Binaya karışık bir koku hakimdi: endüstriyel temizleyici, sigara ve tencerede pişen yemek. O kadar da rahatsız edici değildi. Aynı zamanda yalnızca temiz kokmuyordu, temiz görünüyordu da. Hem de içinde bulunduğu harap duruma rağmen.

"Aslında olduğundan daha kötü görünüyor." dedi Camilla ve orada yaşamanın eğlenceli olduğunu söyledi. Neredeyse herkes birbirini tanıyordu. "Sanki burada küçük bir topluluk kurmuş gibiler. İnsanlar burada bir dayanışma içindeler, birbirlerine her konuda destek oluyorlar. Artık insanların bu şekilde yaşadığı yerlerin sayısı çok azaldı."

Louise orada sadece birkaç kez bulunmuştu, Eik eşyalarını toplarken ona eşlik etmişti. Birlikte Eik'in en sevdiği bar olan, sokağın sonundaki Ulla'nın Mekânı'na gitmişlerdi.

Daireye ulaştıklarında Frederik kapıyı çaldı. Bir süre beklediler. Tavandan sarkan ampul yanıp söndü. Işık otomatik olarak söndüğünde yüksek bir *klik* sesi duydular; Camilla, ışığı yeniden açmak için büyük kahverengi bir tuşa bastı. Frederik kapıyı bir kez daha çaldı. Louise, merdivenin sondan bir önceki basamağında elini duvara dayamış bir şekilde bekliyordu.

"İçeri giriyoruz," dedi Frederik'in elinde duran anahtara doğru uzanırken. Kapıya bir kez daha vurdu ve tam anahtarı deliğe sokmak üzereyken yan komşunun evinin kapısı açıldı. Bol bir koşu pantolonu ve kapüşonlu bir eşofman üstü giymiş bir adam elinde bir sigara ile kapıda belirdi ve ne yaptıklarını sordu. Daha sonra Frederik ve Camilla'yı fark etti.

"Ah, merhaba. Bir şey mi unuttunuz?"

"Selam, Sylvester," dedi Camilla. "Hayır, bir şey unutmadık ama Eik'i bulamıyoruz. Onu gördün mü?" Frederik ve Louise içeri girerken Camilla koridorda kaldı.

Stüdyo daireyi araştırmak pek uzun sürmedi. Mutfakla birleşik olan oturma odasında yatak için bir girinti vardı. Buna ek olarak evin küçük bir balkonu ve tuvaleti vardı. Fakat evin içinde Eik yoktu.

"Buraya geldiğini sanmıyorum," dedi Frederik. "Ev dün terk ettiğimiz gibi duruyor."

İki kişilik siyah kanepe, duvara yaslı bir şekilde duruyordu ve uzun pencerenin yanında yuvarlak bir yemek masası vardı. İçeride birinin yaşadığına dair çok az işaret vardı. Zaten bir süreliğine kimse orada kalmayacaktı.

Dışarı çıkıp kapıyı kilitlemeden önce Louise eve bir kez daha göz gezdirdi. Komşu kendi evine girmişti, Camilla da onları dışarı da bekliyordu.

"Bir de Ulla'yı deneyelim," dedi Camilla, Louise'in koluna girerken. "İkiniz kavga mı ettiniz?"

"Hayır, aslında etmedik," dedi Louise kafasını sallayarak. "Bu sabah Rønholt ile bir konuşma yaptık. Artık beraber yaşadığımız için birimizin departmanı terk etmesi gerekiyor. İşler böyle ve ben de başka bir iş bulması gerekenin ben olduğumu söyledim. Bu konuyu kafasına pek takmış gibi görünmüyordu."

Küçük barın kapısını açtıklarında duman yüzlerine gri bir tuğla gibi çarptı. Louise bilardo masasının etrafına dizilmiş insanlardan birkaçını tanıyordu. Ulla, barın arkasında, içki şişelerinden oluşan bir duvarın önünde duruyor, iki bardağa içki dolduruyordu. Müziğin sesi kısıktı, muhtemelen Duran Duran çalıyordu; mekândaki en yüksek ses bilardo masasında birbirine vuran toplardan geliyordu. Birkaç insan muhabbet ediyordu. Sanki özel bir toplantı yapılıyor gibiydi, monoton bir atmosfer hüküm sürüyordu. Sanki fazla uzun süredir devam eden bir tiyatro oyunu gibiydi.

"Bir şey ister misiniz?" diye sordu Frederik.

Louise bir biraya daha ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Ben de bir tane alıyım," dedi Camilla ve merakla etrafa bakındı.

Bilardo masasının arkasındaki duvarın önünde oyun makineleri vardı. Onların biraz ötesinde üzerinde el yazılarıyla doldurulmuş sarı sayfaların olduğu eski bir müzik kutusu duruyordu. Duvarlar ve tavan şişe kapakları ile doluydu ve dumanın yıllardır eksik olmadığı mekânda is izlerine rastlamak mümkündü. Oranın müdavimlerinden birkaçı onlara bakıyordu.

"Seninle tanışmadan önce burada mı takılıyormuş?" diye sordu Camilla. Frederik onlara biralarını uzattı ve daha sonra ödeme yapmaya gitti.

Louise başıyla onayladı. "Ulla ile yakın arkadaştır." Louise bara doğru baktı.

"Onunla yatıyor muydu?" dedi Camilla, balık etli, kömür karası saçlı ve yay kaşlı orta yaşlı kadına bakarak. Kadının üstünde gece mavisi saten bir bluz vardı.

Louise bu soruya cevap vermedi. Cevabını aslında bilmiyordu. Onların ilişkilerinin arkadaşlıktan öteye gidip gitmediğini öğrenmekten çekinmişti, gerçi Eik hiçbir zaman bunu saklamaya çalışmamıştı.

Louise, Ulla yanına gelecek mi diye merak etti ama kadın barın arkasındaki yerini korudu. Bir yandan servis yapıyor, bir yandan, içtiği her yudumun ardından oturduğu sandalyeden düşecek gibi olan bir adam ile konuşuyordu.

En sonunda Louise onun yanına gitti. "Selam, Ulla! Eik'i buralarda gördün mü?"

Ulla onlara doğru baktı. Louise, Ulla'nın kendisini tanıdığını biliyordu ama Ulla daha önce tanıştıklarına dair bir ibare göstermedi. Sadece kafasını iki yana sallamakla yetindi.

Louise, onun konuşmasını bekledi ama kadın ağzını açmadı. "Onun başına bir şey gelmesinden korkuyorum," diye devam etti. "Onu bu sabahtan beri kimse görmedi. Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı? Onunla bugün konuştun mu?"

"Hayır!" Ulla yeniden başını salladı.

Bilardo masasının başındaki grup oyunlarına ara verdi ve bir masada tek başına oturan adam elindeki birayı kafasına dikerken Ulla ve Louise'e baktı.

Louise kendine hâkim oldu. "Onu görseydin bana söyler miydin?"

Ulla omuzlarını silkip arkasını dönmeden önce ona baktı. Louise'e karşı olan düşmanlığı elle tutulabilecek seviyedeydi. Muhtemelen Louise'in, Eik'i elinden ve barından çaldığını düşünüyordu.

Louise masasına geri döndü. "Bu bir zaman kaybıydı." Louise montunu giymek üzereyken Ulla yanına geldi. Louise ile göz teması kurmaktan kaçınarak elindeki kırmızı bezle masalarını silmeye başladı.

"Benim sana tavsiyem onu kendi haline bırakman. Sürekli ona yapışıp durma, ona biraz alan bırak. O kontrol edilmeyi seven birisi değil."

"Gitsek iyi olacak," dedi Camilla, Ulla bara geri dönünce.

Bilardo masasındakiler hiç ses çıkarmadı. Tüm gözler biralarını içmeden mekânı terk eden grubun üzerindeydi.

KAKTÜS TEAM

5

Louise'in bisikleti hâlâ Vega'da duruyordu ama Camilla ve Frederik ile birlikte Vega'ya dönmek yerine bir taksiye bindi ve şehir merkezine doğru yola koyuldu.

Taksi şoförü, South Harbor'ın gösterişsiz mimarisinden uzaktaki, yeniden dizayn edilmiş Kalvebod Brygge rıhtımından geçerken şehrin ışıkları suya yansıyordu. Kasvetli binaların arasındaki bu yeni rıhtım, cam ve çelikle bezenmiş dış cephesiyle eski şehrin bakır ve kiremitten yapılmış çatıları ile güzel bir kontrast oluşturuyordu. Kraliyet Tiyatrosu'nu ve New Harbor'ı geçip kışın karanlığında sayısız restoran ve barla sıcacık bir aydınlığa bürünmüş King's New Square'e geldiler; ardından Kopenhag'ın eski genelevler sokağından geçtiler. Louise, insanın içini donduran ocak ayının soğuk gecesinde dışarıda devasa gemi çapalarının etrafında toplanıp içki içen insanları görünce şaşırmıştı. Esplanade caddesini takip ederek Østeport İstasyonu'na ulaştılar. Oraya vardıklarında taksi şoförü yavaşladı ve sokak numaralarını kontrol etmeye başladı.

Louise daha önce patronunu görmeye hiç gitmemişti. Taksiden inip onun evine doğru yürürken Rønholt'un evinden, babasının doğup büyüdüğü Gefionsgade'deki evin görülebileceğini fark etti.

Rønholt, dördüncü kattaki dairesinin kapısını ayağında terlikler ve üstünde eşofmanla açtı. "Bir şeyler oldu. Bundan eminim," dedi Louise nefesi kesilmiş bir şekilde. "Onu tanıyorsun! Eik asla Charlie'yi sokakta bırakıp ortadan kaybolmaz; konsere de gelmedi, aylardır bu konsere gitmek için can atıyordu. Onun için bir arama başlatmalıyız."

Ranger Rønholt, Louise'i oturma odasına davet etti. Körfeze bakan pencerenin yanındaki masada duran açık kitabın yanındaki şarap bardağını eline aldı. Odadaki pencerelerden biri Østerport'un arkasındaki raylara bakıyordu; aynı pencereden gündüzleri muhtemelen Langelinje iskelesini görmek de mümkündü. Louise onun uzun yıllardır çok az kira verdiği bu evde yaşadığını biliyordu.

"Eik yetişkin bir adam. Daha ortadan kaybolalı on iki saat olmadı," dedi Rønholt sakin bir şekilde. "Arama Departmanının kendi adamını bu kadar kısa bir sürede aramaya başlamasının dışarıdan nasıl görüneceğini hiç düşündün mü?"

Rønholt, Louise'e bir bardak şarap uzattı. Louise başını sallayarak bu ikramı geri çevirdi ve odada endişeli bir şekilde volta atmaya başladı.

"Louise, lütfen oturur musun?" dedi Rønholt odadaki kanepeyi işaret ederek ve ikisi de oturdular. "Departmanda bu durum nedeniyle başıma bazı sorunlar açmanıza rağmen ikinizin birbirinizi bulmuş olmanız gerçekten harika. Eik başarılı bir dedektif ve iyi bir insan. Onu yıllardır tanıyorum."

Louise bunun farkındaydı. Biraz utandığını hissetti. Görünen o ki Rønholt onun oraya Eik ile bir problem yaşadığı için geldiğini düşünmüştü. "Bunun ilişkimizle bir alakası yok. Onun başına bir şey gelmesinden korkuyorum..."

"Başına bir şey gelmedi." Rønholt'un sesi sakin ve güven vericiydi. "Eik başının çaresine bakmasını bilir. Ama hâlâ onun bilmediğin bazı yönlerinin olması muhtemel. Belki sana anlatmalıydı ama görünüşe bakılırsa söylememiş."

Louise'in vücuduna bir ürperti geldi ve şarap teklifini kabul

etmediği için pişman oldu. "Ara sıra Eik'in dibe vurduğunu ve kendini toparlamak için yardıma ihtiyaç duyduğunu biliyordum," dedi Rønholt'a dönerek. "Bir kere körkütük sarhoş olup işe gelemez hâlde olduğu gün onu almam için beni gönderen kişi sendin. Ama bugün kötü bir şey olmadı. Her şey yolundaydı. Senin ofisindeydik. Onu gördün!"

"Bazen bu dönemleri hiçbir uyarıda bulunmadan başlayabilir." Şarabından bir yudum alırken sözlerini zihninde tartıyor gibiydi. "Bu yönüyle uğraşmak biraz zor olabilir ama Eik Nordstrøm'un hayatının bir parçası olmak istiyorsan onu olduğu gibi kabul etmen gerekiyor."

"Yani bu sabah sarhoş olmak için mi ofisten ayrıldığını düşünüyorsun? O zaman neden Charlie'yi de yanında götürdü? Köpeği merkezde bırakıp gidebilirdi." Louise başını salladı, Rønholt'un olayı kavrayamadığını düşünüyordu ve bu durum sinirini bozuyordu.

"Demin South Harbor'daydım," diyerek devam etti, Rønholt'a kızmanın bir faydası olmadığını fark etmişti. Onu ikna etmesi gerekiyordu. "En sevdiği bar olan Ulla'nın Yeri'ne gitmemiş. Ulla onu görmemiş. En azından bana onu görmediğini söyledi. Bu konuda yanıldığını düşünüyorum."

Rønholt tek kelime etmeden ayağa kalktı ve salona gitti. Ayakkabılarını giydi ve Louise'e mutfağa gelmesini söyledi. "Görmen gereken bir şey var." Arka merdivenlere giden kapıyı açtı ve daha sonra ışıkları yaktı. Aşağı inmeden önce anahtarlarının cebinde olduğundan emin oldu.

Apartman klasik ve zarif bir Østerbo binasıydı ama arka merdivenler Louise'in Frederiksberg'teki evinden pek de farklı değildi. Boş şişeler, eski ayakkabılar, patates çuvalları ve göz önünde olunmasından pek hazzedilmeyen her şey vardı. Eşyalar yüzünden yürümek pek kolay değildi.

Işıklar kapanınca Louise durdu. Karanlıkta başka bir daireden gelen televizyon seslerini ve konuşmaları duydu. Rønholt bir adım daha attı ve ışıkları yeniden açtı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Louise. Çerçöp yüzünden dar basamaklarda düşmeden yürümeye çalışıyordu.

"Sabırlı ol," dedi Rønholt ve yürümeye devam ettiler.

Bodrumun kilidini açmak için anahtarlarını çıkardığında ufak metallerin sesi duyuldu. Bir dakika sonra uzun bir koridora girdiler. Sol taraflarında çamaşır askısının üzerinde duran büyük çarşaflar vardı; çamaşır kurutmak için ayrılmış olan odada bulunan çarşaflardan deterjan, sabun ve toz kokusu yayılıyordu. Koridor boyunca yürümeye devam ettiler. Yürümeye devam ettikçe içerideki küf kokusu arttı. Etraflarında kalın bir toz tabakası vardı. Üstlerinden geçen sıcak su boruları gıcırdıyor, floresan lambalardan metalik mırıldanmalar yükseliyor, ayaklarının altındaki kirli zemin çatırdıyordu. Sesleri kısık ama yankılı çıkıyordu, sanki sonu olmayan yeraltı geçitlerinde ilerliyorlardı.

"Pekâlâ, burada ne işimiz var?" diye sordu Louise bir kez daha, Rønholt bir köşeden dönerken. Işıklar yeniden kapanınca Louise cebinden telefonunu çıkardı ve telefonun fenerini açtı. "Neredesin?"

"Buradayım," dedi Rønholt.

Floresan ışıklar birkaç kez yanıp söndü ve yeniden açıldı. Keskin beyaz ışıklar Louise'in bir anlığına gözlerinin kamaşmasına neden oldu.

Koridorun sonunda bir köşeyi döndüler. Rønholt yan yana duran tahta bodrum kapılarının en sonuncusunun önünde durdu. Üzerlerine kuru bir sıcak basmıştı; bodrumun derinliklerinde bir yerde yanan bir sobanın sesi duyuluyordu.

Louise içinde bulundukları eski soba odasını inceledi, havalandırma deliklerinden hâlâ ses geliyordu. Rønholt üstü soyulmuş tahta kapıya vurdu. "Eik!" diye bağırdı. "İçeride misin?"

Louise ona yeniden katıldı, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "*Orada* olduğunu mu düşünüyorsun?"

Rønholt bir kez daha kapıyı çaldı. "Hadi çık dışarı," dedi sanki okul sabahı bir çocuğu uyandırıyor gibi. Bir dakika sonra kapıyı itti ve Louise karanlık ve uzun bodrum odasına girebilsin

diye kenara çekildi. Yerde bir fener, bir uyku tulumu ve lastik bir minder bulunuyordu. Minderin yanında boş bir bardak ve içi dolu bir kül tablası duruyordu. Oda, çizgi romanlarda bir suçlunun kurbanını tutsak ettiği zindanlara benziyordu.

"Bu da ne böyle?"

"Erkek arkadaşının sığınağı. Dünyadan soyutlanmak istediğinde buraya gelir. Senelerdir bunu devam ettiriyor."

Louise, kül tablasındaki sigara izmaritlerini incelemek için çömeldi. Eski görünüyorlardı. Uyku tulumunun üstü toz ve tavandan düşen boya parçalarıyla kaplıydı.

"Onda bodrumun anahtarı var ve buraya geldiği zaman ona yemek ve içecek getiriyorum. Öbür türlü rahatsız etmiyorum."

"Yani burada kalmasına izin mi veriyorsun?" Louise buna inanamıyordu.

"Onu rahat bırakıyorum," dedi Rønholt onu düzelterek. "Anlaşmamıza göre onun buraya girmesine ve burada kalmasına karışmıyorum. Ama eğer burada üç günden fazla kalırsa onu dışarı çıkarıyorum."

"Ama neden? Onu kaybolmak için seçtiği kara deliğin Ulla'nın Yeri olduğunu sanıyordum."

Rønholt başıyla onayladı ve kapıyı kapadı. Louise artık ihtiyacı olan şeyi görmüştü. "Evet, genelde oraya gider. Ama hepimiz bazen kimsenin bize ulaşamayacağı bir yere gitmek istemez miyiz? Eik de kendine burayı seçti. Belki de bu ilkel bir yöntem ama Eik'te işe yarıyor."

Louise başını salladı. "Peki ya işi?"

"Bildiğin üzere fazla mesai yapmayı seven biri; elindeki ekstra zamanları da bu şekilde kullanıyor."

Louise bu durumu bir türlü anlayamıyordu, özellikle de patronunun Eik'e bu şekilde yardım etmesini.

Rønholt, ışık butonuna birkaç kez sert bir şekilde vurdu. "Eik, kız arkadaşı ortadan kaybolduktan sonra çok zor zamanlar geçirdi." Yeniden geçide doğru yürümeye başladılar. "Bu hikâyeye ne kadar aşinasın bilmiyorum."

Louise'in içinde kötü bir his vardı ama başını sallayarak onayladı. Eik, Akdeniz'de yelkenli ile yolculuk yaptıkları sırada kız arkadaşının bir anda ortadan kaybolduğunu anlatmıştı. Fazla detaya girmeden, Louise'e kız arkadaşıyla bir tartışma yaşadıklarını ve bunun ardından Danimarka'ya geri döndüğünü söylemişti. South Harbor'a dönene dek trajediden haberi olmamıştı. Yola, biri teknenin sahibi olan iki genç ile beraber çıktıklarını ve gençlerin teknenin yakınlarında denizde boğulmuş olarak bulunduğunu anlatmıştı. Eik'in kız arkadaşına dair bir ize ulaşılamamıştı. Eşyaları da teknede bulunamamıştı.

"Sanırım onu en çok üzen şey ona ne olduğunu bilmemekti," dedi Rønholt. "Ve tabii ki ihtiyaç duyduğunda kız arkadaşının yanında olamamak."

Rønholt, bodrumun kapısını kapadı.

Merdivenleri çıkmaya başladıklarında Louise'in içini büyük bir hüzün kapadı. Eik içten içe bu kadar bir hüzün yaşarken, bundan habersiz Louise onu tanımaya başladığını düşüyordu. Kız arkadaşını kaybetmek eğer Eik'i bu kadar etkiliyorsa Louise belki de onu mutlu edemediğini, unutmasını sağlayamadığını fark etti. Louise de sevgilisi Klaus'u kaybettikten sonra yıllarca böyle büyük bir acı yaşamıştı ve en nihayetinde bir önceki yıl bu acısını dindirmeyi başarmıştı. Eik ile çok fazla şey paylaşmışlardı, yeni bir hayatın temellerini atmaya başlamışlardı ama hâlâ bazı sırlara sahiptiler. Louise'in çok geç fark ettiği tehlikeli ve yıkıcı sırlar.

"Eik departmana katıldıktan kısa bir süre sonra aşağı inmek için izin aldı. Kabul ediyorum, ilk başta bu durum hakkında bazı endişelerim vardı. Kendi departmanının sürdürdüğü bir soruşturmaya doğrudan bağlıydı. Tabii ki o davaya bakan dedektif o değildi. Sadece tüm kayıp kişi vakalarında olduğu gibi gelişmelerden haberdar ediliyordu."

Rønholt dairesinin kapısını açtı. "Ben daha çok bu durumla duygusal olarak başa çıkamayacağından korkuyordum. Ama bu ona büyük bir motivasyon sağladı ve sahip olduğu hiçbir davayı

sonuçlandırmadan bırakmaz. Beraber çalıştığımız yıllar boyunca, zor zamanları atlatmanın bir yolunu bulduk. Gözümü asla üzerinden ayırmadım ve bugüne kadar gayet iyi bir şekilde gelmeyi başardık."

Louise girişte durdu, gitmeye hazırdı. "Tamam ama bu sefer görünüşe göre onun bir araya ihtiyacı yoktu. Uzun bir süredir bodrumuna uğramadığı da belli."

Rønholt'un beyaz kaşlarının üzerinde kırışıklıklar meydana geldi, Louise'e katılıyor gibi görünüyordu. "Aslında seninle tanıştığından beri buraya gelmedi. Bana göre bu çok iyi bir işaret ve evet, bu sefer farklı bir durum söz konusu olabilir."

"Bir şey oldu," dedi Louise. Bundan emindi; Rønholt başını salladığında tüm vücudunun gerildiğini hissetti.

"Gerçekten de şüpheli bir durum var," diyerek kabul etti. Patronu en sonunda olayın ciddiyetini anlamaya başlamıştı. "Ulla da onu görmemiş mi?"

"Onunla konuşmamış da. En azından bana öyle söyledi."

O an Rønholt'un yanında dururken her şey daha berrak bir hâl aldı. Louise'in endişeleri yersiz değildi.

"Yarın sabah arama kararı çıkaracağım," dedi Rønholt ve ona taksi isteyip istemediğini sordu.

"Sanırım biraz yürümeye ihtiyacım var." Saat geçti ama Louise'in hava almaya ihtiyacı vardı.

6

Louise, Dina ve Charlie'yi Melvin'e emanet edip dışarı çıkmadan önce Eik'in cep telefonunu birkaç kez daha aradı. Louise onu her aradığında karşısına ona bir mesaj bırakmasını söyleyen telesekreter çıktı. Gece bir haber gelip gelmediğini sormak için Rønholt'u aradı fakat onun da elinde yeni bir gelişme yoktu.

"İşe gelmeden önce Hillerød'a gidip ailesiyle görüşeceğim," dedi Louise ve internetten onların adresine ulaştığını söyledi. "Onlarla daha önce tanışmış mıydın?"

"Sadece kız kardeşiyle tanıştım fakat duyduğuma göre Mie şu an Afrika'daymış. Merkeze gider gitmez bütün işlemleri başlatacağım. Nerede olduğunu tespit edebilmemiz için de bir an önce telefonun takip edilmesini sağlayıp sağlayamadığıma bir bakacağım."

Kırmızı taştan ev, Hillerød'un sınırlarındaki çıkmaz sokağın sonundaydı. Eik ona evden on yedi yaşındayken ayrıldığını ve o zamandan beri ailesiyle pek fazla görüşmediğini söylemişti. Fakat Louise onun ailevi sorunlar yüzünden mi yoksa banliyö hayatını sevmediği için mi evden ayrıldığını bilmiyordu.

Louise arabadan Eik'in ailesini aradı ve sabahın erken saatlerinde onları rahatsız ettiği için özür diledi. Kopenhag Polis

Kuvvetlerinde görev aldığını söylediğinde Eik'in babası onu pek dikkate almadı ama Louise oğlunun iş arkadaşını olduğunu ve onun ortağı olduğunu söylediğinde adamın ses tonu değişti. Bir anda Louise'e daha sıcak davranmaya başladı ve eşinin saat on birdeki doktor randevusuna kadar ikisinin de evde olduğunu söyledi.

Evleri yolun yanındaydı ve Louise evin kapısına doğru ilerlerken arka taraftaki büyük bahçeyi gördü. Burası tam elli yıllardan kalma klasik bir konut bölgesi eviydi. Çevredeki evlerin bazılarında salıncak varken öbürlerinde oldukça iyi bakılmış çiçek bahçeleri görülebiliyordu. Louise bölgede genelde emeklilerin ve çocuklu ailelerin yaşadığını düşündü. Göze çarpan bir şey yoktu. Eik gibi özgür ruhlu bir çocuğun bu geleneksel banliyö mahallesinde büyüdüğünü düşünmek Louise'e garip gelmişti. Kapının önüne geldi ve zile bastı.

Eik'in babası uzun ve dar omuzluydu, simsiyah saçları vardı. Oğlu gibi yüksek elmacık kemiklerine sahipti. Eik'inki gibi saçları düz ve arkaya doğru taralıydı ama geriye pek bir saçı kalmamıştı. Gördüğü benzerlikler elini sıkarken ve gelmesine izin verdiği için adama teşekkür ederken Louise'in daha fazla gülümsemesine neden oldu.

"Lütfen, içeri gel, içeri gel," dedi adam ve Louise'den onu oturma odasına kadar takip etmesini istedi. "Ayakkabılarını çıkarmana gerek yok. Biz de sabah kahvemizi hazırlıyorduk. Bir bardak ister misin?"

Mutfaktan endişeli gibi bir ses yükseldi. "Umarım ona bir şey olmamıştır." Eik'in annesi kapının girişinde belirdi. Sağ kolu alçılıydı fakat sol kolunu uzatarak Louise'in elini tuttu ve ona baktı.

"Onunla beraber yaşayan sen misin?" Louise'in elini bıraktı. "Ondan pek haber alamıyoruz ama onunla son görüştüğümüzde bundan bahsetmişti. Ayrıca oğlundan da bahsetti."

Louise başını salladı ve Jonas ile Eik'in çok iyi geçindiklerini söyledi.

Oturma odası beklediğinden çok farklı görünüyordu, özellikle de evin dışına göre. İç mekânda Asya stili hakimdi; sağda solda bolca yastık, işlemeler, altın Buda figürleri ve kırmızı süslemeler vardı. Ayrıca bir oturma takımı ve bir kahve masası da vardı, her şeyi yumuşak ve rahatlatıcı bir tütsü kokusu sarmıştı. Louise bu banliyö bölgesini bu kadar çabuk yargıladığı için pişmanlık hissediyordu. Aslında Eik'in isminin popüler altmışlar grubu Steppeulevene'den esinlenerek verildiği düşünüldüğünde ebeveynlerinin daha alternatif bir hayat tarzına sahip olduğunu tahmin etmesi gerekirdi.

Pencerenin hemen yanındaki rahat tek kişilik koltuğa oturan Louise'e bir fincan kahve ikram edildi. Eik onlara beraber yaşamaya başladıklarını ne zaman söylemişti? Yakın zamanda mı yoksa çok daha önce mi?

Babası hemen sadede geldi. "Umarım başı belaya girmemiştir. Zaman zaman yaşadığı sorunlardan haberdarız. Çalışmak bazen onun için çok zor olabiliyor."

"Ah, Bent! Bunlar eskide kaldı. Onlar sevgilisinin kaybolduğu dönemde yaşadığı şeyler."

"Nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi Louise, aile konuyu oğullarının eski sevgilisine getirmeden önce.

"Bazen ortadan kaybolduğu olur," dedi Eik'in babası. "Ve Henni haklı. Böyle yapmaya o yaşadığı trajedinin ardından başladı."

Pencerenin kenarında Eik'in bir okul fotoğrafı duruyordu. Fotoğraftaki Eik'in saçları neredeyse omuzlarına kadar uzundu. Üzerinde kamuflaj desenli bir gömlek vardı; gözleri hafif kısıktı, sıkılmış ve o fotoğrafı zorla çektirmişler gibi bir havası vardı.

"Eik'in kaybolması ile ilgili bazı özel durumlar var ve onun başına bir şey gelmediğinden emin olmak istiyoruz." Louise kelimelerini dikkatlice seçti, aileyi fazla endişelendirmeden olayın ciddiyetini aksettirmeye çalıştı. "Öncelikle, onunla dün öğleden sonradan beri hiç konuştunuz mu?"

İkisi de başlarını salladı.

"Size yapacağı şeylerden bahsetti mi? Herhangi bir planı var mıydı?"

"Hayır," dedi Eik'in annesi. "Genellikle bizimle bu tip konularda konuşmaz."

"Ama kısa süre önce buraya uğradı," dedi Bent. "İki, üç ay oldu değil mi?" Kanepede bağdaş kurmuş bir şekilde oturan eşine baktı.

"Sanırım öyle olmalı. Doğum gününden önce geldiğini hatırlıyorum. Yanında bir şişe şarap getirmişti."

Louise beraber yaşadıkları dönemde Eik'in ailesini ziyaret etmeye geldiğini bilmiyordu. Eğer Eik ona söyleseydi Louise de ona eşlik etmek isterdi. "Yani nerede olabileceğini bilmiyor musunuz? Kız kardeşi bir şey biliyor olabilir mi?"

Henni, kızının Çocukları Kurtarın isimli bir vakıfta çalışan bir kadın arkadaşıyla birlikte Sierra Leone'u gezdiğini söyledi. "Mie bir ay daha burada olmayacak ama tabii ki ikisi konuşmuş olabilirler." Mie'ye soracağına dair söz verdi. "Yurtdışına çıktığı zaman bizi her iki, üç günde bir arar."

"Onu aramayı da deneyebilirsin," dedi Bent.

"Cep telefonu orada çekmiyor," dedi Henni eşine.

"Önemli değil, sizi aradığında ona sorarsanız kâfi olacaktır," dedi Louise.

"Bu arada siz ikiniz nasılsınız?" diye sordu Henni. "Bildiğime göre Frederiksberg'te yaşıyormuşsunuz?"

Louise başıyla onayladı. Onlara neredeyse bir gün ziyarete gelmelerinden mutluluk duyacağını söyleyecekti ki kendini tuttu. Bu Eik'in verebileceği bir karardı. Louise ona zaman ayırdıkları için teşekkür etti, ayağa kalktı ve Eik'i bulur bulmaz onlara haber vereceğine dair söz vererek yanlarından ayrıldı.

7

"Dün Vesterbrogade'deki Arbejdemes Landsbank'ta bulunan hesabından yirmi bir bin krondan biraz daha az bir para çekilmiş," dedi Rønholt, Louise 10.30'ta ofisine geldiğinde. Patronu elinde tuttuğu banka bildirisiyle koltuğunda oturmuş onu bekliyordu. "Hâlâ vezneden işlem yapılabilen şubelerden biri."

"Bu çılgınlık! Neden bu kadar büyük bir meblağ çekmiş?" dedi Louise. Isınmak için yanaklarına vurdu, burnunu sildi, atkısını çıkardı ve montunu da Rønholt'un masasının önündeki sandalyenin üstüne bıraktı. İstasyona varmadan önce arabasını Frederiksberg'te bırakmış ve otopark ücretinden kurtulmak için işe bisikletle gelmişti.

"Para saat 11.52'te çekilmiş," diye devam etti Rønholt.

Rønholt devam eden bazı davalarla bizzat ilgilenen biriydi ve Louise onun bu liderlik vasfına büyük saygı duyuyordu. Doğal olarak Rønholt, departmanı tarafından yürütülen tüm arama çalışmalarından haberdardı ve gelişmeleri güncel olarak takip etmek için de büyük bir çaba sarf ediyordu. Fakat Eik Nordstrøm davasında Louise'e yardım etmeye karar vermişti.

"Yani birisi onun banka kartını çalıp banka hesabını boşaltmış," dedi Louise. Sandalyeye oturdu. "Kartını bloke ettin mi?"

Rønholt başını salladı. "Kartının çalınıp çalınmadığını bilmiyoruz. Parayı kendisinin çekip çekmediğini de bilmiyoruz."

"Neden banka hesabından yirmi bin kron çeksin? Eik sadece sigara almaya gitti!"

"İki hafta önce de hesabından bin beş yüz kron çekilmiş. Yani genel olarak büyük meblağlar çekiyor. Öte yandan, parayı çekerken banka kartını kullanmış gibi görünmüyor."

Louise bir süre Rønholt'u inceledi. Daha soruşturmanın en başında her türlü yolu denemeye başlamıştı, demek ki o da kendisi kadar endişeliydi. Bu durum Louise'in biraz daha gerilmesine neden oldu. "Bankaya gidiyoruz." Montunu aldı. "Güvenlik kameralarına bakmak istiyorum."

Rønholt başıyla onayladı ve ayağa kalktı. Başını resepsiyon ofisinden içeri soktu ve sekreteri Hanne'den Arbejdennes Landsbank'i arayıp güvenlik müdürlerine kamera kayıtlarını hazırlamasını söylemesini istedi.

"Peki ya cep telefonu? Onu kontrol ettiniz mi?" diye sordu Louise çıkışa doğru giderken.

"Evet ama henüz bir şey çıkmadı."

"Eik Nordstrøm ile Birgitte ilgilendi," dedi banka şubesi müdürü. "Müşterilerimizin pek çoğunu tanıyoruz ve haklı olarak polisler ellerinde bir mahkeme kararı ile geldiklerinde endişelenmiyoruz." Müdür onları bankanın arkasındaki bir ofise götürdü.

"Çalışanınızla konuşmak ve güvenlik kayıtlarınıza bakmak istiyoruz," dedi Rønholt neden orada olduklarını açıklamadan.

Şube müdürü açık bir kapı girişinde durdu ve kısa saçlı sarışın bir kadını eliyle yanlarına çağırdı.

"Dün geldiğinde veznede ben vardım," dedi Birgitte ve onlara sorgulayan bir bakış attı.

Kapıyı kapadılar. "Yüklü miktarda para çekmiş," dedi Louise.

Birgitte başıyla onayladı. "Ama bu sıra dışı bir olay değildi.

O her zaman uzun aralıklarla yüklü miktarda para çeker. Onun gibi banka kartı kullanmayan başka müşterilerimiz de var."

Louise buna daha önce hiç dikkat etmemişti ama banka çalışanını dinledikten sonra Eik'in gerçekten onun yanında hiç banka kartı kullanmadığını fark etti. Kadın haklıydı ve açıkçası mesaj atmaktan bile nefret eden, teknoloji düşmanı Eik'in banka kartı kullanmıyor olması hiç de şaşırtıcı değildi. Ona ulaşmak istiyorsanız onu aramanız gerekirdi. Paraya ihtiyaç duyuyorsa bankaya giderdi.

"Yani banka hesaplarında şüpheli bir hareket olduğuna dair bir endişe taşımıyorsunuz?" dedi Rønholt.

"Hayır. Sizin için hesap hareketlerinin bir kopyasını çıkardım. Para çekimlerinin hepsi şubemizden yapılmış." Birgitte onlara bir kâğıt uzattı. Louise'in ilk dikkatini çeken şey hesabın bakiyesiydi. 1,3 milyon krondan fazlaydı.

Birgitte, Louise'in bakışlarını takip etti. "Çok fazla harcama yapmadı ve yıllar içinde parası iyice birikti. Eik Nordstrøm, 1989 yılından beri müşterimiz ve şu ana kadar ona önerdiğimiz yatırım seçeneklerini hiç kullanmadı."

Onun izni olmadan Eik'in finansal durumu hakkında detaylı bilgi sahibi olmak Louise'i rahatsız etti. Daha önce hiç para mevzuları üzerine konuşmamışlardı. Bunu konuşmak için bir nedenleri olmamıştı.

"Dün buraya geldiğinde baskı altındaymış gibi görünüyor muydu?" diye sordu Rønholt. "Bir gerginliği var mıydı? Normalden daha farklı hareketler gösteriyor muydu?"

Birgitte bir süre düşündü ama sonra hayır anlamında başını salladı. Rønholt'un bu soruyu neden sorduğunu anlamamış gibiydi. "Sadece biraz acelesi varmış gibi görünüyordu. Normalde fazla müşteri olmadığı zaman bizimle biraz muhabbet ederdi ama dün sadece parasını aldı ve gitti."

"Yalnız mıydı?" diye sordu Louise. Duydukları ona pek mantıklı gelmiyordu. Çok şaşırmıştı ve yeniden endişelenmeye başlamıştı. *Neler oluyor böyle?*

O esnada banka müdürü geldi ve güvenlik kameralarına ait görüntülerin hazır olduğunu söyledi. Masasına oturdu ve videoyu oynatmaya başladı.

Bu esnada Birgitte cevap verdi. "Evet, sanırım yalnızdı."

"Saat 11.50 mi demiştiniz?" diye sordu müdür ve etrafına toplanan kalabalık için yer açtı.

"Videoyu on beş dakika öncesinden başlatın," dedi Rønholt ve gözlüklerini düzeltti.

Louise öne doğru eğildi. Eik'i artık çok yakından tanıdığını, onun baskı altında olup olmadığını da hemen anlayabileceğini düşünüyordu. Gerçi son yirmi dört saatte yaşananlar onun bu fikrinden şüphe duymasına neden olmuştu ama o an sadece onu görmek istiyordu. Onun hayatta olduğunu, parayı kendinin çektiğini görmek istiyordu.

Filmde bankanın girişi ve iki vezne gözüküyordu. Birgitte sağdaki veznede oturuyordu. Müşteriler tek tek vezneye doğru yaklaştılar ve işlerini hallettiler. Ekranın en uzak ucunda genç bir kadın bir masanın yanında oturmuş, dokümanlara delikler açıyordu ve onları dosyalara yerleştiriyordu. Rutin işler halledliyordu, sıra dışı bir durum yoktu. Eik birkaç dakika sonra içeri girdiğinde de durum aynıydı.

Louise onun içeri girip sıra numarasını aldığında gördüğünde hüzünlendi. Eik beklerken elindeki küçük kâğıt parçasıyla oynayıp durdu. Sabırsız görünüyordu, aklı orada değil gibiydi, başka bir yerdeydi. Fakat gergin ya da baskı altında gibi görünmüyordu. Numarası yandığında arka cebinden cüzdanını çıkardı ve önündeki vezneye doğru hafifçe eğildi.

İşlem çok kısa sürdü. Çalışan ona parayı verdi, Eik cüzdanını arka cebine koydu, ellerini saçlarının arasında gezdirdi, arkasını döndü ve dışarı çıktı. Yanında birinin olduğuna dair bir iz yoktu. Tabii dışarıda birinin bekleyip beklemediğini bilmeleri o an mümkün değildi. Louise'in tek bildiği şey onu görmenin acı verici olduğuydu. İzlediği görüntü kafasının daha çok karışmasına neden olmuştu. Bu, Eik'in bankaya yaptığı sıradan bir ziyaret

gibi görünüyordu; ortadan kaybolmak gibi bir planı varmış gibi hareket ettiğine dair en ufak bir iz yoktu.

O âna kadar bu, Eik'e dair sahip oldukları son ipucuydu. Saat 11.54'te bankadan ayrılmıştı.

Rønholt banka çalışanlarına ve şube müdürüne yardımlarından dolayı teşekkür etti. Louise ile birlikte dışarı çıktılar. Rønholt montunun önünü kapadı ve eldivenlerini taktı. "Bu bize pek yardımcı olmadı. Tüm bunları yapmasının sebebi ne?"

Louise cevap vermedi. Kendini büyük bir sıkıntıya düşmüş gibi hissediyordu. Eik'in özel hayatının içine böyle zorla girmek hiç hoşuna gitmiyordu. Önce Rønholt'un bodrumunda varlığından habersiz olduğu depoyu, şimdi de banka hesabını öğrenmişti. Duygularını dizginlemeye ve mantıklı düşünmeye çalıştı. Eik onu Nick Cave konserine *davet etmişti*. Daha sonra bir anda planlarını değiştirmiş ve Charlie'yi, Louise'i ve randevularını arkasında bırakmıştı. Bunun yerine bankaya gitmiş ve büyük miktarlarda para çekmişti. Bunların hepsi çok mantıksızdı. Her şeyi baştan alması gerekiyordu. Her şeyi bir kez daha gözden geçirmesi gerekiyordu.

"South Harbour'a gidip Ulla ile konuşman gerekiyor," dedi Louise. "Bir şey biliyorsa da bana söylemiyor."

Patronu elinin montunun içine daldırdı. Sanki birkaç teori düşünüyormuş gibi yere doğru baktı. Daha sonra başıyla onayladı. "Bana bir şeyler anlatır mı bilmiyorum ama haklı olabilirsin. Denemekte fayda var."

Louise ikisinin de olanların mantıksız olduğunu düşündüğünü hissetti. Eik bankada neredeyse fazla rahat hareketler sergilemişti. Louise onun kaçırıldığını düşünecek noktaya gelmişti. Onu bayıltıp götürdüklerini düşünüyordu. Bir yerde düştü veya araba çarptı korkusuyla Kopenhag'daki tüm hastaneleri aramıştı ama hiçbir hastanede kimliği belirsiz bir trafik kurbanına ait bir kayıt yoktu.

Ortadan kaybolmadan hemen önce Eik onunla beraber yaşama planları yapıyordu. Acaba Louise'in görmediği bazı sinyaller

mi vardı? Eik ona karşı hep sevgiyle yaklaşmıştı ve Rønholt onları öpüşürken yakaladığında Louise onun tutkusunu hissetmişti. Bir türlü neler olduğunu anlayamıyordu. Bir anda ortadan kaybolması hiç mantıklı değildi. Ve tabii bir de gitmek için can attığı Nick Cave konseri vardı...

Merkeze dönerlerken Rønholt, garaj müdürü Svendsen'i aradı ve ona bir araca ihtiyaçları olduğunu söyledi. Merkeze vardıklarında tüm işlemler yapılmıştı ve sivil bir polis aracı onları bekliyordu. Svendsen onlara üçüncü kata kadar eşlik etti ve Rønholt'a anahtarları uzattı ama anahtarları Louise kaptı ve sürücü koltuğuna geçti.

Ulla'nın barının önünde bir içki kamyonu duruyordu. Louise sokağın sonundaki boş bir yere park etti.

Yoldayken bir karar almışlardı: Eğer Ulla'dan bir şey çıkmazsa soruşturma başka dedektiflere devredilecek ve Louise davadan çekilecekti. Aslında bu kararı alan kişi bizzat Louise'di. Bu davaya devam edemeyeceğini anlamıştı. Duyguları ağır basıyordu ve olaya profesyonel açıdan yaklaşmasına engel oluyordu. Eik yirmi dört saattir ortalarda yoktu. Bu, kırk iki yaşındaki bir adam için aslında çok uzun bir süre değildi. Fakat yaşadığı gerginlik neredeyse boğucuydu; tamamen dağılmamak için kendini zor tutuyordu.

"Önden sen git," dedi Louise. Rønholt'u takip ederek kapıya kadar yürüdü. Geniş omuzlu, boynuna kadar dövme kaplı bir adam o esnada kapıdan çıkıyordu; iki tekerlekli, üzeri boş bira kasalarıyla dolu bir aracı sürüklüyordu. "Belki de ben dışarıda beklesem daha iyi olacak," dedi Louise.

Louise'in bu şekilde geri atım atması çok kolay görülecek bir şey değildi ama Ulla'nın tavırları onun öfkelenmesine neden oluyordu. Şu an kendini kontrol etmesi yeterince zordu.

"Hayır, senin de benimle birlikte gelmen gerekiyor," dedi Rønholt. "Dört kulak, iki kulaktan daha iyidir."

Barın sahibi, arka taraftaki depoya açılan kapının önünde duruyordu. İçerisi serin ve karanlıktı. Yere dökülmüş biranın, siga-

ra izmaritinin ve tuvalete atılan naftalinin moral bozucu kokusu içeriyi kaplamış durumdaydı. Kül tablaları barın üzerine dizilmiş, yıkanmayı bekliyordu.

Ulla onlara yaklaştı ve Rønholt'un elini sıktı. "Eik için mi geldiniz?

Louise birbirlerini tanıdıklarını anlamıştı. Bu onu şaşırtmamıştı ama Rønholt bu konudan bahsetmemişti. Louise ikilinin yanına yürüdü ve Rønholt'un yanında durdu.

"Nereye gittiğini bir türlü anlayamıyoruz," dedi Rønholt, arkadaş canlısı bir ses tonu kullanmıştı. Louise'e döndü. "Dün ofisten saat on bir sularında ayrıldı, değil mi?"

"On biri biraz geçiyordu sanırım," diyerek başını salladı Louise. "Ama dün akşam söylediğim gibi, bu her zaman yaptığı ortadan kaybolma davranışlarından birine benzemiyor."

Ulla'nın hareketlerine dikkat etti. Ulla da gözle görülür biçimde endişeliydi ve muhtemelen Louise dün barı terk eder etmez o da Eik'e ulaşmaya çalışmıştı. Vücut dili onun adına konuşuyordu: Kollarını kavuşturması, ara sıra dirseklerini ovması...

"Bunun normal bir durum olduğunu söylemedim," dedi Ulla kendini savunarak. Başını salladı ve kömür karası saçları geriye doğru savruldu. Louise aslında onun güzel bir kadın olduğunu fark etti. Keskin hatları vardı, biraz topluydu ama kilolu değildi. Ayrıca o gün daha bir genç görünüyordu; üstünde dün giydiği gece mavisi bar kıyafeti yerine bol kesim yeşil bir pantolon ve beyaz bir bluz vardı. Hafif makyajının da etkisi olmuştu. "Sadece kontrol edilmeyi seven bir erkek olmadığını söyledim."

"Buraya seni sorgulamaya gelmedik," dedi Louise, kendine hâkim olmaya çalışarak. "Eik'i bulmaya çalışıyoruz ve onun kaybolduktan kısa bir süre sonra yüklü miktarda para çektiğini öğrendik. Bizimle iş birliği yaparsan onu bulmamızı sağlayabilirsin."

Rønholt araya girdi. "Gerçekten, onun için çok endişeleniyoruz." Davranışlarını anlamalarına yardımcı olacak her türlü bilginin onlara çok yardımcı olacağını söyledi. "Yalnız olduğunu

tahmin ediyoruz ama bundan tam olarak emin değiliz. Gidebileceği her yeri kontrol ettik. Herhangi bir fikrin var mı?"

Ulla geriye doğruya yaslanırken ellerini siyah ve kalın saçlarının arasında gezdirdi. Kalçasını arkasındaki masaya yasladı. Sonunda olayın ciddiyetini iyice kavramış gibiydi. "Genelde kaybolmak istediği zaman buraya gelir." Arkadaki odayı işaret etti. "En azından ikinize ait o gizli yere gömülmek istemediğinde."

Louise, Ulla'nın bodrumdan haberdar olduğunu öğrendiğinde bir tepki vermemek için kendini zor tuttu.

"Başka nerede olabileceğini bilmiyorum," dedi bar sahibi. Ellerini kalçalarına koydu. "Şehre taşındığından beri ondan pek haber alamıyorum. Eskiden buraya gelir, haftada birkaç kez bir şeyler yerdi."

Şehre! Louise neredeyse gülümseyecekti. Ulla için ikisinin beraber olduğunu kabullenmek bu kadar zor muydu?

Rønholt telefonu çalınca izin isteyerek yanlarından ayrıldı ve iki kadını baş başa bıraktı. Louise ellerini cebine soktu ve tam uzaklaşmak üzereydi ki Ulla konuşmaya başladı. "Senden gerçekten hoşlanıyor." Suratında bir ifade yoktu; Louise, bunu Eik adına mutlu olduğunu için mi yok öylesine mi söylediğini anlamamıştı. "Ona iyi geliyor..."

"Anlamadım?" Rønholt yüksek sesle İngilizce konuşuyordu. Louise'e doğru baktı, daha sonra bir sandalye çekti ve oturdu. Tekrar kaşları çatılmıştı. "Lanet olsun," dedi telefonu kapattıktan sonra. "İngiltere'deymiş. Görünüşe göre oldukça sarhoşmuş ve Bristol'un hemen dışındaki küçük bir kasabada nezarethanedeymiş."

"Bristol!" dedi Ulla, Louise araya girmeden önce.

"Orada ne işi varmış?"

Rønholt'un suratı gergindi. Sıkıntılı bir şekilde konuştu. "Bunu sana söyleyemem ama eve dönüyor. Görünüşe göre o aptal, İngiliz polisinin yaptığı bir soruşturmaya karışmaya çalışmış. Hatta onlara Arama Departmanının onu yolladığını bile söylemiş. Kurbanın dosyasını almak için onlara baskı yapmayı

denemiş. Kurbanın, üzerinde çalıştığı bir kayıp vakası ile bağlantılı olduğunu söylemiş."

"Kurban mı?" dedi Louise, Rønholt kapıya doğru giderken. "Ne demek istiyorsun? Onun Bristol'daki bir soruşturma ile ilgilendiğini bilmiyordum."

"Oraya git ve onu buraya getir," dedi Rønholt onun sorusunu görmezden gelerek. "Eve gidip pasaportunu al, Hanne'den senin için bir bilet ayarlamasını isteyeceğim; evden direkt olarak havaalanına gidebilirsin."

"Hayır, gitmeyeceğim!" Neredeyse bağıracaktı. "Yaşadığı bir alkol probleminin ardından onu toplamam için beni bir yere yollamanı anlarım ama onun pisliğini temizlemek için İngiltere'ye falan gitmeyeceğim."

Ulla'nın bardan ona doğru dikilmiş gözlerini hissetti. Duruşunu dikleştirdi. "Tamam, onu getireceğim. Bu arada sen de ailesini ara ve onun bulunduğunu söyle."

8

Uçuş kısa sürdü. Havaalanından bindiği taksi Louise'i Nailsea polis karakolunun önündeki, etrafı boyalı çitlerle çevrili otoparkın önünde bıraktı. Louise bir süreliğine tuğladan yapılmış tek sarı binayı ve polislerin mesai saatlerinin yazıldığı, binanın dış cephesindeki duyuru levhasını inceledi. Karakolun arkasına dizilmiş evlerde tek tük ışıklar yanmasına rağmen kasaba terk edilmiş gibi görünüyordu.

Louise, Bristol Havaalanı'ndan bu küçük kasabaya doğru gelirken bir dizi duygusal iniş çıkışlar yaşamıştı. Kendini karanlıkta kapana kısılmış gibi hissediyordu ve Eik'in bulunduğu an yaşadığı rahatlık yavaş yavaş yerini bir öfkeye bırakmaya başlamıştı. Onu içeride neyin beklediğini veya içeri girdiği zaman ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Tek istediği Eik'i eve götürmekti.

Karakolun girişinin hemen yanında yol çalışmasında kullanılan büyük dolgu yığınları vardı. Louise kapıya ulaşmak için tahta parçalarının üzerinden geçmek zorunda kalmıştı. Hedefine ulaştığındaysa kapının kilitli olduğunu gördü. Bir zil aradı ama bulamadı. O esnada içeriden bir ışık yandı ve uzun boylu, üniformalı bir polis onu içeri davet etti.

"Ian Davies," dedi adam. Louise için kapıyı tuttu. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Normalde insanları nezarette birkaç saatten fazla tutmayız. Onları ya serbest bırakırız ya da daha büyük bir polis merkezine transfer ederiz. Ama bu kez bir istisna yapmamız gerekti."

Memur kırklı yaşlarının ortasında görünüyordu. Kızıla çalan sarı saçları, yeşil gözleri vardı. İncecikti ve sırım gibiydi; Louise onun sık sık maratonlara hazırlanan takıntılı koşuculardan biri olduğunu tahmin etti. Louise de güçlü ve formda kalmak için koşuyordu ama maratonlar ve yarı-maratonlar son zamanlarda tüm orta sınıf yöneticilerin özgeçmişlerinde mutlaka bulunması gerektiğini düşündükleri bir aktivite haline gelmişti. Louise'in aklına Eik'in bir zamanlar sorduğu bir soru geldi ve kendine hâkim olamadan gülümsedi. Eik ona koşu yaparken en önemli şeyin ne olduğunu bilip bilmediğini sormuştu. Louise, "Doğru nefes alıp vermek," demişti. Eik ise en önemli şeyin koştuğunu sosyal medyada ilan etmek olduğunu söylemişti.

Louise elini uzattı ve sarı saçlı memur konuştuğu esnada güçlü bir şekilde onun elini sıktı. Kelimelerinin sonunda aksanı belirginleşiyordu. "Tutuklanan kişinin dahil olduğu vakadan dolayı onu burada tutmaya karar verdik."

Dahil olmak mı? Louise kafa karışıklığını gizlemeye çalıştı. Eik'in sarhoş olduğu için bir nezarethaneye konduğunu düşünüyordu. Hâlâ onun güneybatı İngiltere'de ne işi olduğunu da bilmiyordu.

Louise polis memurunu takip etti. Camla kaplı boş bir hücrenin yanından geçtiler, koridorun sonuna geldiklerinde karşılarına camları parmaklıklarla kapatılmış geniş bir kapı çıktı. Çift kapı arkalarından kapandığında nezaretin içinde bir *klik* sesi yankılandı.

"Meslektaşımın neden burada tutulduğunu öğrenebilir miyim?" diye sordu Louise. Davies'in peşinden küçük bir odaya girdi. Sabıka fotoğrafları ve parmak izi kayıtları için kullanılan aletlerden o odanın tutuklananlar için kayıt odası olduğunu

tahmin etti. İçerisi gerçekten çok küçüktü, kameranın ve duvara yaslanan sandalyenin yanından geçebilmek için dolanması gerekti. Lavabonun yanındaki tezgâhın hemen üstünde parmak izi alınması için bir düzenek ve içinde koyu renk toz bulunan bir şişe vardı. İçerisi pek etkileyici görünmese de Louise bir anlığına tişört, pantolon ve spor ayakkabının bu yer için biraz uygunsuz kaçtığını düşündü.

Arka taraflardan bir yerden bir kapı açıldı. Kapı sesini koridorda yankılanan adım sesleri takip etti. Bir süre sonra, saçları omuzlarına düşen üniformalı bir kadın polis belirdi, elindeki boş pizza kutusunu tezgâhın üzerine bıraktı ve Louise'i selamladı.

"Shelia Jones. Size kahve ikram ettiler mi?"

Louise, ona Eik Nordstrøm'um neden tutuklu olduğunu ve neden standart prosedürü uygulamak yerine onu Nailsea'de tuttuklarını sorarken sesini biraz daha yükseltti.

Kadın, pizza kutusunda bir şeyler arayan Davies'e doğru baktı. "Adam hâlâ uyuyor mu?" dedi Louise'in sorusunu duymazdan gelerek.

"En azından onu görmeme izin verir misiniz?" dedi Louise, iki polise bakarak.

Jones eline bir anahtar aldı ve Louise'den kendisini takip etmesini istedi. Odanın uzantısı olan bir kapının kilidini açtı. Nezarethanenin sarı duvarları parlak floresan ışıkların altında hasta ve melankolik görünüyordu. Koridorun bir yanında koyu mavi kalın kapılarla kapanmış iki hücre vardı. Kadın, Louise'e koridorun sonundaki hücreyi işaret etti, kapının üstündeki ufak gözü kapatan levhayı kaldırdı ve içeri bakmasına izin verdi.

Eik karyolanın üstünde giyinik bir şekilde uzanmıştı, saçı yüzünün yarısını kaplıyordu. Pek kendinde olmadığı belliydi. Bir kolu yattığı döşeğin kenarından sallanıyordu.

Neler oluyor? Louise üzgün hissediyordu ama bunun, Eik'in bulunduğu acınası durumla alakası pek yoktu; Eik, İngiltere'de bir nezarethanedeydi ve Louise neler olup bittiğini anlayamıyordu.

"Onu hâlâ sorgulamamız gerekiyor," dedi Jones. Eik'i saba-

hın erken saatlerinde tutuklayan kişinin kendisi olduğunu da söyledi. "Meslektaşınız uygunsuz davranışlar sergiledi ve tutuklandığı için çok öfkeliydi ama bizim de başka bir çaremiz yoktu. Suç mahallinde ne yaptığını bize söylemedi ve eve girmesini engellemeye hakkımızın olmadığını, onu Danimarka polisinin gönderdiğini ve bu olayın kendi departmanının takip ettiği kayıp kişi vakalarından biriyle alakalı olduğunu söyledi."

Jones kısa bir ara verdi. Sanki Louise'e ne kadar bilgi vermesi gerektiğini tartıyor gibiydi. "Ayakta zor duruyordu, çok sarhoştu."

"Ev mi?" diye sordu Louise. "Hangi eve girişini engelleyemeyeceğinizi söylüyordu?"

Nezarethanenin arkasında, koridorun geri kalanını kapatan ağır demir bir kapı vardı. Çıkışa yakın bir hücre daha vardı ve bir bisiklet yığını küçük bir boşluğu dolduruyordu. Kayıp eşya bürosuna benziyordu. Jones, Louise'in gözlerini takip etti.

"Genelde market hırsızlığı, gençler tarafından yapılan vandallık ve kayıp bisiklet vakalarıyla ilgileniyoruz. Buralarda, geçen hafta yaşananlara benzer ciddi suç olayları nadir olur."

Louise, Nailsea Polis Karakolu'nun günlük rutiniyle pek ilgilenmiyordu. O, Eik'in ne zaman serbest kalacağı ve beraber Kopenhag'a ne zaman gidecekleri ile ilgileniyordu. Ayrıca onun İngiltere'de bir suç mahallinde ne yaptığını da öğrenmek istiyordu.

"Hatta burada yaşadığım yirmi üç yıl boyunca sadece iki kez cinayet yaşandı," dedi Sheila, Louise'in sorusunu duymazdan gelerek. "Bir tanesinde zihinsel rahatsızlığı olan biri komşusunu öldürmüştü. Diğer cinayet ise barda çıkan bir tartışmanın ardından işlenmişti. Kavga çıkmıştı ve biri maalesef çok şanssız bir şekilde düşmüştü. Burada daha önce hiç geçen haftaki gibi planlı bir cinayet işlenmedi, bu yüzden bize yardımcı olmaları için Bristol'dan bir ekibi buraya çağırdık."

"Cinayet mi?" diye sordu Louise. "Eik Nordstrøm, Danimarka'da Arama Departmanında görev alıyor. Ben onun üstüyüm ve onun hiçbir eve veya olay yerine zorla girmeyeceğini garanti edebilirim. Bir yanlış anlaşılma olmalı."

Jones cevap vermedi. Cevap vermesine gerek de yoktu. Yüzündeki ifade bir yanlış anlaşılma olmadığını gösteriyordu. Louise zar zor topladığı enerjisi onu terk ederken derin bir nefes aldı. Eik'in, incelenmekte olan bir olay yerine zorla girmesinin iki sebebi olabilirdi: Ya kendince gerçekten haklı bir nedeni vardı ya da kontrolünü tamamen kaybetmişti.

"Tutuklanmadan önce neler olduğunu bana anlatmanız sanırım en iyisi olur," dedi Louise, toplayabildiği tüm otoriteyi sesine yükleyerek.

Kadın polis ona doğru baktı. Meslektaşının Louise'e hiçbir şey anlatmadığını yeni fark etmiş gibiydi. "Dün sabah adı sistemde çıkınca kendisiyle bağlantı kurduk..."

"En iyisi her şeyi en baştan alalım," dedi Louise, kapıyı işaret ederek. "Neden içeri geçip oturmuyoruz? Bu dava hakkında biraz daha bilgi sahibi olmak ve savcılık makamının meslektaşımı neyle suçladığını öğrenmek istiyorum."

Louise bir an için Rønholt'u aramayı düşündü ama daha sonra ne olduğunu tam olarak öğrenene kadar beklemeye karar verdi.

Beraber ofise doğru yürüdüler. Jones, ona bir dilim pizza ve bir bardak kahve ikram etti. Louise önceki günden beri bir şey yemediğini fark etti. Bütün gün Eik'in izini bulmak için oradan oraya koştururken yemek aklına bile gelmemişti ve Eik bulunduktan sonra da her şey çok hızlı gelişmişti. Hanne ona hemen Easyjet'in Bristol seferinde bir bilet ayarlamıştı ve havaalanında yemek yiyecek vakit bulamamıştı. Aslında sigara içmek istiyordu ama sigara içmezdi. Louise, polis memuruna teşekkür etti ve yağlı pizzayı kabul etti.

Davies bir masaya oturdu ve telefonla biriyle konuşmaya başladı.

"Yoldalar," dedi Jones'a, bir dakika sonra yanlarına geldiğinde. "Bir ekibi cinayet silahını bulmasını için görevlendirdik ama silahı henüz bulamadılar."

Davies bunu Louise'e söylemişti, sanki verdikleri bölük pörçük bilgilerle kadının bir sonuca varmasını bekliyormuş gibiydi.

Kafası karışmış olan Louise, kadın polise baktı.

"Geçen cumartesi akşam saatlerinde Sofie Parker, Nailsea'nin hemen yakınlarındaki evinde vurularak öldürüldü. Atış bahçeden yapılmış ama ne katil ne de kullandığı silah hakkında bilgi sahibi değiliz. Balistik incelemeleri Bristol polisi yapıyor. Bu haftanın sonuna kadar bir sonuca varmalarını umut ediyoruz. Bir av tüfeğiyle vurulduğunu tahmin ediyoruz."

"Tüm bu olanların Eik Nordstrøm ile ne alakası var?" dedi Louise. Kurbanın adını daha önce hiç duymamıştı ve departmanda bu bölgeyle alakalı sürdürülmekte olan bir soruşturma yoktu.

"Kadının Danimarkalı olduğunu öğrendiğimizde onun ismine ulaştık. Kadının doğum sertifikasını bulduk ve elimizde bir cinayet nedeni olmadığı için onun kızlık soyadına bakmaya karar verdik. Bir süre önce onun adına bir arama başlatılmış ve Eik Nordstrøm en yakın bağlantısı olarak yazılmış. Ama onun Danimarka Ulusal Polisi için çalıştığına ve bu kurbanla alakalı bir davaya baktığına dair herhangi bir bilgi edinmedik. Onunla sadece kurbanla olan özel ilişkisinden dolayı irtibat kurduk. Doğal olarak önceki gün buraya geldiğinde onun suç mahalline girmesine izin vermedik."

Kadın, Louise'e yalvarırcasına bakıyor, sanki meslektaşına Danimarka polisinin işini engellemeye çalışmadığının sözünü vermeye çalışıyordu.

"Dün gece," dedi Davies, "yeniden eve girmeye çalıştı ve sokakta durup bağırarak ortalığı karıştırdı. Kadının eşinin içeride olduğunu düşünüyordu ve ondan kapıyı açmasını isteyip durdu. Ama kurbanın eşi ve kızı evde kalmıyor. Onun sesiyle uyanan komşular bize haber verdiler."

"Kurbanın Danimarkalı olduğunu ve kızlık soyadını bulduğunuzu söylediniz," dedi Louise. "Peki kadın kaç yaşlarındaydı?" Louise bir anda bu olayın nereye gideceğini tahmin etmeye başlamıştı.

"Sofie Bygmann kırk dört yaşındaydı," dedi Davies. "Yaklaşık on sekiz yıl önce Akdeniz'de yaptığı yolculuk esnasında kaybolduğu rapor edilmiş. Bu durumla ilgili bir bilginiz var mı?"

Louise'e bir dava dosyası uzattı. Louise yavaşça başını salladı. Sofie, Eik'in kayıp kız arkadaşıydı. Louise'in karnına sancılar girdi, ayağa kalkıp oradan ayrılmak istedi.

Dava dosyasına dokundu ama onu açmadı.

"Dört yıl sonra," dedi Ian, masanın üstündeki dosyayı işaret ederek, "Sofie Bygmann, Nigel Parker ile evlendi."

"Büyük Britanya'da izinizi kaybettirmenin çok daha kolay bir şey olduğunu bilmelisiniz," diyerek ekledi Jones. "Pek çok Avrupa ülkesinin aksine Büyük Britanya'da sivil kayıt numaraları kullanılmaz. Burada beş yüz bine yakın yabancının kayıtsız yaşadığı tahmin ediliyor. Otoriteler bugüne kadar onun buraya yerleştiğinin farkında değildi."

Louise anlatılanları yarım yamalak dinliyordu. Eik'in sigara almaya giderken polisin aramasına cevap verdiğini ve bu konuşmanın nasıl onun her şeyi arkasında bırakmasına sebep olduğunu hayal etti.

"Kurbanın bazı dönemlerde ne yaptığına dair bilgi sahibi değiliz," dedi Jones. "Kaybolduktan sonra neler yaptığını bilmiyoruz. Eşi bize evlenmelerinden altı ay önce Sofie'nin İngiltere'ye geldiğini söyledi. Evlendikten sonra buraya taşınmışlar. Adam bir gözlükçüymüş. Burada bir optik dükkanı açmış."

"Kadının öldürüldüğü akşam ne olmuş?" Louise hâlâ masadaki dosyayı açmamıştı.

"O akşam tam olarak ne olduğunu söylemek güç," diyerek cevap verdi Jones. "Ne eşi ne de kızı sıradışı bir şey görmüş. Hepsi her zaman olduğu gibi normal saatlerde eve gelmiş. Kadın mutfakta yemek yapıyormuş, kurşun mutfak camından girmiş ve onu öldürmüş." Jones bir saniye durakladı. "İnsan mutfakta gündelik işler yaparken kendini tehlikede hissetmez."

"Adam eşine bir bardak şarap koymak üzereymiş," diyerek devam etti Davies, "ve ne olduğunu anlamadan her yer kana bulanmış. Eşini başından vurulmuş şekilde yerde yatarken bulmuş ve sesleri duyup annesi gören kızı da çığlık atıyormuş."

"Peki olayın öncesinde bir şey olmuş mu?" dedi Louise.

İkisi de başlarını salladılar. "Aile, Sofie Parker'ın ara sıra tek başına Londra'ya gittiğini söyledi," dedi Davies. "Bu bilgiyi bize eşi gönüllü olarak verdi ve Sofie'nin Londra'da bir sevgilisi olduğundan şüpheleniyormuş." Polis memurunun alnına doğru düşen dalgalı saçları arkaya doğru taranmıştı, saç çizgisinin geriye doğru çekildiği noktaları göz önüne seriyordu ama adam şimdi, Louise'in ilk tanıştıklarında düşündüğünden daha genç görünüyordu. Konuştuğu esnada yüzünde iki gamze beliriyordu. "Ama şu an elimizde bir şüpheli yok."

"Tabii, onun bir kör kurşuna kurban gitme olasılığı üzerinde de duruyoruz," dedi Jones. "Evin arkasında ormanlık araziler var, kurşun oradan gelmiş olabilir."

"Ama," dedi Davies, öne doğru eğilerek, "bu daha çok bir infaza benziyor. Bizim teorimize göre kurban yakından ateş etmiş. Ayrıca bahçede birtakım ayak izleri bulduk; izler katile ait olabilir."

"Kadının eşini şüpheli olarak görmüyor musunuz?" dedi Louise.

"Hayır." İkisi de başını salladı. "Kurbanın kanı adamın üzerine sıçramış. Kadın vurulduğunda onun arkasında durduğuna şüphe yok."

Bir an için kimse konuşmadı. Davies pizza kutusunu katladı ve çöpe attı.

"Elimizde bir neden yok," dedi. "Onu öldüren kurşun, bulduğumuz ayak izleri ve arkadaş çevresinden aldığımız birkaç ifade dışında elimizde hiçbir şey yok. Hâlâ Londra'da kiminle buluştuğunu öğrenmeye çalışıyoruz."

"Tabii öyle bir kişi varsa," dedi Jones. "Londra'dayken ne yaptığını bilmiyoruz. Bu yüzden onun Danimarka günleri İtalya'da kaybolmadan önce başına neler geldiği hakkında elimizden geldiğince bilgi sahibi olmak istiyoruz. Elde edeceğimiz bilgiler bir nedene ulaşmamıza yardımcı olabilir."

"Kurbanın daha önce sizin departmanınız tarafından arandığını anlıyorum, bu doğru mu?" dedi Davies.

Louise başıyla onayladı.

"Onun geçmişi hakkında bilgi toplayabilirseniz bize çok yardımcı olursunuz. Tabii ki Eik Nordstrøm uyandığı zaman onunla da uzun bir konuşma yapacağız."

"Bu ölen kadının on sekiz yıl önce ortadan kaybolan kadın olduğuna, onun Danimarkalı kimliğini kullanan biri olmadığına emin misiniz?"

İki İngiliz polis memuru birbirlerine doğru hızlı bir bakış fırlattı.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" dedi Jones. "Ama tabii ki Eik Nordstrøm'un onu morgda teşhis etmesini isteyebiliriz." Ne olursa olsun, kendine geldiğinde Eik'i sorgulayacaklarını bir kez daha tekrar etti.

"Evi görebilir miyim?" diye sordu Louise.

"Sizi hemen oraya götürebilirim," dedi Davies, sanki aynı şeyi kendi de önermek üzereymiş gibi.

"Nordstrøm'un da uyanmasını bekleyip size eşlik etmesini istemez misiniz?" dedi Jones.

Louise başını salladı. "Hayır, bu akşam ilk uçakla Kopenhag'a döneceğiz, o yüzden fazla zaman kaybetmeyelim. Bu esnada siz de onu uyandırmaya çalışabilirsiniz."

9

Göze hemen çarpan sarı ve beyaz devriye arabasıyla Nailsea Polis Karakolu'ndan ayrılır ayrılmaz kendilerini kırsal kesimde buldular. Ufak tepelerden oluşan arazi, ağaçlarla ve yolun iki yanında da rastlanılan ve arazileri birbirinden ayıran taş duvarlarla doluydu. Bir konut öbeğinin parçası olan Parker ailesinin evine ulaşmadan önce müstakil bazı evlerin önünden geçtiler.

Son yirmi dört saatte Louise'in içinde biriken korku ve endişe, öfkeye dönüşmeye başlıyordu. Eik'in nasıl ona söylemeden apar topar İngiltere'ye gidebildiğini anlamıyordu. Her şeyden öte, Louise onun üstüydü ve mesai saatinde üstüne söylemeden böyle bir şey yapması kabul edilemezdi. Fakat tabii ki bu aslında kişisel bir darbeydi. Öte yandan Eik'in İngiltere polisi tarafından arandığında yaşadığı şoku da anlayabiliyordu.

Davies yolun sağ tarafında kalan bir barın önüne geldiğinde yavaşladı. "E" harfi oluşturacak şekilde bağlanan üç adet kısa sokağa açılan dar bir yola saptı. Yolun sonundaki sokağa park etti ve motoru susturdu.

Louise bir süre neredeyse birbirinin tıpatıp benzeri olan iki katlı, gri tuğlalı, önlerinde bahçeleri olan evleri inceledi. Evlerin yanında birkaç büyük araba duruyordu. Çöple dolu bir bahçe dı-

şında her şey düzenli ve gayet şık görünüyordu. Louise burada düşük maaşlı insanların oturmadığını hemen anladı. Araçtan indi.

Parkerların evi uzun çalılıklar ve ağaçlar ile kaplıydı; evin bahçesi bu ağaçların arkasına gizlenmişti ama evin hafifçe yüksekte durduğunu görmek mümkündü. Evin arkasında açık bir arazi vardı. Sokağa bakan pencerelerden birini bir kontrplak örtüsü kapatıyordu. Davies bahçe kapısını Louise için açtı. Kapı, polis şeritleriyle kapatılmıştı ve içeri girişin yasak olduğunu belirten bir de tabela konulmuştu. Bahçe, yürüyüş yolu boyunca kordon altına alınmıştı ama görünürde bir polis memuru yoktu. Davies cebinden anahtarı çıkardı ama kapının kilidini açmadan önce zili çaldı ve bekledi.

"İlerleyen saatlerde temizlikçiler gelecek fakat biz baba ve kızın eve girişlerine izin verdik. Teknisyenler bu sabah olay yeri inceleme çalışmalarını bitirdiler. Gerçi o ikisi eve geri dönmek *isterler* mi, açıkçası bilmiyorum. Şu an kocasının Bath'ta yaşayan annesinin yanında kalıyorlar."

Louise başını salladı. Bir an polis memuruna doğru baktı. Hem o hem de Sheila Jones ona karşı gerçekten düzgün bir tavır sergilemişti. İngiltere'den biri bir anda çıkagelip Louise'in incelediği olay yerlerinden birini taciz etseydi doğal olarak Louise de onun tutuklanmasına karar verirdi ama daha sonra adamın açıklamasını dahi dinlemeden bu kadar anlayışla yaklaşır mıydı, onunla bu şekilde iş birliği yapar mıydı, bilmiyordu.

"Merhaba," diye bağırdı Davies, kapıyı açtığı esnada. Beklendiği gibi kimse cevap vermedi. Davies kapının önünde duran gazeteyi ve mektupları aldı. Mutfak ile birleşik oturma odası kapının sağındaydı. Odadaki kan temizlenmişti ama kan izlerinin etrafındaki işaretler temizlikçiler için bırakılmıştı. Eve girdiler. Ev iyi ışık alıyordu, kapının hemen yanındaki duvara asılı dolaplar vardı. Hemen karşı duvarda içi cam ve porselen bardaklarla dolu camlı bir dolap vardı. Ocak, girişin sonundaki duvara dayalı bir şekilde duruyordu. Davies mutfağı işaret etti. "Vurulduğunda musluğun yanında duruyormuş."

Jones haklıydı, diye içinden geçirdi Louise. Mutfakta gündelik işlerinizi yaparken kendinizi tehlikede hissetmezsiniz. Gardınızı tamamen indirirsiniz. Dışarıya bakmazsınız, içeri bakanları da görmezsiniz.

"O taraftaki çalıların arasına saklandığını düşünüyorum," dedi Davies. "Ayak izlerini orada bulduk. Buraya arabayla geldiyse arabasını bizim bıraktığımız yere bırakmış olabilir. Fakat kimse yabancı bir araba görmemiş, bu yüzden yanından geçtiğimiz Battleaxe adlı barın arkasına park ettiğini düşünüyoruz. Orası popüler bir mekân, her akşam tıklım tıklım oluyor ve sık sık müşterileri araçlarını barın önündeki yola park ediyor. Ama maalesef barın bir güvenlik kamerası yok, bu yüzden katilin hareketlerini tespit etme şansımız olmadı."

Yemek masasının üstünde birkaç Amerikan servis duruyordu, onların hemen yanında da açılmamış peçete paketleri vardı. Sandalyelerden birinin üstünde kısa, deri bir ceket vardı. Buzdolabının üstünde bir takvim ve bir alışveriş listesi asılıydı. Mutfağı, oturma odasından ayıran duvara çakılmış bir rafın üstünde birkaç yemek kitabı vardı. Havada metalik bir koku vardı ve bu kokuya belli belirsiz bir klor kokusu eşlik ediyordu.

"Meslektaşıma göstermek için kurbanın bir fotoğrafını alabilir miyim? Bu sayede onu teşhis etmesini de sağlayabiliriz," dedi Louise. Oturma odasına geçtiler. Oturma odasında Louise'in karşısına beyaz deri bir oturma takımı, bir plazma televizyon ve yüksek arkalıklı sandalyelerle çevrili başka bir yemek masası çıktı.

"Belki ofisinde bir fotoğraf bulabiliriz," dedi Davies ve merdivenlere doğru yöneldi. "Kurban, eşinin işiyle ilgili finansal hesapları tutuyormuş."

Louise son bir kez daha etrafına baktı. Duvarlarda Picasso'nun resimlerinin reprodüksiyonları ve küçük çerçeveli taşbaskı resimler asılıydı. Ev aydınlık bir şekilde döşenmişti, tam olarak İskandinav tarzı olduğu söylenemezdi. Öte yandan pek İngiliz stilini yansıtmıyordu. Daha beyaz tonlarının hâkim olduğu, daha Fransız,

romantik bir evdi. Büfenin üstünde üç kollu bir mumluk vardı. Pencere kenarlarına saksılarından sarkan çiçekler yerleştirilmişti. Her şey çok güzeldi ve ruhsuzdu. Daha çok yanıltıcı bir paravan gibiydi. *Ama böyle söylemek biraz haksızlık olabilir,* diye düşündü Louise. *Eğer eve bakan kişinin tam zamanlı bir işi yoksa ev düzenli ve temiz olabilir.*

Louise, merdivenleri çıkmaya başlayan Davies'i takip etti. Üst katta dört oda vardı, Davies ofise açılan kapıyı açtı. Bir masa neredeyse tüm bir duvarı kaplıyordu. Louise bir yatak odasına doğru baktı; odada, üzeri kareli bir yatak örtüsüyle kaplanmış iki kişilik bir yatak vardı. Yatağa, duvara dayalı bir gardırop, köşeye yaslanmış bir komodin ve tahta çerçeveli bir ayna eşlik ediyordu. Louise bir sonraki odaya baktı: İçinde büyük bir küvet barındıran bir banyoydu.

Kızın odası koridorun sonundaydı. Louise, içinde savaş çıkmış gibi görünen odanın kapısını açtı. Görünüşe göre genç kız diğer gençlerden pek farklı değildi. Puantiyeli siyah kıyafetler, bereler, atkılar, kalın topuklu botlar yatağa, yere ve masanın arkasındaki gardıroba saçılmış haldeydi Louise'in hiç duymadığı müzik gruplarının posterleri duvarlara asılıydı.

Bu ona Jonas'ı hatırlattı. *Acaba yatılı okuldaki odası da bu kadar karışık mı,* diye düşündü. Muhtemelen öyleydi. Tabii okul yönetiminin, odaların düzgün tutulmasına dair bir kuralı varsa durum daha farklı olabilirdi.

"Sanırım bunu kullanabiliriz," dedi Davies ofisten. Louise kapıyı kapadı ve ergen mağarasını arkasında bıraktı.

Davies'in elinde bahçe sandalyesine oturmuş, gülümseyen Sofie'nin fotoğrafı vardı. Fotoğraftaki Sofie'nin üstünde beyaz askılı bir bluz vardı ve saçları başının arkasında toplanmıştı. Gözleri doğruca kameraya bakıyordu.

"Arkasında, *Yaz 2013* yazıyor," dedi Davies ve bekledi.

Louise'in içine yeniden kötü bir his düşmüştü. O gülümseyen kadına karşı bir anda büyük bir nefret duydu. Sofie Parker, Louise'den bir iki yaş büyüktü ve resimde çok mutlu ve rahat

görünmesine rağmen yüz ifadesi erken olgunlaşmış bir kadının ciddiyetine sahipti. Güzel ve kendiyle barışık bir kadına benziyordu ve onun Eik'e uyduğunu görmek zor değildi.

"Tamam," dedi Louise. Fotoğrafı geri uzattı. "Burada başka ne buldunuz?"

Ofis aranmış gibi görünüyordu. Tüm çekmeceler açılmış, her şey sistematik olarak kontrol edilmişti; orada çalışan birinin asla yapmayacağı bir düzen içindeydi.

Davies kapının yanında durdu ve masanın yanında bulunan çöp kovasını işaret etti. "Çöpte, Meksika'dan yollanan iki pakete ait kahverengi ambalaj kâğıtları bulundu. Cozumel'den yolladıklarını bulduk. Şimdi de paketleri kimin yolladığını bulmaya çalışıyoruz. Kurbanın kocası bu konuda hiçbir şey bilmediğini söyledi. Kadın internetten bir şey almış olabilir."

Evin kapısı açıldı ve bir adam içeri seslendi. Davies adama üst katta olduklarını bağırdı ve merdivenlerden inmeye başladı. Louise odada kaldı, masayı ve İngiliz polisinin arkasında bıraktığı karışıklığı inceledi. Ofisteki panonun üstünde evin kızına ait çocukluk fotoğrafları asılıydı. Bir fotoğrafta iki yaşından daha büyük durmuyordu; bir bebek arabasına yaslanıp poz vermişti, büyük bir gölle dağların önünde duruyordu. Bir diğer fotoğrafta ise kız bu sefer okul çantasıyla, eksik iki dişiyle fotoğraf makinesine doğru sırıtıyordu.

Louise, Davies'in bulduğu fotoğrafı aldı. Bunu Eik'e gösterecek kişi olmayı kesinlikle istemiyordu.

Oturma odasına girdiğinde kendini durdurduğu bir filmin içinde hissetti. Kurbanın eşinin kısa sarı saçları vardı, elindeki zarflarla birlikte mutfak kapısının önünde duruyor ve kısık sesle Davies ile konuşuyordu. Sırtı kızına doğru dönüktü. Kız elinde telefonuyla yemek masanın yanında duruyordu. Çok öfkeli görünüyordu. Baba ve kız arasında bir gerginlik olduğunu anlamak zor değildi. Bu durum sözlerle ortaya dökülmese de ikilinin arasındaki gerilim odayı dolduruyordu.

Louise kızın yanına yaklaştı. "Merhaba," dedi ve ona kendini tanıttı. "Ben Kopenhag Polisi'nde görev yapıyorum. Adını öğrenebilir miyim?"

"Steph," dedi kız ve kafasını kaldırdı. Siyah saçları gözlerinin üzerine düşüyordu. "Sadece şuradaki adam bana Stephanie demekte ısrarcı davranıyor. O isimden nefret ediyorum."

Kızın yüzü bembeyazdı ve önemsemeyen bir tavır takınmıştı. Ağır bir göz makyajı yapmış, tırnaklarına yeşil oje sürmüştü; burnunda parlayan küçük parlak bir taş vardı.

Davies, Louise'i çağırdı. Louise eşini kaybeden adamın elini sıktı, daha sonra ona taziye dileklerini iletti ve adama daha önce eşinin kaybolmasıyla ilgili bir soruşturma yürüten Kopenhag Polisi Arama Departmanında görev aldığını söyledi.

"Eşimin daha önce kaybolduğunu yeni öğrendim," dedi adam, sanki hâlâ bunun gerçek olduğunu düşünmüyormuş gibiydi. "Onun Danimarkalı olduğunu tabii ki biliyordum ama genelde geçmişi hakkında fazla konuşan biri değildi. Ben de onun her şeyi geride bırakma isteğine her zaman saygı gösterdim."

Adamın çok fazla uyumadığı belliydi. Konuşurken bir yandan da sol elindeki evlilik yüzüğü ile oynuyordu.

"Bu zarf demin geldi," dedi Davies ve Louise'e bir İsviçre bankasından gelen zarfı uzattı.

Nigel Parker, kapıya bırakılan diğer postaları mutfak tezgâhının üstüne koymuştu. Birkaç broşür, bir yerel haber gazetesi ve doğum günü davetiyesi vardı. "Anlamıyorum. Hesap eşimin adına açılmış ama bir yanlışlık olmalı. Bizim Zürih'te bir banka ile alakamız yok."

Steph yeniden telefonuna baktı, onları dinlemiyor gibiydi. Babası cebinden okuma gözlüklerini çıkardı. Kafası karışık bir halde bir Davies'e, bir Louise'e baktı. "Bu hesapta yaklaşık seksen sekiz bin euro var."

"Kayıtlar uzun bir süre boyunca yapılmış gibi görünüyor, bu yeni açılmış bir hesaba benzemiyor," dedi Davies. "Yanımda götürebilir miyim?

Steph bir anda koşarak odadan çıktı ve üst kata koştu. Kısa bir süre sonra bir kapı kapanma sesi geldi.

Parker kızın davranışlarını görmezden geldi ve başını salladı. "Tabii ki." Sesi kısıktı. "Ama eşim bana daha önce yabancı bir bankada hesabı olduğunu hiç söylemedi."

Kasabaya taşındıklarından beri Bristol'daki Barclays ile çalıştıklarını söyledi. "Her zaman o bankayla çalıştık."

"Bunu araştıracağız," dedi Davies.

Parker'ın kafası karışık görünüyordu, ağlamak üzereydi. Gözlüğünü çıkarıp onları V yaka kazağına takarken elleri titredi.

Davies bir sandalye çekti ve adamın oturmasına yardımcı oldu. Louise üst kata çıkıp kızla konuşacağını işaret etti.

"İsviçre bankaları hesap bilgilerini paylaşma konusunda katıdır," dedi Davies, Louise üst kata doğru çıkarken. "Ama tabii ki bir an önce tüm işlemleri başlatacağız."

Louise kızın yatak odasının kapısını açmadan önce bir kez çaldı. Steph yatakta uzanıyordu, yüzünü yatağa gömmüştü. "Gelebilir miyim?"

"Mmm." Sesi boğuk çıkıyordu. Yatakta doğruldu.

"Bu sorulara cevap vermeye çalışmak senin için çok zor olmalı," dedi Louise ve kıyafet yığınlarının arasında kendine bir sandalye buldu.

"Annem eğer gerçekten başka biriyle görüştüyse ona hak veriyorum," dedi kız sinirli bir şekilde. "O aptal ona hiç ilgi göstermiyordu. Her zaman işiyle ilgileniyordu."

Kız, önüne doğru bakıyordu; yüzünde acı ve keder vardı. Yatağın üstündeki botları tekmeledi ve sırtını duvara dayayarak oturmaya başladı.

Kısa bir aranın ardından Louise konuştu. "Annenin Meksika'dan ne sipariş ettiğini biliyor musun?"

Steph, Louise'e bakmadan başını salladı.

"Genelde internetten alışveriş yapar mı?"

Kız omuz silkti. "Dükkân için bir şey olabilir. Bazen eşyaları buraya yollarlar. Bilmiyorum, benim bununla bir alakam yok.

Ama annem her zaman postayı kontrol ederdi. Hesap kitap işlerine o bakıyordu."

Bir kez daha odaya sessizlik çöktü. Genç kızın gözleri boş bakıyordu, yüzü buz gibiydi.

Louise, kızın kendini tamamen kapatabileceğini biliyordu ama yine de ondan birkaç bilgi alabilmek için sorularına devam etti. "Annen ve baban çok tartışır mıydı?"

Steph başını iki yana salladı. "Babamla sadece ben tartışıyorum. Beni hiç sevmez ama bu umurumda değil çünkü ben de onu sevmiyorum." Bu sözünün ardından Louise'e baktı. "Demek sen de Danimarkalısın. Annem gibi."

Louise başıyla onayladı ve gülümsedi. "Oraya hiç gittin mi?

"Hayır. Ama annem beni oraya götürmek istiyordu. Ama artık böyle bir şey olmayacak." Kız ağlamaya başladı. Sinirli bir şekilde gözyaşlarını sildi, akan rimeli yanağında siyah izler bıraktı.

"Annen Londra'ya gittiğinde hiç ona eşlik ettin mi?"

Kız yeniden başının hayır anlamında sallarken yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. "Oraya kocasından uzaklaşmak için gidiyordu. Bana hep oradan alışveriş yaptığını çünkü Nailsea'nin bir çöplük olduğunu söylerdi. Ayrıca kuaförü de Londra'daydı, saçının hep iyi görünmesini istediğini söylerdi. Ama oraya gittiğinde kendisi için pek bir şey almazdı; sadece benim için elbise, biraz çay ve Fortnum & Mason'dan Stilton peyniri alırdı. Londra'da yaşamak istiyordu ama o adam bunu hiç istemedi."

Louise, bu genç kızı bağrına basmak ve onu yanında Kopenhag'a götürmek istiyordu.

Davies'in yukarı çıktığını duymamıştı fakat polis memuru kapıda duruyordu. "Ben gitmeye hazırım." Odaya girdi. "Babanla konuştuk ve sen yarın okuldan geldiğinde seninle konuşmamın iyi olacağına karar verdik. Bunu iyice düşünmeni istiyorum. Belki bir şeyler görmüş olabilirsin. İlk başta bu kadar sarsılmanın ardından bir şeyler hatırlamaman normaldir ama bir süre sonra detaylar aklına gelebilir."

Kız pencereye doğru döndü. Louise bunun kız için zor olduğunu hissetti; Davies bu konuyu ilk başta kız ile konuşmalıydı, baba ile değil. Olaya müdahil olup olmama konusunda karasız kaldı ama daha sonra bir şey dememeyi tercih etti. Steph'e eğer Kopenhag'a gelmek isterse kendisini aramasını ve ona şehri gezdirmekten büyük keyif alacağını söyledi.

Kartını masaya bıraktı ve Davies ile odadan ayrılmadan önce ona son bir kez daha gülümsedi.

KAKTÜS TEAM

10

Nailsea Polis Karakolu'na döndüklerinde Eik ellerinin arasında tuttuğu bir bardak kahveyle birlikte onları bekliyordu. Louise, Eik'in kendisini gördüğü an ayağa kalkmaya çalıştığını, sonra vazgeçtiğini gördü. Eik'in gözleri kırmızı ve kısıktı. Louise'in aklından binlerce düşünce geçiyordu ama konuşmak yerine Eik'in omzuna elini koydu ve daha sonra masaya doğru eğilerek Jones'un ona uzattığı kahve bardağını aldı.

"Buraya ne zaman geldin?" diye sordu Eik, Louise oturunca. İki İngiliz polis Sofie Parker'la bankadan yollanan zarf üzerine konuşmaya başladılar. Louise'in anladığı kadarıyla polislerden biri yabancı banka hesabı hakkında bilgi almak ile görevlendirilmişti.

"Saat üç sularında, akşam on buçuk uçağına yetişmemiz gerekiyor." Louise bunu tartışmak bile istemiyordu. "Memur Davies ile birlikte eve gittik. Biz oradayken kurbanın eşi ve kızı da olay yerine geldi."

Jones ve Davies, Louise ile Eik'in karşısına oturdular. "Nordstrøm ile birlikte ufak bir giriş yaptık," dedi kadın polis memuru. "İhtiyacım olan bilgileri aldım ve Nordstrøm'un iş durumu hakkında Memur Rick'in dediklerini teyit ettim."

"Ama öncelikle sizden bir şey yapmanızı istiyoruz," dedi Davies. "Kurbanın fotoğrafına bir bakar mısınız? Danimarkalı kayıp kadının gerçekten o olup olmadığını tespit etmek istiyoruz."

Louise sandalyesine dikleşti ve içindeki duygu fırtınalarının önüne bir set çekti. Fotoğrafı çıkardı ve masanın üstüne, Eik'in önüne koydu.

Eik'in yüzünde bir an için patlayan ifadeyi görmek neredeyse imkânsızdı. Fotoğrafa dokunmadan başını salladı ve onun beraber Akdeniz'e yelken açtığı ve Roma yakınlarında bir sahil kasabasında içinde bulunduğu tekneden yok olan Sofie Bygmann olduğunu doğruladı.

Bir an için odaya sessizlik hâkim oldu. Louise onun bu kadar kırılgan görünmesinden dolayı endişe duyuyordu ve fotoğrafa bakarken yüzündeki ifadeyi bir türlü çözemiyordu. Kederli değildi, yıllar sonra ortaya çıktığı için şaşırmış gibi de durmuyordu. Durum bu olsaydı fotoğrafı eline alır ve dikkatlice incelerdi. Ellerinde tutardı. Yüzündeki ifade daha çok mesafeliydi, belki de bir şeylerin sonlandığı hissiydi.

"O sabah beni uyandırdığında teknede kavga ettik," diyerek söze başladı Eik. "Sofie tüm kirli çamaşırlarını toplamıştı. Limana gidip bir çamaşırhane bulmak istiyordu. Öte yandan ben şehre gidip harabeleri görmek istiyordum. Ona çamaşırlarımıza ihtiyaç duyduğumuzda onları suyla durulayabileceğimizi söyledim."

Eik arkasına doğru yaslandı. Banyoya ve sigaraya ihtiyaç duyan biri gibi görünüyordu. "Aramız biraz gerildi. Ben de ona sinirlendim ve bir bardak kahve içmek için şehre gittim. Diğer ikisi de o sırada uyuyorlardı."

"Diğer ikisi kim?" diye sordu Davies. Bilgisayarın başına oturmuş, Eik'in ifadesini not alıyordu; gerçek bir tanık ifadesindense o gün olanlara açılan bir pencere gibiydi.

"İki genç adam: Christopher ve Mark. Teknenin sahibi onlardı. Aslında teknenin sahibi Christopher'ın babasıydı ama o yaz tatil boyunca tekne ile geziyorlardı. Onlarla Korsika'da tanıştık,

beraber eğlenceli zaman geçirdik. Yanlarında biraz esrar vardı; beraber içtik, daha sonra onlarla birlikte yolculuk yapmamıza izin verdiler. İtalya'ya doğru gidiyorlardı. Ardından güneye, Capri'ye gideceklerdi, orada kalacak bir evleri vardı."

"Boğulanlar onlar mıydı?" diye sordu Louise. Eik başıyla onayladı.

"Tam olarak neler yaşandığını bilen biri var mı?" diye sordu Jones. "Sofie Bygmann'ın arama raporunda neler yaşandığına dair herhangi bir bilgi yok."

Eik başını olumsuz anlamda salladı. "Elimizde pek çok teori var. En çılgın olanıysa gey oldukları için nefret suçuna kurban gittikleri. Tekne limanın açıklarında dolanırken bulundu, cesetleri de sadece birkaç metre öteden çıktı. Polis birinin tekneyi çalmaya çalıştığına dair kanıtlar buldu ama teknenin kontağında hırsızlık önlemi varmış, bu sebepten motoru çalıştıramamışlar. Hırsızlar bir yerden sonra pes etmiş olabilirler. Christopher ve Mark'ı görünce şaşırıp onlarla kavga etmiş olabilirler. Christopher ve Mark uyudukları esnada saldırıya uğramış olabilirler, saldırganlar onların değerli eşyalarını alıp onları denize atmış olabilir. Polis tam olarak neler olduğunu asla öğrenemedi."

Omuzları biraz düştü. "Olayı duyduğumda en dikkatimi çeken şey Sofie'nin eşyalarının teknede bulunmaması oldu. Onun saldırganlarla birlikte kendi isteğiyle ya da zorla götürülerek ortadan kaybolmasından endişelendim. Fakat boğulmuş ve diğerlerinden uzağa sürüklenmiş de olabilirdi. Onun eşyalarının neden bulunmadığını bir türlü anlamadım."

"Onu en son o sabah, tekneden ayrıldığınızda mı gördünüz?" diye sordu Jones.

Eik başını salladı. "Şehre gittim, bir kahve içtim ve sakinleştim. Bir çeşmenin başında müzik çalan gençlerle sohbet ettim. İçlerinden birinin gitarı vardı. Bütün gece oradaymış gibi görünüyorlardı. Beraber biraz esrar içtik, o sırada Sofie geldi, ona bize katılmasını söyledim. Ama o bir çamaşırhane arıyordu, iskeledeki kapalıydı. Elinde bir de alışveriş listesi vardı."

Yıllar önce yaşanan bir şeyi hâlâ bu kadar detaylı bir şekilde hatırlaması Louise'e acı vermişti.

"Yapmamız gereken bazı ufak işlerden konuşmaya başlaması beni daha da kızdırdı. Hava çok güzeldi, harika zaman geçiriyorduk ve hâlâ o harabeleri görmek istiyordum. Mark harabelere gitmişti, oranın çok güzel olduğunu söylemişti. Sofie de o zamana kadar gitmek istediğini söylüyordu ama bir anda zamanı olmadığını ve çamaşırlarını yıkayıp alışveriş yapması gerektiğini söylemeye başlamıştı."

Kendini sakinleştirmek için biraz durdu. "Artık onu dinlemek istemiyordum, bu yüzden orada kalmaya karar verdim. Ama birkaç saat sonra limana döndüğümde teknenin yerinde olmadığını gördüm. Çantam ve kıyafetlerim orada kalmıştı. Cüzdanım ve pasaportum üstümdeydi ama diğer her şeyim gitmişti."

Jones'a baktı. "O kadar sinirlendim ki otostopla Roma'ya gittim. Sarhoş oldum ve ertesi gün geri döndüm. Benim için döneceklerini düşündüm."

Masaya baktı. Louise yanında dimdik oturuyordu; Eik konuşurken ona bir kez bile bakmamıştı.

"Ama dönmediler," dedi. "Belki o da eşyalarını toplayıp gitmişti. Bilmiyorum! Tekneyi bulduklarında çantam hala güverteydi. Polis bu yüzden benimle bağlantı kurdu."

"Onu en son o zaman mı gördünüz?" diye sordu Davies bilgisayarın başından.

Eik başıyla onayladı. "Her türlü olasılığı düşündüm. Boğulduğunu, kaçırıldığını, satıldığını. Tekneyi çalmaya çalışan kişilerle gittiğini. Mark ve Christopher'ın onu korumaya çalışırken öldüklerini. Bunları düşünmekten çıldıracağımı sanıyordum ve on sekiz yıl sonra bir anda sizden bu konuyla ilgili bir telefon aldım."

Eik yeniden kadın polis memuruna baktı. "Ve bana onun öldüğünü söylediniz." Ellerini parlak siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Ben bunca yılımı o gün neler yaşandığını anlamaya çalışarak geçirirken o yaşıyormuş."

Sessizlik çok ağırdı. Louise karışık duygular yaşıyordu; Eik'in patronu ve iş arkadaşı olarak pozisyonu ile bunun aralarına gireceğine dair tüylerini ürperten bir korku arasında kalmıştı. Onu kaybedeceğine dair... Bir parçası ona üzülüyordu, bir parçası da öfke duyuyordu. Öte yandan Eik bir şekilde aradığı cevabı bulduğu için de rahatlamıştı.

"Nailsea'ye ne zaman geldiniz?" dedi Davies. Mutsuz sonla biten aşk hikâyesi onu pek etkilemiş gibi görünmüyordu. "Tam bir zaman vermeye çalışın lütfen."

Eik sandalyesinde dönerek bilgisayarın arkasındaki memura baktı. "Saat 14.00'te ülkeye giriş yaptım ve havaalanından bir taksiye bindim. Uçak biletim yanımda, isterseniz bakabilirsiniz." Boş olmasına rağmen parmakları kahve bardağının üstündeydi. "Adamlarınız evde beş çayında mıydı, bilmiyorum ama ben eve gittiğimde kimse yoktu. Evi bulmak pek zor değildi. Her taraf şeritlerle çevriliydi ve beni aradığınızda kasabanın adını da söylemiştiniz."

"Ama oraya daha önce hiç gitmemiştiniz, değil mi?" diye sordu Davies.

Eik başını salladı. Gözleri biraz açılmıştı. "Hayır. Oraya daha önce hiç gitmedim. Oraya gidip ne bulmayı umduğumu bilmiyordum. Ama birileriyle konuşmak istedim. Ailesiyle. O vurulduğunda kocasının evde olduğunu biliyordum."

"Peki vurulduğunu nereden biliyordunuz?" diye sordu Davies hızla.

"Bana bu bilgi telefonda verildi." Artık daha güçlü bir ses ile konuşuyordu. "Beklemeye karar verdim. Bara gittim ve birkaç bira içtim. Yani muhtemelen birkaç taneden fazla içtim. Bardaki herkes tabii ki yaşananlar hakkında konuşuyordu. Görünüşe göre bardaki insanlar gözlükçünün eşinin İskandinavya'dan geldiğini biliyorlardı."

Beni arayabilirdin, lanet olası, diye içinden geçirdi Louise. Onun için endişeden deliye dönerken Eik sarhoş olmakla meşguldü.

"Barda bira içip konuşulanları dinlemeye devam ettim. Bir

süre sonra eve geri döndüm ve kapıyı çaldım. Sanırım bir iki kez de kapıya vurdum."

"Komşular kapıya yumruk atıp bağırdığınızı söylediler," dedi Jones.

Eik başıyla onayladı. "Bu muhtemelen doğru. İçeri girmek istedim. Benden gizli nasıl bir hayat yaşadığını görmek istedim!"

Garip, diye düşündü Louise. *Neden onun alnına kurşun sıkan kişinin kim olduğunu öğrenmek istemedin?*

Louise saate baktı ve özür diledi, onlara havaalanına gitmek zorunda olduklarını söyledi.

"Söylediğimiz gibi," dedi Sheila Jones. "Sofie Parker'ın Danimarka günleri hakkında bilgi sahibi olmayı çok istiyoruz. Departmanınız bize bu konuda yardımcı olabilir mi yoksa soruşturma başka bir ekip tarafından mı yürütüldü?"

"Soruşturmayı bizim departmanımız yönetti." Louise, Sheila'ya kartını verdi. "Biz de size yardımcı olmak isteriz ama tabii ki bu konuyu önce patronumla konuşmam gerekiyor. Bana bu numaradan ve e-posta adresinden ulaşabilirsiniz."

Louise patlamadan önce on dakika boyunca sessizce yol aldılar. "Sen ne haltlar karıştırdığını sanıyorsun? Hiç düşündün mü?" Onları havaalanına götüren genç polis memuru oturduğu yerde kıpırdandı. "Sen kafayı mı yedin?"

"Üzgünüm," dedi Eik. Louise'in elini tutmaya çalıştı ama Louise sert bir şekilde elini çekti.

"Ailenle görüştüm. Rønholt ile birlikte seni bulmak için girmediğimiz delik kalmadı. Aklından neler geçiyordu? Charlie'yi sokakta bırakıp nasıl gidersin!"

"O iyi mi?"

"Evet ama senin sayende değil! Marketin kapısında beklediğini şans eseri gördüm. Orada saatlerce senin gelmeni beklemiş."

Eik ellerini bacaklarının üstüne koydu. Bir dakika sonra sordu. "Evde neler gördün? Ailenin de eve geldiğini söyledin."

"Geldiler." Louise camdan dışarı, karanlığa doğru baktı. Arabanın farları, dar ve kıvrımlı yolu çevreleyen ağaçları aydınlatıyordu.

"Kızın durumu nasıl?"

Louise cevap vermeden omuz silkti ve arkaya doğru yaslandı.

Aralarındaki sessizlik adeta çığlık atıyordu. Atmosfer o kadar ağırdı ki Louise bir an koltuğunda ezildiğini hissetti.

Uçak kalktıktan sonra Eik, şansını bir kez daha denedi. "Eşi olaydan önce bir şey görmemiş mi?"

"Hava kararıyormuş. Stephanie'nin, katili bir an için görmüş olması olası ama polisler ilk sorgusunda ondan bir şey öğrenememişler. Şimdi şanslarını bir kez daha deneyecekler."

"Stephanie mi?" diye sordu Eik.

"Kurbanın kızı, Steph olarak çağırılmaktan hoşlanıyor."

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Louise patladı. "Beni aramak hiç aklından geçmedi mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni aramayacak mıydın? Senin için endişelenmiş olabileceğimi hiç düşünmedin mi?"

Sessizlik.

"Eik neler oluyor?"

"Üzgünüm," dedi yeniden.

Louise hiçbir şey söylemedi ama onu sarsmak, ona sarılmak, onu teselli etmek ve ona küfretmek istiyordu. Onu terk etmek ve onu hiç bırakmamak istiyordu.

"Polis ne biliyor?" diye sordu Eik. "Cinayetten önce bir şey olmuş mu? Biriyle tartışmış mı? Biri onu tehdit etmiş mi?"

"Kes şunu!"

"Aileyi rahatsız eden biri var mıymış? Polis nasıl devam etmeyi düşünüyor? Hadi bana bir şeyler anlat, elimizde önemli bir dava var."

"Şunu anlamanı istiyorum," dedi Louise, sinirli bir şekilde ona doğru dönerek. "*Bizim* elimizde bir dava yok. *Benim* elimde bir dava var ve sen bunun bir parçası değilsin. Anladın mı?"

Eik bir şey söylemek istedi ama daha sonra vazgeçti. Uçuş boyunca ikisi de bir daha konuşmadı. Taksiyle Frederiksberg'e giderlerken de bir şey konuşmadılar.

Louise hâlâ çok sinirliydi. Eik yaptığı hareketleri bir kez bile açıklamaya çalışmamıştı. Louise'e sadece acınası bir şekilde "Üzgünüm," demekle yetinmişti. Fakat bir özür Louise'in umurunda bile değildi. Bunu nasıl yapabildiğini, onu nasıl terk ettiğini öğrenmek istiyordu. Charlie'yi nasıl terk ettiğini... Bu kuru bir özürle geçiştirilebilecek bir olay değildi ama Louise ne zaman ondan bir açıklama istese Eik onu dinlemiyormuş gibi davranmıştı.

"Konuş benimle, lanet olası!" diye bağırdı Louise, Melvin'e gidip Dina ve Charlie'yi aldıktan ve ona Eik'in geri döndüğünü söyledikten sonra. "Neler oluyor? Benimle yaşayacak mısın, yoksa evine geri mi döneceksin? Bir karar verdin mi? Rønholt'un binasındaki o depo da neyin nesi öyle? Seni tanımıyorum!"

Eik çaresiz bir şekilde kollarını açtı. "Ben en iyisi köpekleri yürüyüşe çıkarayım."

Louise ona dönüp dönmeyeceğini, bir saat sonra dönmezse bir arama ekibi bulması gerekip gerekmeyeceğini sormak istedi. Fakat bunu yapmak yerine Eik'in eşyalarını toplamaya başladı.

Lavaboya daldı, deodorantını, diş fırçasını ve tıraş malzemelerini bir torbaya attı. Yatak odasında onun için açtığı raflardaki eşyaları boşalttı. Tüm eşyalarını plastik torbalara doldurdu. Bu işlerle uğraşırken onu en çok kıran şeyin Eik'in her şeyi bırakıp eski sevgilisinin peşine düşmesi olmadığını fark etti. Bunu anlayabiliyordu, gerçi ona haber vermesi gerekirdi. Kendisi de böyle bir şey yaşamıştı. Devam etmek için geçmişin izlerinden kurtulmak gerektiğini o da iyi biliyordu. Onun yıllarca belirsizlik içinde yaşadığını ve bu yüzden bir tepki gösterdiğini de biliyordu. Bunu da anlıyordu.

Fakat onun sessiz kalmasını, Louise onu anlamaya ve onun yanında olduğunu göstermeye çalışırken aralarına mesafe koymasını anlayamıyordu. Bir açıklama yapmak yerine ona sırtını dönmüştü. Ona tek bir kelime bile etmemişti.

* * *

Eik'in tüm eşyalarını koridorda topladıktan sonra Louise başını duvara yaslayarak durdu, yaşadığı hüznü kontrol etmekte zorluk yaşıyordu.

Her şey çok iyi giderken böyle bir durum ortaya çıkmıştı.

Eik'in ayak seslerini duyduğunda kapıyı açtı ve Dina'nın tasmasını elinden aldı. Torbaları işaret etti ve onun bu gece South Harbor'a dönmesinin herkes için daha iyi olacağını söyledi.

Eik ona doğru üzgün bir şekilde baktı ve başını salladı. Torbaları aldı ve Charlie ile birlikte aşağı inmeye başladı. "Yarın görüşürüz," dedi Eik. Arkasını dönüp Louise'in gözlerinin içine baktı. "Benim peşimden oraya geldiğini duyduğumda çok mutlu oldum."

Louise bir süre adamın merdivenlerde yavaşça kaybolan adımlarını dinledi. Ardından kapıyı kapadı ve Camilla'yı aramak için içeri geçti. Ona Eik'i bulduğunu ve onu evden attığını söyleyecekti. Ağlamaya ihtiyacı vardı. Sinirlenmeye ve üzülmeye ihtiyacı vardı.

11

Şubat 1996

"Tam olarak bunun olmaması gerekiyordu," dedi Sofie, aile doktorları hastanenin bekleme odasında ona katıldığında. Annesi yıkanıp hazırlanırken Sofie elinde bir bardak kahve ile orada beklemekteydi.

Else Corneliussen sarı saçlarını kulağının arkasına aldı ve Sofie'nin yanına oturdu. Annesine yardımcı olması için tuttuğu kişi Sofie'yi arayıp annesini yatak odasında ölü olarak bulduğunu söylemişti. Bakıcı ayrıca oturma odasındaki masanın üstünde Sofie için yazılmış bir veda mektubu, bir su bardağı ve bir çay tabağı bulmuştu. Mektubun hemen yanında da boş hap şişeleri vardı; ne olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Kendi canına kıymak istemişti.

Fakat Sofie'nin annesi ölmemişti. Ya çok erken bulunmuştu ya da haplar yeteri kadar güçlü değildi. Belki de çok eskiydiler. Sofie bilmiyordu. Annesine yardımcı olmadığı için kendine çok kızgındı; kadının yeteri kadar almasına yardımcı olmadığı için. Şimdi annesi bilinçsiz bir şekilde yatmaktaydı.

"Ölmeyi çok istiyordu," dedi Sofie.

Doktor başıyla onayladı. "Annenin kendi hayatına son ver-

mek istemesi konusunda ne düşünüyorsun?" Ayağa kalktı ve koridora açılan kapıyı kapattı; kapının önünden akşam vardiyası için gelen hemşireler geçiyordu. Doktor geri döndü ve oturdu.

"Bu durumu kabullenmiştim," dedi Sofie. "Bunu pek çok kez konuştuk. Bu çok zor bir durumdu, ta ki bunun alternatifinin çok acı dolu olduğunu ve bu acıları yaşamasının onu kaybetmekten daha kötü olduğunu fark edene kadar. O zaman anlıyorsun, o zaman onu özgür bırakabiliyorsun. Bunu ona olan sevgin ve saygın sayesinde yapabiliyorsun sanırım. Ama tabii o bu konuda konuşmak başlarda zordu. Onu kaybetmek istemedim. Onun yanımda kalmasını istedim. Ama en nihayetinde bunu isterken sadece kendimi düşündüğümü fark ettim. Onun isteklerini hiç düşünmemiştim."

Gergin hissetmeye başlayan Sofie pencereye doğru yürüdü. Aşağıda küçük ve kapalı bir avlu vardı; yer yer çiçekler ve titizlikle kesilmiş çalılar görülebiliyordu. Avlunun öbür ucundaki ofislerden yükselen ışıkların altındaki çalılar siyah ataçlar gibi görünüyordu. "Ne kadar acı çektiğini biliyorsun," dedi doktora dönerek. "Kendini hep yorgun hissediyordu. Yürümekte zorlandığı için koltuğundan kalkamıyordu. Böyle olmaması gerekiyordu, hepsi bu."

Bir süre sessiz kaldı. O gün erken saatlerde annesine gittiğinde, annesinin battaniyesi yeni uyanmış gibi kanepesinin üstünde duruyordu. Doktora doğru döndü. "Hapları aldığında korkmuş mudur?"

Dr. Corneliussen başını salladı. "Bence annen, kendini çok huzurlu hissetti. Çünkü kendini özgür bıraktığını düşünüyordu."

Sofie başını salladı. "Bugünün gelmesinden hep korktum. Sabah onu aradığımda bana cevap vermemesinden hep korktum. Sadece benim için yaşamaya devam ediyordu, o gittiğinde ne kadar üzüleceğimi biliyordu. Ama en sonunda onu gidişine hazır olduğuma ikna edebildim. Bunu kendisi de söyledi, hem de çok haklıydı: Artık kendisi değildi."

Doktor başını salladı. Sofie'nin ne demek istediğini tam ola-

rak anlamış gibiydi. "Eğer annen uyanırsa onun için bir bakım evi bulacağız." Bilincini tekrar kazanıp kazanamayacağı daha belli olmamıştı. "Evine geri dönmeyecek; kendini buna hazırlamalısın."

"Bu olamaz, bu imkânsız! Her gün beslenmesi gereken bir bakım evine kapatılmasına izin vermeyeceğim. İsteklerine karşı gelmiş oluruz."

Doktor Sofie'nin elini tuttu ve sıktı. "Katılıyorum, hem de tamamen. Ben de annenle bunun hakkında konuştum. Birkaç kez. Hatta bana en uygun hapı almasında yardım edip edemeyeceğimi sormasını bekliyordum. Ve bana gerçekten bunu sorsaydı ona yardımcı olacaktım. Bunu bilmeni istiyorum. Ama onun bunu istemesi gerekiyordu, ben ona bunu öneremezdim."

Sofie ona doğru döndü. "Gerçekten mi?"

Doktor yine başını salladı. "Onun ne istediğini biliyordum. Ölene kadar tedavilerle boğuşmak ve suni yöntemlerle hayatta kalmak istemediğini biliyordum. Ama muhtemelen benden bu konuda yardım almak, ettiğim yemini düşünerek beni bir ikilemin içine sokmak istemedi."

"Ona yardım etmeliydin," dedi Sofie kısık sesle. Aslında doktora değil, kendine kızgındı. İkisi de ona yardım edebilecekleri bir pozisyondayken neden bu konu üzerine konuşmamışlardı? "Bunu şimdi yapabilir miyiz? Böylece uyanıp bunların hepsini yaşamak zorunda kalmaz."

Doktorun yaşadığı kederi yüzünde görmek mümkündü. "İnsanların artık yaşamak istemediklerine karar verme hakkına sahip olduklarını düşünüyorum." Ellerini kucağında topladı. "Tabii, hastalık ve yaşlılık durumlarını kast ediyorum. Acı her şeyi kontrol ettiğinde ve yaşama isteği ortadan kaybolduğunda. Veya haysiyetlerini kaybettikleri bir hayata başlamak zorunda kaldıklarında. Ama fikirlerimi profesyonel limitler içerisinden tutmak zorunda olduğum için bu tip bir isteğin direkt olarak hastadan gelmesi gerekiyor. Öte yandan, dediğim gibi, annen ile bu konuda konuştum..."

Tabii ki, diye geçirdi Sofie içinden. Kimse birine ölmesini önermez. "Peki bunu ben istersem yardımcı olur musun? Onun ölmesine yardımcı olur musun?"

Bir saniyeliğine birbirlerine baktılar, daha sonra doktor başını salladı. "Ama yardım ettiğim kişi sen değilsin," dedi doktor. "Annen."

Sofie rahatladığını hissetti. Doktorun elini sıktı. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Bu konuşabileceğimiz bir şey değil," dedi doktor. Sofie mesajı alana kadar ona baktı. "Ama annen öldüğünde yalnız olmayacak."

KAKTÜS TEAM

12

"Tanrı aşkına yapma, lütfen," dedi Camilla Lind, editör ekibinin konferans odasındaki masanın üstüne doğru eğilirken. "On sekiz yıl önce kaybolan Danimarkalı bir kadının İngiltere'de cinayete kurban gitmesi ve polisin elinde suç için bir gerekçe bulunmaması çok büyük bir haber!"

Terkel Høyer dışında masadaki herkesi görmezden geldi Fakat baş editör ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Bu haberi biraz bekletelim," dedi. "Çünkü dediğin gibi, polisin elinde hiçbir şey yok; bu cinayetin onun Danimarka'daki geçmişiyle alakalı olup olmadığını bilmiyoruz."

"Hayır!" dedi Camilla. "Ama neler olup bittiğini hiç merak etmiyor musunuz? Onun kim olduğunu, sevdikleri onun öldüğünü düşünürken onun on sekiz yıldır neler yaptığını öğrenmek istemez misin?"

Morgenavisen'in tecrübeli suç muhabiri Ole Kvist en sonunda uyandı. "Oraya gidebilirim. Kadının eşi ve kızıyla konuşmaya çalışabilirim." Tüm masrafların karşılandığı iki üç günlük bir güney İngiltere gezisine asla hayır demezdi.

Camilla iç çekti. "Onların neler dediğini zaten biliyoruz. İngi-

liz basınından o ifadeleri çoktan aldınız. Kadına odaklanın, davaya değil; o çoktan eski haber oldu."

Camilla gazeteye döndüğünde ilk fark ettiği şey yıllar geçmesine rağmen hiçbir şeyin değişmediğiydi. Daha çok kişisel hikâyeler üzerine odaklanmak istiyordu. Kvist, sağa sola gitmek ve yaptığı gezilerin parasını şirkete ödetmek istiyordu. Sadece o zamanlar stajyer olan Jakob, Camilla'nın Roskilde'de muhabirlik yaptığı dönemde gösterdiği şevki gösteriyordu. Ancak Jakob da çete suçlarıyla ilgilendiği için ona yardımcı olamayacak kadar meşguldü.

"Dün gece polis yeniden Christiania'yı bastı," dedi Jakob, rapor verme sırası kendisine geldiğinde. "Haşhaş, nakit para ve altın külçeler buldular. Ele geçirdikleri malların değeri bugün belli olacak, özel operasyonlar birliğinin lideriyle bağlantı halindeyim."

Kvist büyük bir şevkle Bristol'a gidip bir şeyler öğrenebileceğini anlatırken Camilla arkasına yaslandı. Høyer ona bu konuyu uluslararası haberler editörleriyle paylaşmasını söylediğinde Camilla başını salladı; onların Londra'da halihazırda boşta bir muhabirleri olabilirdi ve onu göndermek daha az masraflı olurdu.

"Oraya gitmek en fazla 585 kron tutar," dedi Kvist. "Londra'dan trenle oraya gitmek daha fazla para."

"Olabilir," dedi Høyer ona bakmadan. "Ama bu işi oradaki birine yaptırmak suç bölümünün yıllık maliyetlerinde artış yaşanmasına neden olmaz."

Toplantı biter bitmez Camilla odadan ayrıldı. Høyer koridorun başında göründüğünde Camilla onun ofisinin önünde bekliyordu. "Danimarkalı kadının hayatını anlatan bir haber pazar baskımız için harika olur," dedi Camilla, Høyer kapıyı açmadan. "Jutland'a gidip onun nereden geldiğini, kim olduğunu ve neden kaybolduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Neler olduğunu çözmeliyiz. Ortadan kaybolmadan önce bir rahip ile evli olduğunu biliyor muydun?"

Høyer oturdu ve masasının yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Artık bu tip haberler hazırlayabilecek bir ekibim yok. Burada olmamana rağmen bunu biliyorsundur. Gazetenin İnternet bölümüyle sürekli bir çatışma halindeyiz. Varlığımızın bir anlamı olduğunu kanıtlamak için büyük bir çaba sarf ediyorum. Bu tip araştırma gerektiren haberlere ayırabileceğim kaynaklarım yok."

"Bu konuda haklısın. Fakat gazetede iyi haberler yayınlamazsan statünü kaybedeceksin."

"Bu tip bir haber çok zamanımız alır."

"O zaman bu haberi ben hazırlayayım," dedi Camilla. "Hafta sonu bu haber üzerine çalışırım."

Høyer başını salladı ama yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Sana seyahat ve yemek bütçesi ayıramayacağımın farkındaysan tabii ki bunu yapabilirsin." Yeniden baskı altındaki bir adam gibi görünmeye başlamıştı.

"Tüm harcamaları ben karşılayacağım." *Bu çok ironik,* diye düşündü; artık serbest çalışan bir gazeteci değildi, gazetenin kadrolu bir çalışanıydı ve Høyer'ın ona getirdiği her haber için para vermesi gerekmiyordu.

Camilla ofisten ayrılırken kendini satmış gibi hissetti. Ancak bu haberi kaçıramazdı. Bu haberi hazırlama şevki biraz da kendi kişisel merakından geliyordu. Öte yandan muhtemelen bu kadının geçmişini aydınlatmak isteyen tek kişi o değildi. Fakat Camilla eğer elinde yeteri kadar bilgi olmazsa kullanabileceği içerideki kaynaklarından bahsetmemişti.

Ofisine doğru dönerken, içinde aşina olduğu bir heyecan hissetti. Yeniden sahalara dönüyordu ve karşısındaki hikâye onu o kadar heyecanlandırıyordu ki gülümsemesine engel olamadı. Kvist'in iki haberini gözden geçirmesi gerekmesine, haberinin başlığı değiştirildiği için çılgına dönen Güney Sjælland'dan bir serbest gazeteciyle uğraşacak olmasına rağmen mutluydu. Adam haberin başlığı olarak, "Uyuşturucu Satıcıları Lolland'i İstila Ettiler" yazmıştı. Bu Camilla'nın hiç hoşuna gitmemişti; lanet satıcıların zaten senelerdir orada cirit attıklarını ve adamın

daha iyi bir başlık bulması gerektiğini söylemişti. Ancak *Morgenavisen* gazetesi, okuyucularının haşhaşın Danimarka'nın Güney Denizi adalarına 2014'te geldiğine inandığını düşündüğünü yazarak onlarla dalga geçmeyecekti.

KAKTÜS TEAM

13

Louise, ona dava süresince yardımcı olacak olan Olle'ye yer açmak için Eik'in masasının üstünü temizledi. Eski dava dosyalarını ofisin yan duvarına dayalı duran dolaba yerleştirdi, daha sonra Charlie'nin battaniyesini katladı ve Eik'in onu alıp eski ofisine götürmesi için kapının önüne, koridora koydu. Olle'ye her şeyin hazır olduğuna dair mesaj atmadan önce telefonu çaldı.

"Size yolladığım şeye baktınız mı?" dedi Davies heyecanlı bir sesle.

Louise ofis sandalyesini çekti ve oturdu. "Tam olarak neden bahsediyorsunuz?" dedi bilgisayarını açarken.

"Hesap dökümleri! Sofie Parker'ın banka hesabına gönderilen paraların hepsinin Danimarka'dan geldiğini keşfettik. Hesap numaralarına bakıldığında bu durum çok açık bir şekilde görülüyor. Hâlâ İsviçre'deki banka hesabına tam erişim sağlamak için çaba sarf ediyoruz. Bu arada Europol* ile bağlantıya geçtik."

"Çok ilginç," dedi Louise ve Eurojust'ın** bir uluslararası talep mektubu hazırlayıp hazırlamadığını sordu. Yabancı bir bankadan bilgi almak üzere yapılan talep başka bir Avrupa Birliği

* Avrupa Polis Teşkilatı. *–yhn*

** AB ülkeleri arasında yargısal iş birliği sağlayan kurum. *–yhn*

ülkesi tarafından hazırlandığında Danimarka mahkemelerinden çıkan karar erişim sağlamaya yeterli olmuyordu.

"Tüm işlemleri yaptık," dedi Davies. "Hesap hareketlerini gösteren dökümleri de yolladım. Eki e-posta içinde gönderdim. Hesap hareketlerinin yanı sıra uluslararası mahkeme emrini de yolladım. Para aktarmalarını kimin yaptığını bulmakta bize yardımcı olmanızı umut ediyoruz."

Louise eki açtığında karşısına Zürih bankasından yollanan banka bildiriminin taratılmış bir kopyası çıktı. Louise merakla öne doğru eğildi. "Meblağlar oldukça farklı," dedi. Meblağlardan biri yirmi bin euroydu, peşinden gelen aktarmanın yedi katı kadardı. "Eşinin, karısına neden para ödendiğine dair bir fikri var mı?"

"Hâlâ o hesap hakkında hiçbir bilgisi olmadığını iddia ediyor. Eşinin ona geçmişi hakkında pek bir şey anlatmadığını söylemişti. Onun sadece Jutland'da doğup büyüdüğünü ve hem annesini hem de babasını kaybettiğini biliyor. Babasının, Sofie'nin kiliseye kabulünün ardından, annesinin ise onunla tanışmadan altı ay önce öldüğünü söylemiş. Eşinin tek çocuk olduğunu söyledi. Belirtmem gerekir ki eşinin, ülkesiyle hiçbir bağlantısı olmadığını söylerken kulağa oldukça ikna edici geliyordu. Ayrıca Roma'da yaşadığı kaybolma olayı ile ilgili de hiçbir şey bilmiyor."

"Ama kurban Danimarka'da yaşayan biri ile bir şekilde iletişim kurmuş olmalı," dedi Louise, ona e-posta aracılığıyla yollanan belgelerin bir kopyasını çıkarırken.

"Kadının telefonuna ve bilgisayarına el koyduk; teknisyenlerimiz biraz önce adamın iş yerindeki masaüstü bilgisayarını inceleme altına aldılar. Belki oradan adamın bu banka hesabı hakkında bilgi sahibi olduğuna dair bazı delillere ulaşırız. Fakat teknisyenlerden haber almamız birkaç gün sürecek gibi görünüyor."

Louise elindeki hesap dökümlerine bir kez daha göz gezdirdi. "Ne olursa olsun bilgisayarına bakılması gerek," diye mırıldandı. Louise, İngiliz polisinin adamın bilgisayarının sürücüsüne neden daha önce el koymadığını ve adamın yazışmalarıyla

ziyaret ettiği web sitelerine detaylı bir şekilde bakmadığını anlamıyordu.

"Adamın hesaplarını da inceleme altına aldık," dedi Davies. "Anormal bir durum olup olmadığını saptamaya çalışıyoruz. Eşi banka hesaplarından para çekip Danimarka'ya yollamış, oradan da kendi banka hesabına aktarmış olabilir."

"İngiltere vergi konusunda en anlayışlı ülkelerden biri değil mi? Eğer vergiden kaçmak gibi bir çabaları olsaydı İngiltere tabanlı bir paravan şirket kullanmaları daha akıllıca olmaz mıydı? Parayı Danimarka'ya, verginin çok yüksek olduğu bir yere yollamak pek akıllıca değil."

"Bu işlemlerin vergiden kaçınmak amacıyla yapıldığını düşünmüyoruz," dedi Davies. "Biz kadının, eşinin hesabını yavaş yavaş boşalttığından ve yeniden ortadan kaybolmayı planladığından şüpheleniyoruz."

Aha, diye geçirdi Louise içinden ve bu fikrin doğruluk oranını kafasında tarttı.

"Ama hâlâ cinayetin neden işlendiğine dair elimizde net bir neden yok," dedi Davies.

"Kadının hesabına sadece bir Danimarka hesabından para aktarılmamış. Onun hesabıyla ilişki kuran birden çok hesap var. Bunu detaylıca araştıracağım."

"Güzel. Eğer bu hesaplar kadına ait değillerse kadına para yollayan kişilerin kimliğini öğrenmek isteriz."

"Hiç merak etmeyin," dedi Louise ve adamın telefonun üzerinden gülümsemesini fark etmesini diledi. Kadına parayı kimin yolladığını öğrenmek tabii ki çok önemliydi. Tüm bu parayı kayıp kız arkadaşına Eik'in vermediği fikri onun şeytani bir tatmin duymasına neden oldu. Eğer Eik yabancı bir banka hesabına para aktarıyor olsaydı banka çalışanları bunun ona söylerdi.

"Bankalarla bağlantı kurar kurmaz size haber vereceğiz," dedi Louise. O sırada içeri Olle girdi; koltuk altında dava dosyaları, elinde ise bir bardak kahve vardı. "Sizi mutlaka arayacağım," diyerek Davies'e söz verdi.

Louise, Olle Svensson'a gülümsedi ve onu Arama Departmanındaki küçük bir birlik olan Özel Arama Ekibine buyur etti. Bu ekip Louise'in liderliğinde, illegal faaliyetlerin yaşandığından şüphelenilen kayıp vakalarını inceliyordu.

"Umarım başka bir davanın ortasında değilsindir çünkü biraz önce bağlantı kurmamız gereken bankaların bir listesini aldım." Louise elindeki çıktıyı Olle'ye uzattı.

"Emrinizdeyim," dedi Olle ve sandalyesine doğru yürürken elindeki listeyi okudu.

Eik'in sandalyesi, diye düşündü Louise. Onu o sabah görmemişti, işe gelip gelmediğinden bile emin değildi. Belki de Rønholt'un ofisine uğramalıydı? Hayır, bunu yapamazdı. Artık Eik'in kendi başının çaresine bakması gerekiyordu.

"Bunları bölmeye ne dersin?" dedi Olle. "Adam başı altı banka düşer. Ben alttan başlayayım, sen de üstten başla."

"Harika."

"Bankalara taleplerimizle birlikte mahkeme kararını ve hesap numaralarını da gönderip bizi aramalarını mı bekleyeceğiz? Genelde polise bilgi verdiklerine dair bir onay almak isterler."

"Talepleri yolladıktan sonra işi garantiye almak için onları ara. Bizi fazla bekletmesinler. Bu işlerle ilgilenen yetkilimiz izinde diye bir mazeret duymak istemiyorum."

Departmandaki bazı kişiler ellerindeki dava üzerine çalışmadıkları ortaya çıkınca bir telefon görüşmesini bekledikleri mazeretini kullanırdı ama Louise'in takımında buna tahammül edilmezdi.

"Tabii ki," dedi Olle, o tembellerden biri olmadığını gösteren bir şekilde.

"Hesap Susanne Hjort Madsen'a ait bir varlığa bağlı gözüküyor," dedi Nordea çalışanı.

Louise müşterinin kişisel kimlik numarasını kaydetti. Ona vergi otoritelerinin çalışmaları bittikten sonra Susanne Madsen'ın varlığının kocasına geçeceği söylendi.

"Peki bu hesapta ne kadar para var?" dedi Louise.

"Hesap kapatıldığında içinde otuz sekiz bin kron varmış."

"Yani sekiz bin o hesap için yüksek bir meblağ transferi demek," dedi Louise. Ardından banka çalışanından hesap dökümlerinin kendisine yollanmasını istedi.

"Para, müşterinin ölümünden bir hafta önce transfer edilmiş," dedi telefondaki kadın, "ve kadının eşi de para transferinden haberdarmış. Hesapları ortakmış. Transfer yabancı ortaklarımız üzerinden gönderilmiş fakat hesabın büyük bir bölümüne dokunulmadığından bunun şüpheli bir transfer olduğuna dair bir işlem yapılmamış."

"Muhtemelen şüpheli bir hareket değildir," dedi Louise. "Merhum ile para transferinin yapıldığı kişi arasındaki ilişkiyi araştırıyoruz, o kadar."

Louise telefonu kapadı ve müşteri bilgilerine baktı. Aile, Lynge'de yaşıyordu. Eşini kaybeden adam altmış yedi yaşındaydı ve vefat eden eşinden beş yaş büyüktü.

Masanın öbür ucundaki Olle de telefonunu kapadı. "Mal varlığı," dedi, Louise ona ne konuştuğunu soran gözlerle bakarken. "Christine Løvtoft, kırk yaşında. On ay önce ölmüş. Ölümünden bir hafta önce yüz bin kronluk bir para transferi yapmış. Elimde eşinin adı var. Adamla ayrı hesapları varmış ve adamın, kadının hesabına erişim yetkisi yokmuş."

Louise listesindeki hesapların dördünün üzerinden geçtikten sonra tek kaşını kaldırarak Olle'ye doğru baktı. "Listende hayatta olan biri var mı?"

Olle listesine baktı ve başıyla onayladı. "İki tanesi hayatta. Sen de var mı peki?"

Louise başını salladı ve iki tanesinden hâlâ cevap beklediğini söyledi.

Sparekassen Sjaelland çalışanı, ona sorulan hesabın Bispebjerg'de bir bakım evinde yaşayan seksen sekiz yaşındaki Kurt Melvang'a ait olduğunu söyledi. "Görünüşe göre hesabı üçüncü kişiler tarafından yönetiliyormuş," dedi bankadaki adam. Louise çoktan adamın kimlik numarasından adresine ulaşmıştı. Rønnevang Bakım Evi.

"Listemdeki diğer iki kişi de hayatlarını kaybetmiş ama birinde ölümlerin arasında bir yıl var," dedi Olle bilgisayar ekranını işaret ederek. "Diğerinde ise yedi ay."

Biri kapıyı çaldı. Louise, Olle'nin sandalyesinde oturduğunu fark etmeden içeri giren Eik'i izledi. Olle, Louise'e bir işaret vermesi için bakmadan önce bir anlık sessizlik yaşandı. Charlie'nin koridorda duran battaniyesini kokladığını duydu.

"Artık Olle'nin ofisindesin," dedi Louise. Eik'e baktı; onu geç saatte evden atmasına rağmen akşamdan kalma ya da uykusuz gibi görünmüyordu. Her zamanki Eik gibi görünüyordu. Onun biraz daha mesafeli bir versiyonuydu. Eik hızla başını salladı ve bunun sorun olmadığını söyledi. Çıkarken arkasından kapıyı kapadı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Olle. Neyse ki tam o anda Louise'in telefonu çaldı. Telefonu kapadığında hesaplardan birinin daha bir mal varlığının parçası olduğunu söyledi.

"Neden para transferi yapan insanlar ölüyor?" diye sordu Louise.

"Belki de cenazeleri için ödeme yapıyorlardır?" dedi Olle. "Ya da bir mezarlık almak için?"

Louise başıyla onayladı. "Kapatılan varlıklarla bağlantılı harcamalar mı? Ama neden böyle bir iş için İsviçre'deki bir banka hesabı kullanılsın ki? Onların neye para ödediklerini öğrenmemiz gerekiyor."

14

Araçlarını Tuborgvej'e park edip irili ufaklı kaldırım taşlarının üzerinden Rønnevang Bakım Evi'ne doğru yürüdüler. Bakım evi üç katlıydı ve kırmızı tuğladan yapılmıştı. Binanın sol tarafında kar birikintileri, içinde birkaç bank, masa ve çalılık bulunan güneşli bir boşluğa dolmuştu.

Binanın giriş yolundaki benekli Venedik mozaiği zemine adım attıklarında ortalık sessizdi. Binanın girişi aydınlık ve ferahtı, içeri girenlere çatı direğine kadar uzanan bir açıklık sunuyordu, böylece üst katları görmek de mümkün oluyordu. Her kat balkonlarla çevriliydi. Tüm odaları görmek mümkündü. Tırabzanlar, yeşil bitkilerle süslenmişti. Bir süre bekleyip sağa sola bakındılar ama kimseyi görmediler. Louise ilerledi ve asansör butonuna bastı.

İkinci kat, servis aktivitesi nedeniyle kaotik bir haldeydi. Kahve bardakları ve yemek tabakları asansörün hemen yanında duran servis masasının üstüne dizilmişti. Koridorun sonundaki bir musluğun yanında başı bir eşarpla örtülü genç bir kadın duruyordu.

Kirli çatal ve bıçakları, akan suyun altında yıkıyordu; ona yaklaştıklarında dost canlısı bir yüz ifadesi takındı. "Merhaba. Ben mutfak çalışanıyım ama Lis geliyor."

Genç kadın, elinde anahtarlarla bir köşede oradan oraya koşuşturan kısa kıvırcık saçlı kadını işaret etti.

"Polis," dedi Louise, bir adım öne çıkarak. "Sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

Kadının yüz ifadesi *hayır*, diyordu ama yine de yaptığı işe ara verdi. "Tabii ki, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kurt Melvang ile konuşmak istiyoruz," dedi Louise. "Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz?"

"Normalde sabahları diğerleri ile birlikte kahve içip televizyon izler ama bugün onu orada gördüğümü sanmıyorum. Oda numarası 64, hemen koridorun sonunda. Onu neden görmek istiyorsunuz?"

"Üzgünüm ama bunu söyleyemem," dedi Louise. Başka bir görevli daha geldi, servis arabalarından birinin arkasından meraklı gözlerle onları izlemeye başladı.

"Kurt'un yaşlılık bunaması ile mücadele ettiğini bilmenizi isterim. Onunla diyalog kurmak çok zor olabiliyor."

"Bu doğru," dedi diğer görevli. "Ama bazen zihni çok berrak olabiliyor. Ben ondan sorumlu kişiyim. İsterseniz beraber onun nerede olduğunu bulabiliriz. Beni takip edin."

Koridorun ilerisinde, bakım evinde kalan insanlardan birkaçının bir masanın etrafında oturup kahve içtiğini gördüler; bazıları kart oynuyordu, bazıları da uyukluyordu. Duvara asılı olan büyük televizyon açıktı. "Kurt'u gören oldu mu?" diye sordu görevli.

"Inger'in yanındaydı," dedi bakım evinin sakinlerinden biri. "Bizimle pastalarını paylaşmak istemediler."

"Ah, işte geliyor," dedi görevli, onlara doğru yürüyen, belinden bükük yaşlı adamı göstererek. Adam, yürüteç vasıtasıyla ilerliyordu. "Kurt, seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Adam adını duyunca durdu ve kafası karışık bir şekilde etrafına baktı. Louise ve Olle, görevliyle birlikte adama yaklaştılar ve ihtiyatlı bir şekilde kadının arkasında durdular.

"Okula gitmem gerekiyor, yoluma çıkmayın," dedi Kurt.

Kendisine bakan görevliye çarpmadan önce kadın onu tutmayı başardı; çalışanlar bu tip durumlara alışıktı.

"Tamam, hadi, beraber gidelim," dedi kadın.

Louise ve Olle onları kapıya doğru takip etti. Kadın ona iki polis memurunun geldiğini ve onunla konuşmak istediklerini söyledi. Daha sonra onunla biraz şakalaştı ve son zamanlarda başını belaya sokup sokmadığını sordu.

"Evet, araştır bakalım, karşına mutlaka bir şeyler çıkacaktır." Daha kısık ve tatlı bir ses tonuyla konuşuyordu, birkaç dakika önceki ses tonunun tamamen zıttıydı.

Kadın gitti ve Kurt Melvang yavaşça dönüp kendini bir sandalyeye bıraktı. "Beni hapse atmak için mi geldiniz?" dedi, hâlâ şaka yapıyordu. Gözleri nemliydi.

"Bu sefer değil," dedi Olle. "Sizinle bir İsviçre bankasına yolladığınız altmış beş bin kron üzerine konuşmak istiyoruz."

"Eeh," dedi adam sinirli bir şekilde, onlara kızmıştı.

"Lütfen yanlış anlamayın," dedi Louise hemen. "Buraya sizin özel işlerinize burnumuzu sokmak için gelmedik ama para yolladığınız kişi öldürüldü, bu yüzden o parayı neden yolladığınızı..."

Adam zorlukla ayağa kalktı ve Olle ile Louise bir şey yapamadan önce pantolonunun düğmesini çözüp pantolonunu bileklerine kadar indirdi.

Ne yapacağını bilemeyen Louise, "Ben gidip yardım çağırayım," dedi ve hızla kapıdan dışarı çıktı.

"Ne yazık ki son zamanlarda işler onun için pek iyi gitmedi; bu yılın başında eşini kaybetti," dedi görevli Kurt'a pantolonunu giydirip ona yanında misafirler olduğunu hatırlattıktan sonra.

Louise iç çekti. Bir süre ne yapacağını düşündü, ardından görevliye Kurt Melvang'ın bir hesaba para transferi yapmasıyla ilgili bilgisi olup olmadığını sordu.

Louise çizgiyi aşıyordu, bunu biliyordu ama böyle giderse Melvang'tan hiçbir şey öğrenemeyeceklerdi. Bu soru görevliyi pek şaşırtmışa benzemiyordu ama kadın ellerini cebine soktu,

bakım evi sakinlerinin özel hayatlarına karışmak hoşuna gitmiyormuş gibi görünüyordu.

"İki yetişkin çocuğu ona bu konu yüzünden bağırınca biz de kulak ardı edemedik," dedi görevli mahcup bir şekilde. "Bunu birkaç kez yaptılar. Ne kadar bir paradan söz ettiklerini veya o parayı nereye bağışladığını bilmiyorum ama onlara kalacak mirası sağa sola harcadığı için ona çok kızgınlardı."

Kadın omuzlarını kaldırdı. "Ara sıra bu tip durumlarla karşılaşabiliyoruz. İstedikleri mirası alamayacaklarını düşünen akrabalar olay çıkarabiliyor. Bu her zaman can sıkıcı bir durumdur ama ailevi meselelere karışmamaya özen gösteriyoruz. "

"Bağış," dedi Louise, bakımevinden ayrıldıkları an. Binanın kapısı arkalarından kapandı. "Bu, transferler arasında neden bu kadar büyük farklar olduğunu açıklıyor."

Olle arabaya bindi. "Ne için bağış yapıyorlar?"

"Öğrenmemiz gereken şey de bu. Birkerød'daki adamın adresi yanında mı?"

Kongevejen'e doğru ilerlerken fazla trafiğe takılmadılar. Louise'in aklını meşgul eden şey aslında bağışlar değildi. Düşünmeden edemediği şey Eik ve onun İngiliz polisinden haber alır almaz her şeyi bırakıp gitmesiydi.

Ne düşüneceğini bilmiyordu. Tabii ki herkes sevdiği kişiyle ilgili bir konu önüne geldiğinde ani kararlar verebilirdi ama bir insanın on sekiz yıl görmediği birine bu kadar yakın olması nasıl mümkün olabilirdi? Louise bunu anlamıyordu.

"Birkerød'a kadar gitmeyeceğiz," dedi Olle ve onu düşüncelerinden ayırdı. "Holte'den geçtikten sonra Bistrup'a giden yola dönmemiz gerekiyor."

Olle ile anlaşmak çok kolaydı. Louise onu daha önce tez canlı biri olarak nitelendirmekle hata yaptığını kabul etti. Olle, Arama Departmanındaki kıdemli polisti, kimi zaman neşeli halleri

Louise'i çileden çıkarıyordu. Ayrıca, Louise departmana katıldığı ilk gün Olle onunla flört etmeye çalışmıştı. Agresif biri gibi görünmüştü. Bir de Olle'nin çizimleri vardı. Olle departmandaki herkesin karikatürlerini çizmişti ve Louise böyle davranışlar gösteren yetişkin birini ciddiye almakta sorun yaşamıştı. Fakat kabul etmeliydi ki adam, çizimlerinde başarılıydı.

"Dört numara," dedi Olle. GPS onlara varmak istedikleri noktanın yüz metre sonra sağda olduğunu söylüyordu. Louise kaldırımın kenarına park etti ve yolun biraz gerisine konumlanmış eve baktı.

"Evin arazisi göle kadar uzanıyor olmalı," dedi Louise, arabadan inmeden önce.

"Böyle bir yerde yaşamak için servet sahibi olmak gerekir," dedi Olle ve kendini arabanın dışına attı. "Ailede sağlam para varmış."

"Hesaplarından ne kadar ödeme yapılmış?"

"Yüz bin kron." Rüzgârla dağılan saçlarını arkaya attı.

Siyah ön kapı açıldı. Kapıda atletik yapılı bir adam göründü. Adamın sakalları titizlikle kesilmişti, saçları beyaz ve yukarı doğru kalkıktı.

"Erik Hald Sørensen," dedi adam. Louise'in elini sıktı. Louise'in aklından adamla ilgili bazı bilgiler geçti: Altmış bir yaşındaydı, eşini yaklaşık on ay önce kaybetmişti. Christine Løvtoft eşinden çok daha genç biriydi. İsviçre hesabına onun adı kullanılarak para aktarımı yapılmıştı. "İçeri buyurun," dedi adam kenara çekilerek.

Louise, ölen kadının montunun hâlâ girişteki askıda asılı olduğunu gördü; kadının uzun siyah botları birkaç erkek ayakkabısının yanında duruyordu. Adamı oturma odasına kadar takip ettiler. Etrafta birkaç tane boş vazo vardı, sanki bir zamanlar odanın parçası olan taze çiçek buketleri vazolara yerleştirilmemiş gibi görünüyordu. Evin bir kadın tarafından dekore edildiğini pek çok noktada görmek mümkündü. Köşe takımının yanındaki

cam masanın üstünde *Eurowoman*'ın* bir kopyası ve şık bir battaniye duruyordu. Sørensen onları kanepeye oturttu.

"Size bir şey getirmemi ister misiniz?" dedi Sørensen ayakta bekleyerek.

İkisi de başlarını iki yana salladılar ve onun çok fazla zamanını almayacaklarını söylediler. Ona sadece birkaç soru sormak için gelmişlerdi

Sørensen onların karşısındaki tekli koltuğa oturdu. Pencere eşiğinde Louise'in yaşlarındaki bir kadınla Sørensen'in fotoğrafları vardı. Fotoğraftaki gülümseyen kadın onun arkasındaydı ve çenesini Sørensen'in omzunun üstünü koymuştu. Başka bir fotoğrafta bir koroda beraber şarkı söyledikleri görülüyordu, karedeki herkes açık bir alanda ayaktaydı. Louise Norveç dağlarında çekilmiş ve çerçevelenmiş tatil fotoğrafları gördü; bir fotoğrafta bağda el ele tutuşmuş bir şekilde poz vermişlerdi, dağlar çiftin arkasında uzanıyordu.

Sørensen'in yüzü Louise'in gözlerini takip ederken düştü. "Onun özlemiyle geçirmediğim bir gün bile yok," dedi. Sørensen'in yüzüne acı bir gülümseme yerleşti. "Christine için ilk eşimden ayrıldım ve bundan bir kere bile pişman olmadım; oğullarım annelerini terk ettiğim için benimle olan tüm bağlarını koparmış olsa bile. Onlarla neredeyse aynı yaşta olan bir kadınla evlenmemi kabul edemediler ama aşk böyle bir şey, kapınızı çaldığında ona dur diyemiyorsunuz, değil mi?"

Olle başını salladı. "Evet."

"Onunla klinikte tanıştım." Louise, konuşma tarzından adamın içinde kimseyle paylaşamadığı bir keder biriktirdiğini anlamıştı. "Eski eşim de bir doktordu. Hareskovby'de bir kliniğimiz vardı ama boşanmamızın ardından Vivian klinikten ayrıldı. Christine'in Huntington hastalığına yakalandığını öğrenince işimi bıraktım. Evde kalıp onunla ilgilenmek istiyordum."

Bir an için yüzünde büyük bir gülümseme belirdi.

---

* Danimarka kökenli kadın moda dergisi. *–yhn*

"Onun ölümünün üzerinden on ay mı geçti?" dedi Olle, acılı eşi konuşmak için geldikleri konuya yönlendirmeye çalışarak.

"Dokuz buçuk ay oldu. Şarkı söylemeye Christine sayesinde başladım. Şarkı söylemeyi her zaman sevmişimdir fakat Christine'den önce bu konuda bir adım atmamıştım. Üç kardeşin en büyüğüydüm ve eğitimimi tamamlamam için üzerimde büyük bir baskı oluşturulmuştu."

Bir anlığına sustu. "Christine farklı biriydi. İnsanın keyif aldığı şeyi yapması gerektiğini düşünüyordu. O da şarkı söylemeyi çok seviyordu. Bana hayatın en iyi nasıl yaşanabileceğini göstermek istiyor gibiydi. Beraber büyük bir İskandinav korosuna katıldık ve onlarla birlikte pek çok tura çıktık."

Yüzündeki gülümseme solmuştu. "Daha sonra onun hastalığını öğrendik." Sørensen, Olle'ye doğru baktı. Sanki onun ne kadar büyük bir şey kaybettiğini anlamasını istiyor gibiydi. "Huntington felaket bir hastalıktır. Annesi de aynı hastalıkla mücadele etmişti. Christine başına gelecekleri biliyordu."

Louise, Olle'nin gözlerini yakalamaya çalıştı. Devam etmeleri gerekiyordu fakat Olle arkasına doğru yaslandı ve adamın konuşmasına izin verdi.

"Christine çok neşeli bir kadındı. Hayatı seviyordu. Seksi ve sıcaklığı seviyordu; bunlar onun için doğal şeylerdi. Ama hastalığa yakalandığı zaman tüm enerjisini kaybetti. Ona dokunmamı istemiyordu. Artık sevişememek umurumda değildi, o bana her zaman daha fazlasını vermişti. Ama bir süre sonra Christine vücudundan iğrenmeye başladı. Huntington, kontrolsüz tiklere ve kas kontraksiyonlarına neden olan kalıtsal bir beyin hastalığıdır. Ayrıca kişinin karakterini ve davranışlarını da etkiler; bir süre sonra bunamaya ve vücut kontrolünü tamamen kaybetmeye sebep olur. Bilinen bir tedavisi yoktur ve hastanın on beş yıl içinde ölümüne neden olur. Christine vücudunun ona ihanet ettiğini düşünüyordu. Gerçekçi davrandığını söylüyordu. Bu hastalığın annesini nasıl felç ettiğini ve tekerlekli sandalyede ölümü nasıl beklediğini görmüştü. Ta ki hiçbir şey yapamaz duruma gelene kadar."

Sørensen kafasını kaldırdı.

"Eşiniz ölümünden kısa bir süre önce bir bağışta bulunmuş," dedi Louise. Kadının trajik kaderi onu derinden üzmüştü ama ilerletmeleri gereken bir soruşturma vardı. "Neyi desteklediği hakkında bir bilginiz var mı?"

Bu soru Sørensen'i pek şaşırtmamış gibi görünüyordu. Olle'ye doğru baktı. "Beni aradığınızda yabancı bir banka hesabına yapılan bir para transferinden bahsetmiştiniz." Başını salladı. "Birkaç organizasyona bağış yaptığını biliyorum ama gerçek şu ki onun mal varlığı hakkında detaylı bir incelemeye girişmedim. Yetkililer de henüz çalışmalarını tamamlamadılar. Christine'e annesinden bir servet kalmıştı ve parasını kendi idare ediyordu. Bu işlerle ilgilenmeyi avukatımıza devrettim ama isterseniz ona sorup eşimin ne kadar para transferi yaptığını öğrenebilirim."

"Buna gerek yok," dedi Louise. "Ne kadar para transfer edildiğini biliyoruz. Biz sadece bu bağışın neden yapıldığını öğrenmek istiyoruz."

"Bu konuda bir bilgi sahibi değilim ama en kısa sürede neler olduğunu öğrenip sizi bilgilendirmeye çalışacağım."

Sørensen koltuğuna gömülmüştü fakat kendini toparladı ve ayağa kalkmadan önce baldırlarına vurdu. "Pekâlâ, Siggy'yi dışarı çıkarmam gerekiyor. Onu bekletirsem bir şeyler parçalamaya başlar."

Louise girişteki köpek yatağını fark etmişti, ayrıca eve vardıklarında da bir havlama duymuştu. Köpeğin nerede olduğunu sordu.

"Şu an çamaşır odasında. İnsanlar geldiğinde çılgına dönüyor, sizi rahatsız etmemesi için onu oraya koydum." Boş bir şekilde gülümsedi ve konuklarına kapıya kadar eşlik etti.

"Bize zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim," dedi Louise yeni bir şey öğrenememelerine rağmen. "Bağışın neden yapıldığını öğrendiğinizde bizi arayın lütfen."

"Tamam, o zaman bir sonrakine gidelim," dedi Olle, Louise geniş sokakta arabayı döndürürken. "Karlsunde ya da Greve'de.

Hazır mısın?"

Başka bir şansım var mı? dedi Louise içinden, Olle yeni adresi GPS'e girerken.

Winnie Moesgaard onları oturma odasına götürdü. Oturma odasının yanındaki odadan klasik müzik sesleri geliyordu. Her tarafta mumlar yanıyordu.

Yolda giderken Olle, Louise'e Bayan Moesgaard'ın yetmiş üç yaşında olduğunu söylemişti. Moesgaard'ın iyice beyazlamış zarif saçları vardı; yumuşak bir etek ve bu etekle uyumlu bir yelek giymişti. Yeleğinin içinde hafif parlak, dar yakalı sarı bir bluz vardı. Gözleri kırmızıydı. Müzik, ondan altı yaş büyük olan eşi için çalıyordu. Adam yatak odasındaki ölüm döşeğinde yatıyordu; Louise ve Olle onları evlerinde ziyaret edip edemeyeceklerini sorduğunda karısı onlara bunu iletmişti.

İki haftadan daha az bir süre önce çift, Sofie'nin İsviçre'deki hesabına yirmi altı bin kron transfer etmişti.

"Ona selam verebilirsiniz," dedi Winnie. Arkasını dönüp yatak odasına doğru yöneldi.

"Polis geldi," dedi Winnie.

Louise kasvetli atmosferi hissetti. *Buna hiç gerek yoktu,* diye düşündü.

Yatağın birkaç metre yakınında dar bir veranda kapısı vardı; kapının camından kışın soğuk ve yalnız görünen sahili görmek mümkündü. Kumun üstünde uzun bacaklı kuşlar dolanıyordu, sahilin hemen ötesi çimenlerle kaplıydı ama sıcak yatak odasına sessizlik hakimdi.

Odadaki komodinin üzerinde içi sarı lalelerle dolu bir vazo vardı. Kapıya yakın bir pencerenin önünde kitap okuyan bir kadın oturuyordu. Odaya girdiklerinde kadın onlara doğru döndü. Kadın, Winnie Moesgaard'dan yirmi yaş küçük duruyordu ama kardeşi olabilirdi. Belki de eşinin kardeşiydi. Kadın başıyla onları selamladıktan sonra kitabına geri döndü.

Ölümcül hastalığa yakalanmış olan adam uyuyordu. Nefes almakta zorluk yaşıyor gibiydi ama bunun dışında her şey oldukça huzurluydu. Louise, kitap okuyan kadını başıyla selamlayıp ona gülümsedikten sonra koridorda bekleyen Olle'nin yanına döndü. Daha önce hiç tanışmadığı, ölmek üzere olan bir adamın yanında durmayacaktı. Bu çok özel bir durumdu.

Bayan Moesgaard onlara oturma odasına kadar eşlik etmeden önce kısık sesle odadaki diğer kadın ile konuştu.

"Hiç gücü kalmadı," dedi dedektiflere ve özür dilercesine gülümserken gözlerini kırpıştırdı. "Uzun zamandır ne olacağını da biliyorduk. Ama hayatınızın büyük bir bölümünü beraber geçirdiğiniz bir insana veda etmek hiç kolay değil. Onunla on dokuz yaşındayken tanıştım."

"Tabii ki," dedi Louise. Kadının konuşmaya ihtiyacı olduğu için kendini dinlemeye hazırladı, oturdu ve Olle'ye da aynı şeyi yapmasını işaret etti.

"Bana bağışla ilgilendiğinizi söylemiştiniz," dedi Bayan Moesgaard daha güçlü bir ses tonuyla. Bir sandalye çekti ve masanın öbür ucuna oturdu. "Bakıcı olmadan nasıl idare ederdim bilmiyorum."

Kısa bir aranın ardından odadan yine yumuşak bir müzik yükselmeye başladı. "Werner'in aksine ben ölümde çok korkarım. Ölümle yüzleşemem, buna cesaret edemem. Bunu utanarak söylüyorum ama şu ana kadar hiç ölü bir insan görmedim."

Onlara doğru huzursuz bir şekilde baktı ama Olle gülümseyerek bunda utanılacak bir şey olmadığını söyledi. "Ölümün zor bir şey olduğunu hissetmeniz son derece doğal."

"Bu yüzden birkaç ay önce eşim bana, bir arkadaşı vasıtasıyla bir bakıcı tuttuğunu söylediğinde çok mutlu oldum. Arkadaşı karısını kanser sebebiyle kaybetmişti ve o da zamanında profesyonel yardım almanın faydalarını görmüştü."

"Demek bir bakıcı," dedi Louise. Şimdi yatak odasındaki kadının kim olduğunu anlamıştı. Bu tip ev hemşirelerinin artık olmadığını düşünüyordu. Bunun geçmişte kaldığını sanıyordu.

tg: kaktusunx

Fakat bunun hâlâ İngiltere'deki Sofie Parker ile ne alakası olduğunu anlamamıştı. "Yani para eşinizin bakımına yardımcı olacak hemşirenin tutulması için mi ödendi?"

"Böyle de diyebiliriz," dedi kadın. "Ama bu tam anlamıyla aldığımız hizmet için yaptığımız bir ödeme değildi. Bize bir fatura yollanmadı. Ne kadar para vereceğimize kendimiz karar verdik. İstediğiniz kadar para verebiliyorsunuz; ya da en azından aldığımız hizmetin karşılığı olduğunu düşündüğümüz makul bir meblağ."

"Hemşireyle konuşma şansımız var mı?" diye sordu Louise. "Böylece daha fazla bilgiye ihtiyacımız olursa bakıcılık hizmetinden biriyle irtibata geçebiliriz."

"Tabii ki, bir sorun yok değil mi?"

"Hayır, yok," dedi Olle hemen. "Sadece bu hizmeti sağlayan kişilerle bağlantıda olmak istiyoruz. İngiliz polisiyle yürüttüğümüz bir soruşturma için bazı bilgiler elde etmeye çalışıyoruz."

"Anlıyorum," dedi Bayan Moesgaard. Kadını getirmek için içeri gitti.

Hemşire oturma odasına geldi. Soğuk elleri ve açık bir ifadesi vardı, doğal bir zarafete sahipti. Saydam değildi elbette ama onda gerçeküstü bir hava vardı. Etrafında olmak insanın rahat hissetmesini sağlıyordu.

"Ben Margit," dedi. Bayan Moesgaard, ona kahve içip içmeyeceğini sordu. "Alırım, çok teşekkür ederim."

Louise'e döndü. "Bana bir şey sormak istemişsiniz."

Louise başıyla onayladı. "Size sormak istediğimiz şey..." Kurt Melvang'ın bakıcısının ona ne söylediğini düşündü. "Servisiniz çok büyük meblağlarda bağış aldığı için size sinirlenen ailelerle ve hak sahipleriyle karşılaştığınız oldu mu? Bazı durumlarda insanların sizin sağladığınız hizmet için tüm miraslarını gözden çıkardıklarını gördük."

"Ah, ben bu konuda bilgi sahibi değilim. Ben bu serviste gönüllü olarak çalışıyorum. Finansal meselelerle hiç ilgilenmiyorum."

"Tabii sizi anlıyorum," Louise, ölüm döşeğindeki hastalara genelde ne kadar süreyle baktığını sordu. "Tabii ki bu konuda genelleme yapmanın zor bir şey olduğunu biliyorum. Ölüm bazen çabuk bazense geç gelir."

"Bu konuda çok haklısınız," dedi Margit gülümseyerek. "Ama ölen kişi yalnızsa, yanında ailesi yoksa genelde ölüme giden yol daha uzun olur. Genelde kendilerini yalnız ve güvensiz hissetmeden önce onlara yardımcı olmamızı istiyorlar. Ölümü bekleyen bir hastanın yanında ailesi varsa bizim işimiz genelde hastaya asıl bakan kişilere nefes alacak bir zaman oluşturmak oluyor. Örneğin işimizi geceleri yapıyoruz."

"Bir rotasyon olduğunu düşünüyorum, gönüllüler mesai usulüyle çalışıyor olmalı," dedi Louise. "Yoksa aynı hastaya belirli bir süre boyunca hep aynı kişi mi bakıyor?"

"Bir görev çizelgemiz var ama bu bölgede personel eksiği olduğu için genelde gönüllüler bunu kendi aralarında hallediyor. Bir hasta ölmek üzereyse hem o hem de akrabaları için en iyisi çok fazla gönüllüyle uğraşmak zorunda kalmamaları, bu yüzden gerekli ayarlamaları yaparak bir hastaya bir, en fazla iki gönüllünün bakmasını sağlıyoruz."

Louise başıyla onayladı. "Servise ait bir isim, adres ve telefon numarası alabilir miyiz? Onlara da birkaç soru sormak zorunda kalabiliriz."

"Aslında bir ofisimiz yok. Telefon üzerinden ayarlamaları yapıyoruz, bize bu şekilde ulaşabilirsiniz."

Louise'e numarayı verdi ve altına adıyla ev adresini yazdı.

"Ben akrabalardan biri diyorum," dedi Olle, arabayla giderken.

"Yani, katil akrabalardan biri mi?"

"Akrabalardan biri tüm mirasın bir organizasyona bağışlanmasına sinirlenmiş olabilir. İnsanların bu tip durumlarda ne tepkiler vereceği belli olmaz."

Louise başıyla onayladı. Olle doğru bir mantık kurmuştu. Bakıcıların bedava çalıştığı böyle bir servis için bu kadar yüklü paralar ödenmesi birini sinirlendirmiş olabilirdi. İsviçre bankasının yolladığı belgelere bakılırsa Sofie Parker olaya bu noktada dahil oluyordu. Ancak Louise akrabalardan birinin onun kimlik bilgilerine nasıl ulaşabildiğini çözemiyordu.

"Ne olursa olsun," dedi Louise. "Ian Davies ve adamlarının bunu incelemesi gerekiyor." Bir gün içinde İngiliz polisi için elle tutulur bir cinayet sebebi oluşturabildikleri için mutluydu.

KAKTÜS TEAM

15

Louise, sonunda Ian Davies'e ulaşmayı başardı. "Sanırım bir şey bulduk. Size isimlerin ve iletişim bilgilerinin olduğu bir e-posta yollayacağız."

İlk başta Nailsea Polis Karakolu'nu aramıştı fakat onu orada bulamamıştı. Daha sonra Jones'u aradı ama o da yoktu. Arama Departmanının dinlenme odasında beklerken Davies sonunda onu aradı. Louise, söyleyeceği şeylerin onu mutlu edeceğini düşünmüştü ama Davies'in tepkisi son derece sade oldu.

"Ayrıca size aldığımız ifadelerin de bir özetini yollayacağız." Telefonda anlamadığı bir şeyler mırıldanınca Louise sinir oldu. "Kötü bir zamanda mı aradım? Daha sonra arayayım mı?"

"Hayır, hayır. Üzgünüm! Parker'ın kızı ortadan kaybolunca biraz moralim bozuldu. Bu sabah erken saatlerden beri onu arıyoruz."

"Stephanie mi?" Louise pencere eşiğine oturdu. Duyduğu haber onu endişelendirmişti. "Ne oldu?"

Davies'in yalnız olmadığına dair bir hisse kapıldı. Bir kapı kapanma sesi duydu.

"Dün akşam siz gittikten sonra Stephanie'yi karakola ifade almaya getirdik. Hatta bizi o aradı." Sesi tekrar dalgın geliyordu.

"Ve?"

"Bize annesini öldüren adamı gördüğünü söyledi. Her şeyi hatırlamaya başlamıştı. İlk konuştuğumuzda şok geçiriyordu, bu anlaşılabilir bir durum."

Olle elinde kahve bardağıyla içeri girince Louise ona beklemesini işaret etti. "Stephanie kaybolmuş," dedi Louise, ardından onun katili gördüğünü de ekledi. Telefonunu hoparlöre aldı ve yukarı doğru tuttu.

"Onu görebilmiş mi?" diye sordu Louise. "Size eşkâlini verdi mi?"

"Bugün okuldan sonra polis karakoluna geleceğini söyledi, katilin bir eşkâlini çıkarıp size yollayacaktık. Ama karakola gelmedi. Onu almaya evine gittik ama evde sadece babası vardı. Biri annesinin ofisini karıştırmış gibi görünüyordu. Bir şeyin alınıp alınmadığından henüz emin değiliz. Zanlının geri döndüğünden ve eve girdiğinden endişe ediyoruz. Onu teşhis edebileceğini bildiği için Stephanie'yi kaçırmış olabilir."

Eik kapının önünde duruyordu ama Rønholt koridorda belirdiğinde kenara çekildi. Louise onlara ses yapmamalarını söyledi.

"Tüm gücümüzle onu arıyoruz fakat şu ana kadar onu gördüğünü söyleyen biri çıkmadı," dedi Davies. Sesini odadaki herkes duyabiliyordu.

Louise, Eik'in kendisine baktığını hissetti. Rønholt ve Eik'in bu konuşmayı dinlemesi onu rahatsız etmişti.

"Bana daha sonra neler olduğunu anlatırsın," dedi Olle kısık bir sesle ve onu yalnız bırakmak için odadan ayrıldı; diğerleri mesajı almış gibi görünmüyordu. Louise hoparlörü kapadı ve sırtını onlara dönerek pencerenin yanında telefonla konuşmaya devam etti.

"Dediğim gibi, yapılan bağışları takip ediyoruz," dedi Louise. Onu gönüllülerin çalıştığı hemşire servisiyle ilgili bilgilendirdi. "Mal varlığının çoğunu bir servise yatıran ölümcül hastaların aileleriyle yakından ilgilenmenizi tavsiye ederim. İsviçre'deki hesaptan çekilen paraların miktarına bakmak da size bazı ipuçları

verebilir, belki bankadaki paraların ne amaçla kullanıldığını bulabilirsiniz. Ama tabii ki, şu an bir numaralı öncelik kızın bulunması. Lütfen beni gelişmelerden haberdar etmeyi unutmayın."

Louise konuşmayı sonlandırdı. Ofisine gitmek için arkasını döndüğünde Eik'in orada olmadığını gördü ama Rønholt onu bekliyordu.

"Şuna bir bak," dedi Rønholt ve ona mavi bir kâğıt uzattı. Bir iş başvurusuydu.

"Slagelse mi?"

"Evet. Tabii ki senin için çok iyi bir referans vereceğim. Oradaki polis şefini tanıyorum."

Louise iş başvurusunu kahve makinesinin yanına bıraktı. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Eğer birinin gitmesi gerekiyorsa bunu Eik ile konuş." Louise kapıdan çıktı.

Louise, polis spor odasındaki doksan dakika süren ağır antrenmanın ardından ter içinde kalmış, spor kıyafetleriyle departmana yürürken saat 17:30'du. Kış mevsiminde koşmak hoşuna gitmiyordu ama yine de yapıyordu. Ancak bugün makinelerde antrenman yapmak daha kolay olmuştu.

Geç kalmıştı. Jonas yatkılı okuldan yakında dönecekti. Saat sekizde Frederiksberg Lisesi'nde bir tanışma toplantısı yapılacaktı ve toplantıdan önce bir şeyler yemek zorundalardı.

Çantasını almak için ofise giderken bir inleme sesi duydu. Olle'nin koridordaki eski ofisine doğru ilerlemeden önce bir süre durup sesi dinledi. Charlie'nin öte yandan gelen sesi tüylerini ürpertmişti.

Çoban köpeğiyle konuşarak kapıyı açtı, Charlie de kuyruğunu sallayarak onun etrafında dönmeye başladı. İçerisi boştu, bilgisayar ekranı karanlıktı. Eik'in ceketi sandalyesinde değildi. Köpeğini almadan ofisinden ayrılmıştı.

Louise uzun bir süre boyunca ofise göz gezdirdi. Daha sonra Charlie'nin tasmasını eline aldı ve onunla birlikte ofisten çıktı.

Arabasına doğru ilerlerken telefonu çaldı. O kadar sinirliydi ki neredeyse telefonuna cevap vermeyecekti. Fakat daha sonra arayanın o dakikalarda eve ulaşmış olması gereken Jonas olabileceğini kendine hatırlatarak telefona bakmaya karar verdi. Telefonu çantasından çıkardı; ekranda yazan numara oğluna aitti.

"Alo!" Telefondan gelen kuru sesi veya kendini binanın ikinci katında oturan komşuları Bente olarak tanıtan kadını tanımayınca olduğu yerde durdu.

"Oğlunuz sizi aramamı rica etti," dedi kadın.

"Ona bir şey mi oldu?" Louise bir an için sesini kontrol edemeyince boğuk çıkmıştı.

"Melvin koridorda düşmüş; oğlunuz onu yerde yatarken buldu. Şu an ona kalp masajı yapıyor. Bir an önce gelseniz iyi olacak."

Louise arabasına ulaştı ve ön ızgaraya yaslandı. Karnına yumruk yemiş gibiydi. Melvin'in basamaktaki, belki de Dina'yla Frederiksberg Bahçeleri'ndeki yürüyüşünden döndükten sonraki hali gözünün önünde belirdi. Hayır, bunun için çok karanlık, diye düşündü Louise. Belki de alışverişe gitmişti.

"Ambulans yolda."

"Geliyorum," dedi Louise. Charlie'yi arka koltuğa yerleştirdi.

16

Camilla, Korsør'a vardığında Great Belt Köprüsü'nün sisli kış topraklarının üzerinde yükselen destek kolonlarını gördü. Köprünün girişinde bir kamyonu geçmeden önce dikiz aynasından bakınca arkadan bir BMW'nin sanki Camilla hareket etmiyormuş gibi hızla geldiğini gördü. Yeniden sağ şeride girdi. Camilla yeniden sol şeride geçip süratli bir şekilde köprünün üzerinden geçmek istiyordu çünkü yükseklik korkusu vardı. Aracı köprünün üstünde hafif sarsıntılarla hareket ederken küfür etti. West Bridge'e ulaştığında soluna baktı; Language Island ve eski deniz feneri bir hayaleti andırıyordu. Son metreleri bir IC4 treniyle birlikte kat ettikten sonra kendini Fyn adasında buldu.

Terkel Høyer, haberin peşinde koşmasına izin vermişti ama Camilla'nın hafta sonu Jutland'a gitmesi gerekiyordu. Fakat Terkel Høyer ona ödenek ayırmayı reddetmiş ve Camilla da onunla tartışmamıştı. Fyn boyunca Sofie Bygmann'ın Jutland'daki küçük evine doğru ilerlerken bir şarkı mırıldandığını fark etti; önündeki tır, ön camına çakıl taşı savurduğunda bile mırıldanması kesilmedi. İlgi çekici bir hikâyenin peşine düşmek için yolculuk yapmayalı yıllar olmuştu. Bu, Camilla'nın yapmaktan keyif aldığı tarzda bir haberdi ancak bir yere habersiz gidip ora-

daki insanları konuşmaya ikna etme düşüncesi tüylerini diken diken ediyordu.

GPS ona beş yüz metre sonra sağa dönmesini söyledi ve Camilla bir anlığına yavaşladı. Yolun sol tarafında bir kilise vardı. Yanından yavaşça geçerken kilisenin beyaz, geleneksel ve oldukça büyük olduğunu fark etti. Özellikle de böyle küçük bir kasaba için oldukça büyük görünüyordu. Bir dakikalığına kavşakta durup düşüncelerini toplamaya çalıştı. Sağa mı gitmeliydi, sola mı? İkisi de eşit derecede terk edilmiş gibi görünüyordu. Arkasından gelen araba kornaya basınca sağa dönmeye karar verdi.

Postane, pastane ve çiçekçi görevlerini de üstlenen bir marketin yanından geçti. Hoş bir mimariye sahip beyaz tuğladan bir binanın içindeki güzellik salonunu geçti. Bir anda kendini kasabanın dışında buldu.

Daha ileride çakılla kaplı bir yolda durdu, anayola tekrar çıktı ve kavşağa döndü. Bir bisiklet dükkânına rastladı; dükkânın dış cephesi ve vitrindeki bisikletler sanki Sofie gittiği günden beri hiç ellenmemiş gibi görünüyordu.

Camilla aracını kenara çekti ve kaldırımın yanına park etti.

Bisiklet tamircisi gri saçlı, bıyıklı, kısa boylu bir adamdı. Tamirci, dükkânın önünde bir süre durdu ve ellerini yağlı bir beze sildi. Tezgâha doğru yürümeden önce bezi yere attı. Camilla adamın müşteri görmekten pek mutlu olmadığını düşündükten sonra kendini tanıttı.

"*Morgenavisen*'de çalışıyorum ve Sofie Bygmann'ı tanıyan biriyle konuşmak istiyorum." Bir süre sessiz kaldı ve adamın bir cevap vermesini bekledi ama adam ağzını açmadı. "Pederin kaybolan eşi," dedi daha sonra.

Adam en sonunda bir tepki verdi ama ne anlama geldiğini anlamak güçtü. Ya adam onu başından savmak istiyordu ya da kadını tanıdığını kabul ediyordu. Bir süre konuşmadan orada dikildiler.

"Onu tanıyor musunuz?" dedi Camilla.

Bisiklet tamircisi gözlüklerini alnına doğru itti ve ellerini birbirine kavuşturarak tezgâhın üzerine koydu. Öne doğru eğilirken başıyla onayladı. "Ailesi ona ilk bisikletini buradan almıştı."

Camilla gülümsedi ve onu cesaretlendirmek istercesine başını salladı.

"Bisikletine atladı ve şarkı söyleyerek yol boyunca onu sürmeye başladı. *Fişekler, fişekler* diye bağıra çağıra şarkı söylüyordu. Ama otuz, kırk yıl önceydi." Tamirci hafifçe başını salladı.

"O günlerden ne hatırlıyorsunuz?" dedi Camilla.

"Sanırım liseyi Vejle'de okudu, belki de işletme okuluydu. Oğlum teknisyenlik okuyordu, bazen sabahları okula beraber giderlerdi. Oğlumun ehliyeti vardı, onu bırakırdı."

Adam bir süre durdu, anısını bastırmak ister gibiydi.

"Mümkünse oğlunuzla konuşmak isterim," dedi Camilla.

Adamın yüz ifadesi değişti ve sonunda şöyle dedi: "Maalesef bunu yapamazsınız. Yirmi birinci doğum gününü kutladıktan birkaç ay sonra hayatını kaybetti."

Camilla'nın elleri yana düştü. "Çok üzüldüm."

Adam ona baktı. Taziye dileklerini kabul etmiş gibiydi. "Sofie'nin en yakın arkadaşı, market sahibinin kızıydı. Henriette, ondan birkaç yaş küçüktü ama hep beraber gezerlerdi."

Adam, kasabaya doğru işaret etti ve Henriette'in marketin üstündeki dairede yaşadığını söyledi.

Camilla gülümsedi ve zaman ayırdığı için ona teşekkür etti. Daha sonra ona haberinde adını kullanıp kullanamayacağını sordu. Adam başıyla onayladı. Umurunda değildi.

Camilla dükkândan ayrılırken kapının üstünde takılı olan zil çaldı. Market sahibinin kızı evde değildi, bu yüzden Camilla markete girdi ve onun nerede olduğunu sordu. İlk başta market boş gibi görünüyordu ama sol tarafta, geri dönüşüm kutusunun yanındaki açık, küçük odada bir kadının oturduğunu gördü. Burası küçük bir postaneydi. Camilla marketin sahibinin kızının nerede olduğunu sorduğunda kadın başını salladı.

Camilla tam gitmek üzereyken deponun kapısı açıldı. Tıknaz yaşlı bir kadın, dolu bir alışveriş sepetini ittirerek içeri girdi. Bir şey dökmeden sepeti küçük bir basamağın üzerinden geçirmeye çalışırken kendi kendine söylendi.

"Affedersiniz," dedi Camilla, boğazını temizleyerek. Kadın ona bakmadı ama dudakları oynadı.

"Affedersiniz" dedi Camilla bu sefer daha yüksek bir sesle. En sonunda kadının dikkatini çekmeyi başarmıştı.

"Evet?" dedi kadını ses tonu çok resmiydi, ne karşısındaki itiyordu ne de kucaklıyordu.

"Ben gazeteciyim," dedi Camilla. Kendini bir editör olarak tanıtmanın konuyla alakasız olduğuna karar vermişti. "Pederin yıllar önce kaybolan eşi hakkında bir haber hazırlıyorum. Onu tanıyor muydunuz?"

Kadın başını yavaşça sallayarak onayladı, sanki hiçbir şey söylememesinin daha akıllıca olduğunu düşünüyordu. "Kiliseye giderdim. Yani hâlâ gidiyorum ama pederin eşi gittikten sonra bazı değişiklikler oldu."

"Ne gibi değişiklikler?"

"O gittikten sonra kilisenin tüm neşesi gitti. Her şey eskiden çok farklıydı."

"O dönemde neler oldu?"

Kadın hafifçe başını salladı. "Söylemesi zor. Annesiyle ilgili bir durum yaşanmıştı. Ama dediğim gibi, biz tam olarak neler olduğunu bilmiyoruz."

"Annesiyle ilgili mi? Annesine ne olmuştu?"

Kadın, Camilla'ya doğru baktı; sanki onun yerel olaylardan haberi olmayan, kasabanın dışından gelen bir gazeteci olduğunu kendine hatırlatmış gibiydi. "Annesi ağır bir hastalık yaşadı. Artık yaşamak istemiyordu ama kullandığı haplar işe yaramadı. Ona daha büyük zararlar verdi, beni anlıyor musunuz?"

Camilla tam olarak anlayamamıştı ama başka bir soru soramadan kadın devam etti. "Kadın zaten kısa bir süre sonra hastanede hayatını kaybetti ve onun ölümünün ardından Sofie

ortadan kayboldu. Şimdi düşününce, onun o dönemde büyük bir depresyon yaşadığını söyleyebilirim. O zamanlar ona gerçekten kimse destek olmadı ya da sadece onun ne kadar kötü bir durumda olduğunu anlamadık. Eşinin de onun ne kadar büyük bir acı yaşadığını anladığını sanmıyorum, gerçi böyle şeylere alışmış olmalıydı."

Sesli bir şekilde boğazını temizledi. "Ama gazetelerde onun kendini öldürmediğini gördüm. Büyük ihtimalle burada yaşayan insanların pek çoğu böyle düşünüyordu."

"Hayır," dedi Camilla. "İngiltere'de yaşıyordu. Ve bir cinayete kurban gitti."

Kadın başını salladı ve bluzunu düzeltti. "Peder için üzülüyorum. Tüm bu acıların yeniden hortlamasını hak etmiyor."

Soğuk rüzgâr, kaldırımda yürüyen Camilla'nın yanağını ısırdı. Sokağın karşı tarafındaki yıpranmış sosisli sandviç arabasının kepenkleri takırdadı, Vejle'ye giden bir otobüs yanından geçip Camilla kenara çekilemeden botlarını ıslattı. Bir an durakladı; pederin evini ziyaret etmekle oraya gitmeden önce başka insanlara konuşmak arasında kararsız kaldı.

Telefonu çaldı. *Terkel Høyer,* diye düşündü içgüdüsel olarak, *işlerin nasıl gittiğini sormak için arıyordur... Ya da hayır, muhtemelen birilerini arayacak kadar bütçesi bile yoktur onun.*

Arayan Frederik'ti. Camilla telefonu açtı fakat onun sesini duyduğu an Frederik'in onu Jutland'a sağ salim gittiğini duymak için değil, başka bir sebeple aradığını anlamıştı.

"Demin bir e-posta aldım. Bu hafta Los Angeles'a gitmem gerekiyor. Diğer yazarlarla ve dizinin yapımcıları ile tanışmamı istiyorlar."

"Bu harika," dedi Camilla. "Demek iş artık başlıyor."

"Hiç de harika değil. Onlara Danimarka'dan çalışmak istediğimi söylemiştim. Tüm toplantıları görüntülü konuşma ile yapacağımız konusunda anlaşmıştık."

"Ama diğer yazarların seninle yüz yüze tanışmak istemeleri çok doğal."

"Tabii ki," dedi Frederik. "Oraya gidip onlarla tanışmaya bir itirazım yok. Ama görünen o ki benim orada kalmamı istiyorlar."

"Sanırım dizinin başlangıcını beraber yapmak hepiniz için en iyisi olur. Özellikle senin için. Bu sayede hikâye ve karakter gelişimi hakkındaki fikirleri onlara anlatma fırsatı yakalarsın."

Frederik iç çekti ve onun haklı olduğunu kabul etti. "Ama en azından bize plan yapmamız için biraz daha zaman verebilirlerdi. Şimdi önce bir otel odasında kalmak zorundayız, daha sonra da kendimize uygun bir apartman dairesi ya da sahilde bir ev bulmak için uğraşacağız."

"Biz mi?"

"Evet ve sen de orada bizim için bir ev bulmak için uğraşmak zorunda kalacaksın; ben bir süre çok yoğun çalışmak zorunda kalacağım. Ancak tabii ki senin yaşamak istediğin bir evi seçmen önemli."

"Tatlım, dur! Ben Los Angeles'ta yaşamayacağım, zaten Markus var. O ne olacak? Onu burada yatılı okula bırakamayız. Peki ya benim işim ne olacak?"

Camilla güldü. Sonra eşinin ciddi olduğunu anladı. *Birlikte* taşınmaları gerekiyordu. Ancak böyle bir anlaşma yapmamışlardı. Özellikle şimdi, Camilla tam *Morgenavisen*'daki işinden haz almaya başladığı sırada her şeyi bırakıp gidemezlerdi. Ayrıca Jutland'ın tutucu bir kasabasındayken Frederik'in Los Angeles'tan bahsetmesi ona çok gerçekdışı geliyordu.

Kaldırımın biraz ilerisinde Camilla'nın yaşlarında bir kadın, bebek arabasının iterek ilerliyordu. Kadın, marketin üstündeki dairenin kapısında durdu. Anahtarına ulaşmak için elini cebine sokup anahtarlarını çıkardı, daha sonra bebeğin içinde uyuduğu özel bölmeyi pusetten çıkararak kucağına aldı ve hemen bölmenin yağmur korumasını kapadı. Daha sonra ayağıyla bebek arabasını duvara doğru itti.

"Gitmem gerekiyor, eve geldiğimde konuşuruz," dedi Camilla. Bu ani gelişmeyi idare etmenin pek kolay olmayacağını bilerek telefonu kapadı. Frederik'ten uzak kalmak istemiyordu. Bunu *gerçekten* hiç istemiyordu. Fakat zengin bir adamın eşi olarak geçirdiği günler sona ermişti.

Telefonunu sessize aldı ve kucağında çocuğunu, kolunun altında alışveriş poşetini tutan ve ön kapıyı açmakta zorlanan kadının yanına doğru yürüdü.

"Size yardımcı olmama izin verin," dedi Camilla. Kendini tanıtırken kapıyı tuttu ve onun Henriette olup olmadığını, ona biraz zaman ayırıp ayıramayacağını sordu.

"Benimle yukarı gelmeniz gerekecek," dedi kadın.

Merdiveni tarçınlı çörek ve ıslak mont kokusu kaplamıştı. Sofie'nin eski arkadaşı üst kata çıkan merdivenlerde ilerlerken alışveriş poşetlerini taşıyan Camilla onu takip etti. Dairenin içine girdiklerinde Camilla, kadının tek başına yaşadığını düşündü. Girişte asılı büyük montlar yoktu, ayakkabı rafında sadece kadın ayakkabıları ve çizmeleri vardı. Ayrıca evin kapısında sadece Henriette'in adı yazıyordu.

"Oturma odasına geçin," dedi Henriette ve boynunda sarılı olan örgü atkıyı çıkardı. Uzun, sarı saçları sırtına doğru düştü. Yanakları gül kırmızısıydı ve Camilla kadının mavi gözlerinde kızgınlık ya da soğukluk görmedi.

"Sizinle Sofie Bygmann hakkında konuşmak istiyorum, tabii sakıncası yoksa. Onun hakkında bir haber yapıyorum da."

Soyadı, Henriette'in biraz kafasını karıştırmış gibiydi. "Kızlık soyadını geri aldı," diye açıkladı Camilla. "Stig Tåsing'i terk ettikten sonra onunla görüştünüz mü?"

Bebek huzurlu uykusuna devam etti. Henriette onu yatak odasındaki iki kişilik yatağa koydu, daha sonra mutfağa girdi, bir parça kâğıt havlu kopardı ve burnunu sildi. "Terk mi etti?"

Oturma odasına geri döndü ve bir süre Camilla'ya baktı. Dudağının kenarında bir gülümseme belirdi. "Sofie eşini asla terk etmedi. Stig onun doktoruyla birlikte annesinin ölümüne yardım

ettiğini duyunca onu evden attı." Camilla'ya kanepeye oturmasını işaret etti. "Sofie ortadan kaybolduğunda herkes onu bulmaya odaklandı. Kimse o pisliğin Sofie'ye nasıl davrandığını umursamadı."

"Nasıl annesinin ölmesine yardım etti ki?"

"Annesi intihar etmek istedi ama yapamadı. İntihar denemesinin ardından bitkisel hayata girdi. Tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz ama söylenenlere göre doktor ve Sofie daha önce Sofie'nin annesinin de istediği gibi onun ölümüne yardım etmeye karar verdi. Sanırım aldığı morfinin dozunu yükselttiler ama peder böyle bir şey yapmaya hakları olmadığı düşünüyordu."

Duydukları Camilla'yı şaşırtmıştı. Dikleşti. "Ben onların harika bir çift oldukları izlenimine kapılmıştım; herkes onu seviyor ve pederle iyi anlaşıyor gibi duruyordu. Eşinin ona kötü davrandığına dair bir şey duymamıştım. Eşi tarafından şiddet gördü mü?"

"Şiddet," Henriette gülümsedi, bunun absürt bir soru olduğunu düşünüyor gibiydi. "Pek sayılmaz, sadece kendi hayatına son verdiği için Sofie'nin annesini gömmeyi reddetti. Yani en azından kadın bunu yapmayı denediği için. Ona yardımcı oldukları için Sofie ve doktora da öfke duydu."

"Pederlerin gerçekten cenaze düzenlemeyi reddetme haklarını var mı?" Bu da Camilla'yı şaşırtmıştı. Daha önce birkaç kez rahiplerin intihar eden kişilerin cenazelerini düzenlemeyi reddettiğini duymuştu ama genelde bu olaylar daha çok devlet kontrolü dışında kurulan kiliselerde, vergilerle desteklenerek kurulmayanlarda gözleniyordu.

Henriette omuz silkti. "Tüm kasaba onun bazı konularda başına buyruk olduğunu bilir. Daha önce evlenmiş insanları evlendirmez ve eşcinsellere kesinlikle destek olmaz. Ama aynı zamanda peder çok iyi biridir, buralarda sevilir. Ayrıca yerel spor organizasyonlarının da önemli isimlerindendir."

"Bu olay mahkemeye taşındı mı?" dedi Camilla. Not defteri elindeydi ve not tutuyordu.

Henriette başını salladı. "Olay, kasabada büyük bir mesele haline geldi ama işler hiç o raddeye kadar taşınmadı. Daha büyük şeyler yaşanmadan önce peder onu evden attı."

"Peki ya doktora ne oldu?"

"Peder hiçbir şey kanıtlayamadı ama doktorun hayatını cehenneme çevirdi. O da çareyi buralardan gitmekte buldu."

Bebek alarmından kısık bir homurtu yükseldi ama Henriette hareket etmedi. Ses daha sonra yok oldu.

"Doktorun adını hatırlıyor musunuz?"

Henriette bir süre düşündü, sonra başını salladı. "Aradan uzun zaman geçti."

Camilla yavaşça başıyla onayladı.

"Sanırım Sofie, kendisi pederin eşiyken annesinin kilise bahçesine gömülmemesini kabullenemedi. Üstüne üstlük kocası bisiklet tamircisinin alkollü araba kullanıp kaza yapan ve hem kendini hem de ekmek fırının sahibini öldüren oğlunu gömmekte hiç sakınca görmezken."

Yeniden başını salladı. "Ama onunla konuşma şansım bile olmadı. Bir anda yok oldu." Önüne doğru baktı, yüzü hüzün kaplıydı. "Daha sonra da onun Akdeniz'de kaybolduğunu öğrendik."

Stig Tåsing, Camilla'yı peder lojmanında gördüğüne şaşırmamış gibiydi. Beraber mutfağa doğru giderken Camilla bunun nedenini anladı.

"Tove beni marketten arayarak başkentten bir gazetecinin kasabaya geldiği konusunda uyardı ve eşimle ilgili eski hikâyeleri öğrenmek istediğinizi söyledi. Ama bu aslında beni pek şaşırtmadı." Hafifçe gülümsedi. "Sofie'nin bulunduğu haberini aldıktan sonra böyle bir şey bekliyordum."

Pederin saçları kestane kahverengisiydi; Camilla, adamın saçlarını boyadığından şüphelendi. Uzun ve toplu biriydi, kahverengi gözleri ve uzun kirpikleri ona bir güney Avrupalı havası veriyordu.

"Kabul etmem gerekirse, polis bir anda buraya gelip İngiltere'de vurulan Danimarkalı kadının o olduğunu söylediğinde biraz şaşırdım."

"Buradan ayrıldığı günden beri onunla hiç konuşmadınız mı?" diye sordu Camilla. Eşi ondan ayrılalı, ya da o eşini evden atalı tam on sekiz yıl olmuştu. Bu kadar uzun bir zaman geçtikten sonra böyle bir habere verilecek doğal tepki nedir, merak etti.

Peder başını salladı. "Oturma odasına geçelim." Yüksek tavanlı üç odaya açılan çift kapıyı açtı.

Suratı biraz karanlık gözükse de Camilla'nın ziyareti onu sinirlendirmemiş, aksine ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. Peder, Camilla'yı kanepeye buyur edip çayı yeni demlediğini söyledi. "Bir bardak alır mısınız?"

Camilla ona teşekkür etti. Odanın atmosferini yakalamaya çalıştı. Mobilyalar biraz ağırdı, aile yadigârı gibi duruyorlardı ve her duvarda resimler asılıydı. Bunların çoğunun bir önceki pederden kaldığını düşündü ama bunları Stig de seçmiş olabilirdi çünkü odanın yapısıyla oldukça uyumlulardı.

"Süt?"

Camilla hayır anlamında başını salladı ve pederin ona uzattığı büyük bardağı aldı. Çiçek desenlerine sahip porselen çay bardağı İngiltere'den alınmış bir çay setinin parçası gibi görünüyordu.

"Sizinle konuşmakta bir sakınca görmüyorum ama hazırladığınız makaleyi yayınlamadan okumak isterim." Cevap vermesini bekledi.

Camilla başıyla onayladı. "Tabii ki." Peder açık sözlü biri gibiydi, onunla konuşmak da kolaydı. Onu bir futbol sahasında gençler takımına antrenörlük yaptığını hayal etmek, bir kalabalık önünde kilisede konuşma yaptığını düşünmekten daha kolaydı. Fakat yine de karanlık ve yankılı sesinin kiliseye gelen insanları etkilemekte başarılı olduğundan şüphesi yoktu.

Peder yavaşça çayını karıştırırken Camilla onu inceledi. Acaba yıllarca belirsizlik içinde yaşayıp daha sonra kayıp eşinin

İngiltere'de öldürüldüğü öğrenen peder tüm bu süre boyunca neler hissetmişti? Stig ve eşi resmi olarak boşanmamışlardı ama yine de Sofie başka bir adam ile evlenmişti. Hâlâ çok fazla soru vardı. Camilla yapacağı röportaj için bunları bir önem sırasına koymaya çalıştı ama aklında tüm soruların arasında öne çıkan tek bir soru vardı.

"Neden kayınvalidenize bir cenaze töreni düzenlemeyi reddettiniz?" Bu sorunun pederi rahatsız ettiğini gördü. Hatta o kadar rahatsız olmuştu ki bunu gizleyemedi.

Ellerini kavuşturdu, baş parmaklarını birbirine sürttükten sonra başını kaldırdı. Camilla'ya düşünceli ve kararsız bir bakış fırlattı, sanki bu konu üzerinde konuşup konuşmamaya karar vermeye çalışıyordu. Daha sonra yavaşça başını salladı.

"İntihardan nefret ettiğimi inkâr etmiyorum. Ya da şöyle söylemeliyim," diyerek ekledi; sanki bu konudaki hislerini kontrol ediyor gibiydi. "İntiharın bir çözüm olduğunu kabul etmiyorum. İntihar bencilliktir ve kilisemde bu tip bir şeye destek olamam." Sesi derinlerden geliyor gibiydi. Sanki dediklerini vurgulamak istiyordu.

Çayından bir yudum aldı ve Camilla'ya baktı. "Bu kabul edilemez bir seçenek. Ne zaman öleceğimize sadece Tanrı'nın karar verebileceğine şiddetle inanıyorum. Buna sadece o karar verebilir."

Camilla, adamın sözlerini kelimesi kelimesine kaydetmeye çalışıyordu.

"Anladığım kadarıyla kayınvalideniz çok hastaymış. Acıları artık dayanılmaz bir hal almış. Bu tip durumlarda insanların kendi hayatlarını sonlandırabileceklerini düşünmüyor musunuz?"

"Bu kararın detaylıca düşünülüp alındığını nasıl bilebilirsiniz? İnsanlar ölüme artık hazır olduklarına karar verebilecek yetiye sahip midir? İntihar edenlerin tek yaptığı şey mutsuzluklarını onları seven insanların üzerine yıkmaktır."

Sorduğu sorularda kızgınlığın izleri yoktu, karşıdan bir cevap almak için sormuş gibi de değildi. Camilla onun bu konuyla

çok ilgilendiğine dair bir izlenime kapıldı. "Eşimin annesi için bir anma töreni düzenlemeyi önerdim ama o, bu fikrimi kabul etmedi. Törenin kilisenin çatısı altında yapılmasını istedi ama bunu kabul edemezdim. Kilisemdeki bir kişiyi diğerinden ayıramam."

Çay bardağı boşalmıştı, saatine baktı. "Sanırım konuştuğunuz kişiler cenaze töreninin komşu kasabanın kilisesinde yapıldığını söylemişlerdir."

Camilla başını salladı. Ardından büyük bir sessizlik çöktü, daha sonra peder öne doğru eğildi ve bir süre başını ellerinin arasında tuttu. Sanki bir araya ihtiyacı vardı. Ellerini saçlarının arasında gezdirip sırtını dikleştirdi ve başını yavaşça salladı. Herkes bu konuda konuştu. Herkes bir fikir bildirdi. Herkes ne olduğunu bildiğini sanıyordu çünkü bizi tanıdıklarını düşünüyorlardı."

"*Ne* oldu peki?" diye sordu Camilla kısık bir sesle.

Yine bir sessizlik oluştu. Pederin ayağa kalkıp röportajı sonlandıracağını düşündü ama adam geriye doğru yaslandı, bacak bacak üstüne attı, ellerini karnının üstünde kavuşturdu ve derin bir nefes aldı.

"Olan şuydu: Yaşadığımız tartışmanın ardından eşim söylediğim gibi cenaze töreninin başka bir kilisede yapılmasını istedi. Bana ve benim fikirlerime karşı bazı suçlamalarda bulundu ve olay kişisel bir hal aldı. Derin kederler sonucunda ortaya çıkan tüm anlaşmazlıklarda olduğu gibi."

Camilla başıyla onayladı. Onun annesi ve babası hâlâ hayattaydı ama artık kendi çocuğu olan evli bir kadın, bir anne olmasına rağmen hâlâ bir gün onları kaybedeceğinden korkuyordu. Birkaç yıl önce bir saldırıda yaralanan babasını neredeyse kaybediyordu.

"Sofie annesini çok seviyordu. Gün içinde defalarca konuştukları oluyordu. Onu kaybetmek Sofie'yi derinden yaraladı ve mantıklı düşünememeye başladı."

Bir süre durakladı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama sanki artık eskisi gibi değildi. Cenazeden iki gün sonraki sabah çantasını

toparladı ve alt katta, mutfakta beni beklemeye başladı. Bana evden ayrılacağını söyledi. Her şeyden uzaklaşması gerektiğini. Ben de haklı olduğunu düşündüğümü kabul etmeliyim. Annesinin ölümünü arkada bırakmak istiyordu, bunu anlıyordum fakat onu bir daha asla görmeyeceğimi hiç düşünmemiştim. Birinin yazlığına gideceğini ya da Sjælland'daki bir arkadaşını ziyaret edeceğini düşünüyordum."

"Parası var mıydı?" Camilla pederin masasının üstündeki gazeteyi fark etmişti; gazetenin baş sayfasında Sofie'nin kaybolduğu döneme ait bir resmi vardı. Gençti, gülümsüyordu, saçlarını başının arkasında toplamıştı. "Geçinmesini sağlayacak kadar?"

Peder başıyla onayladı. "Annesinden ona yüklü bir miktar miras kalacaktı. Babası başarılı bir iş adamıydı, büyük petrol platformları için pompalar ve vanalar üreten bir fabrikası vardı. Altmış yaşına geldiğinde her şeyini satıp emekli olmuştu. Sofie'nin ailesi oldukça varlıklıydı."

Camilla çayına dokunmamıştı bile. O sırada kapı zili çaldı ve peder onun iznini alarak kapıya doğru yöneldi. Kısa bir süre sonra geri döndü, yüzünde ciddi ve üzgün bir ifade vardı. "Bir ziyaretçim var, onunla görüşmem gerekiyor."

Camilla hemen ayağa kalkıp eşyalarını toparladı. Bir kadın ağlıyordu ve Camilla söylediklerini parça parça duyuyordu. Bir iş kazası, bir düşüş. Ambulansta hayatının sonlanması. Kendini mahcup hisseden Camilla kapının yanındaki askılıktan montunu aldı ve pedere ona zaman ayırdığı için teşekkür etti. Peder mutfağa geçen genç kadının yanına gitti; kadın sırtı dönük, elleri başının arasında oturuyordu.

"Ölümün ne zaman geleceğini hiçbirimiz bilemeyiz," dedi peder, kadının kulağına. "Fakat Tanrı dünyadaki zamanımızın bittiğine karar verdiğinde ölüm gelip bizi bulur."

Camilla kapıyı kapatırken tüylerinin ürperdiğini hissetti.

17

ŞUBAT 1996

Ses, bir gök gürültüsü gibi üzerine çöktü. "Öz anneni öldürdün! Onun hayatını çaldın ve kendini yaşamın ve ölümün efendisi gibi gördün."

Stig'in öfkesi bir fırtına gibi Sofie'nin etrafını sarıyordu. Gözleri kızgınlıktan alev alev yanıyordu.

"Onu öldürmedim. Sadece isteklerine saygı gösterdim." Bacaklarını göğsüne doğru çekti.

Sofie yataktan yeni kalkmıştı ve elinde sıcak bir çay bardağıyla kanepenin köşesinde oturuyordu. Tüm gece ağlamaktan içine büyük bir boşluk çökmüştü. Doğru bir karar vermişti ama kararının kesinliği ve yaşadığı kayıp onu derinden sarsmıştı.

"Senden anlamanı beklemiyorum," dedi Sofie. "Yani, aslında bekliyorum. Bana sarılmanı istiyorum." Sesi çok kısık çıkıyordu. Büyük bir yıkımın eşiğinde gibi hissediyordu; kederi kendini savunmak için ihtiyacı olan enerjiyi ve isteği yok etmişti. Sadece eylemlerinin nedenini anlatmak ve eşinden anlayış görmek istiyordu. En azından olaylara onun açısından bakmasını istiyordu.

"O doktoru polise şikâyet edeceğim," dedi Stig. "Kendini Tanrı sanan o lanet doktoru polise şikâyet edeceğim."

"Hayır, bunu yapmayacaksın!" dedi Sofie. "Onu bu işin dışında tut. Eğer birini şikâyet edeceksen beni et. İnsanların seçim hakkı olduğunu düşü..."

"*Böyle* bir hakkın yok. *Hiçbirimizin* ne kendi hayatımız ne de başkalarının hayatı üzerinde Tanrıcılık oynamaya hakkı yok. Bunu bana nasıl yaparsın? Bunu *bize* nasıl yaparsın?"

"Bunun seninle bir alakası yok." Sofie artık sinirlenmişti. Nasıl onun anlayacağını düşünecek kadar saf olabilirdi? "Herkesten çok senin bu konuda anlayış göstermen gerekir. Ben itibarlı bir şekilde ölmeye inanıyorum ve senin beni yargılamana da asla izin vermeyeceğim."

Bir an için Stig'in onu öldüreceğini düşündü. Peder kanepeye doğru koştu, gözlerinden öfke fışkırıyordu, sesi buz gibiydi. "Bundan kimseye bahsetmeyeceksin, asla. Arkasında durduğum ve kilisemde üzerine vaaz verdiğim her şeye bu kadar karşı gelen düşüncelerini dile getirmeni kabul edemem. İsa bizim için çarmıha gerildi. Bu itibarlı bir ölüm müydü yoksa itibarsız bir ölüm müydü?"

Bir dizini kanepenin üstüne koydu. Suratı Sofie'ninkine o kadar yakındı ki ağzından fırlayan tükürükler Sofie'nin yanağına çarpıyordu.

Sofie ağlamak üzere olmasına rağmen sert bir ifadeyle ona baktı.

"Eşimin bu kadar açık bir şekilde Tanrı'nın isteğine karşı gelmesine izin veremem," diye devam etti peder. "Aklından neler geçiyordu?"

"Ben artık senin karın değilim." Sesi çok düzdü, koltuğun kenarına sinmiş ve vermesi gereken tepkiyi veremez haldeyken bile başkaldırma, öfke, çaresizlik ve acı ile doluydu. Onunla Hristiyan yardımseverliği ve anlayışı üzerine konuşmak istiyordu. Fakat bunu yapamıyordu. Bunu yapma gücü yoktu. Boşluğa doğru düşüyor gibiydi. Dipsiz bir kuyuya doğru.

Peder ona öfke kusmaya devam etti ama Sofie onu dinlemedi. Annesini ve bir kutu dolu hapı yuttuğu akşamı düşündü. Tek başına.

İntihar notunu düşündü. Onun el yazısıydı, bunda bir şüphe yoktu ama yine de farklıydı. Titrek yazılmıştı, normalde olduğu gibi güçlü değildi.

Sevgili kızıma,

Artık devam edemiyorum; beni anlamanı, durumu kabullenmeni ve sana bu şekilde (bencilce) veda ettiğim için beni affetmeni istiyorum.

İyi geceler.

Annesi hastaneye götürüldükten sonra polisler eve gelmiş, yaptıkları araştırmanın ardından notu yanlarında götürmek istemişlerdi ama Sofie buna karşı çıkmıştı. Notun bir fotokopisini çıkarıp orijinalini Sofie'ye vermişlerdi.

"Sen iyi günde, kötü günde benim karımsın," dedi kocası, sözcükler dudaklarından zorla çıkıyordu. "Ve ölüm bizi ayırana kadar birbirimize saygı ve sevgi göstereceğimize dair yemin ettik." Sırtı Sofie'ye dönük bir şekilde camdan dışarı bakıyordu.

Sofie anlayışın kapasitesiyle ilgili bir şeyler söyleyecekti ama bunun yerine evlilik yeminlerinden bir alıntı yaptı. "Birbirinizin hatalarına katlanın, eğer ikinizden birinin başka biriyle bir derdi varsa birbirinizi affedin. Tanrı'nın sizi affettiği gibi siz de karşınızdaki affedin."

Peder arkasını döndü ve parmağını Sofie'ye doğrulttu. "Sakın bu yaptıklarından sonra Tanrı'nın sözlerini ağzına alma."

Sofie gözyaşlarıyla boğuşmaya çalıştı ama içinden bir sel gibi taştı. Annesinin ölümünün verdiği acı, kocasının nefreti, hissettiği yalnızlık ve özellikle de bir sözü yerine getirdiği için gördüğü muamele onu perişan ediyordu.

Ayağa kalktı. "Onun cenaze törenini reddedemezsin. Bütün hayatı boyunca bu kasabada yaşadı, bu kilisede vaftiz edildi ve dine kabul edildi. Ailem bu kilisede evlendi. Sen nasıl bir insansın böyle?"

"Burası artık senin kilisen değil."

Sofie'ye attığı bakış o kadar soğuktu ki Sofie içinde ona karşı duyduğu aşkın yerle bir olduğunu hissetti. "Bunu ona yapamazsın," dedi kısık bir sesle. Elleri buz gibiydi.

"Sen de bunu bana yapamazsın." Sesinde hiçbir duygu yoktu, bir yabancıyla konuşuyor gibiydi. "Kendine gelene kadar bu eve ayak basmayacaksın. Gideceksin ve beni cemaatimin inançlarımı sorgulamasına neden olacak bir pozisyona sokmayı *denemeyeceksin* bile."

Odadan ayrıldı ve bir süre sonra Sofie kendini toparlayıp mutfağa gittiğinde Stig orada değildi.

KAKTÜS TEAM

18

"En yakınım o," dedi Melvin hastanedeki yatağından Louise'i işaret ederek.

Louise, içinde bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Hafta sonunun büyük bir bölümünü Jonas pazar akşamı yatılı okula dönene kadar birlikte hastanede geçirmişlerdi. Şansına, eski erkek arkadaşı Kim, Melvin hastanedeyken Dina'yı yanına alabileceğini söylemişti. Dina'yı onlara Kim vermişti ve Jonas ile arasındaki dostluk devam ediyordu. Kim, Holbæk'in hemen dışında yarı ahşap, harika bir evde yaşıyordu; Odsherred'daki okula giderken Dina'yı kendisine bırakabileceklerini söylemişti.

Holbæk'e bir önceki gece yaptıkları yolculuk uzun ve karanlıktı ama Jonas ile baş başa yolculuğa çıkmak Louise'in hoşuna gitmişti. Kim'i görmek de güzeldi. Eve vardıklarında Kim onlara çoktan kahve yapmıştı. Alçak tavanlı oturma odasında oturmak Jonas ve Kim'in köpekler, okul ve Kim'in Jonas'ı götürmek için büyük çaba sarf ettiği deniz kayağı etkinliği hakkında yaptıkları konuşmaları dinlemek çok güzel, çok sıcak bir histi.

"Etkinlik İsveç'te olacak, sadece birkaç günlüğüne orada kalacağız," demişti Kim. Louise gülümsedi ve Jonas paskalyaya kadar çok zaman olduğunu ve bu kadar erkenden plan yapa-

mayacağını söylerken kanepenin içine biraz daha gömüldü. Ya o sırada bir gösterisi olursa? Kim onu anladığını söyleyerek başını salladı ve Jonas'a bir gelişme olup olmadığını sordu.

Louise ne olduğunun farkına bile varmadan Jonas, dans müziği piyasasında kendine bir isim edinmişti. Her şey, yaptığı birkaç *remixi* internete yüklemesiyle başlamıştı. Kısa süre içinde yaptığı müzikler büyük bir paylaşım oranına ulaşmıştı ve bu başarısı insanların dikkatini çekmişti. Sanatçı olarak kullandığı adı JoeH'ti ve başarılı ilk şarkılarından biri olan "Normale Dönüş" birkaç hafta boyunca dans parçaları kategorisinde *Top 100*'de üst sıralarda yer almıştı; Louise, oğlunun bu başarısını sosyal medyayı haber bombardımanına tutan Camilla'nın oğlu Markus sayesinde öğrenmişti. Jonas bu konulardan asla bahsetmezdi ama önceki sene Roskilde Festivali'ne hazırlık yapılan günlerde Jonas'tan Apollo sahnesinde bir gösteri düzenlemesi istenmişti. O hafta boyunca onu dünyaya geri indirmek pek kolay olmamıştı. Aslında Louise bunun için çaba bile sarf etmemişti çünkü içine kapanık, ailesini erken yaşta kaybeden ama her şeye rağmen başarıyı yakalayan, hatta ünü ülke sınırlarını aşan bu genç çocukla gurur duyuyordu. Hatta internetten yayın yapan bir müzik dergisi onu dünyaca ünlü İsveçli DJ Avicii ile karşılaştırmıştı ama Jonas, Markus'un bu makaleyi sosyal medyada paylaşmasını istememişti. Fazla kibirli olduğunu düşünmüştü.

Kim'in sıcak oturma odasında otururken Louise neredeyse Eik'e olan öfkesini bir kenara bırakmış gibiydi. Kim'in, Jonas'ı Odsherred'e götürme teklifini de kabul etmişti, böylece Kopenhag'a erkenden dönme fırsatı bulmuştu.

Melvin'in yatağına doğru yanaştı ve elini tuttu.

Hastanede geçirdiği sürenin büyük bir bölümünde bilinci kapalı olarak yatmıştı ama o sabah bilinci açılmaya başlamıştı.

O gün erken saatlerde Melvin'in durumunun ne kadar kötü olduğunu kimse bilmezken, nörolog, Jonas'a kendisini tebrik etmesini, eğer o kadar hızlı tepki göstermeseydi Melvin Pehrson'ı kaybedebileceklerini söylemişti.

Louise'in kalbi sanki iki kat büyümüştü. On altı yaşına daha yeni basan oğlu şimdiden bir kişinin hayatını kurtarmıştı. Melvin'in hayatını! Louise, Jonas'a kemiklerini kırarcasına sarılmıştı.

Melvin'in yatağının ucunda bir hemşire duruyor, tıbbi dosyasını gözden geçiriyordu. "Eğer kalbiniz yeniden durursa tekrar çalıştırılmasını istiyor musunuz? Tedavi sırasında ara sıra bu tip durumlara rastlayabiliyoruz, bu yüzden ikinizin buna karar vermesi gerek."

Louise sessiz kaldı ve Melvin'e baktı. Yüzünün sol tarafı yaşadığı inme yüzünden hâlâ sarkık durumdaydı. Melvin beyaz hastane yatağında bir anda küçücük görünmüştü. *Ve yaşlı*, diye düşündü Louise. Melvin yetmiş sekiz yaşına gelmişti ve Louise onun her zaman Tanrı'ya, kendine bakamaz hale gelmeden önce canını alması için dua ettiğini biliyordu. Sadece evinde yaşamak istiyordu, bir bakım evine yerleşmek zorunda kalmak istemiyordu.

Melvin, Louise'in elini tuttu. Başını çevirmek istedi ama başarılı olamadı.

"Louise'in oğlu sayesinde bu soruya ne cevap vermek istediğimi biliyorum," dedi Melvin zayıf ve titrek bir sesle. Fakat gülümsediği gözlerinden görülebiliyordu. "Eğer beni bulmasaydı bugün burada olamazdım. Onun sayesinde bugün hayatta olmaktan dolayı ne kadar mutlu olduğumu da fark ettim, bu yüzden yine nalları dikeceğimi düşünürseniz beni geri getirmek için elinizden gelen her şeyi yapın. Yapabileceğim her şeyi yaptığımı düşünüyordum ama buradan ayrılmaya henüz hazır değilim."

Hemşire başını kaldırmadan aldığı cevabı not etti. "Herhangi bir alerjiniz var mı?" diye sordu.

Louise bir adım geri atmak zorunda kalmıştı. Bir an yılların onu ağlamaklı yaşlı bir kadına dönüştürdüğünü düşündü ama sonra son zamanlarda içinde bulunduğunu duygusal baskı aklına geldi. Eik ile ilişkisi son bulmuştu. Melvin hastanelik olmuştu. Louise'in bunları sindirecek zamanı olmamıştı.

Biri yavaşça kapıyı çaldı. Gri saçlı bir kadın çekingen bir şekilde kafasını içeri soktu. Yatağa bakıp hastayı tanırken yüzü solgun ve ciddiydi.

"Aman Tanrım!" Melvin yatağına doğru yaklaşan kadını gördüğünde şaşırmış ve biraz da mahcup olmuştu. "Buraya kadar geldin mi?"

Bayan Milling eldivenlerini çıkardı. "Bizi gerçekten çok endişelendirdin. Bir daha sakın böyle bir şey yapma."

Melvin gülümsedi ve başını salladı. "Buna dikkat edeceğim." Grete Milling küçük bir azarlama ile bu işin peşini bırakacak gibi görünmüyordu. Hayati tehlikenin geçmiş olmasına rağmen kadının yüzünde hâlâ bir şok ifadesi olduğunu görmek mümkündü. Başını salladı ve Melvin'in yanağını okşadı.

"Beni aradığın için teşekkürler," dedi Louise'e. Uzun yün paltosunun düğmelerini çözdü. O hafta sonu boyunca Louise ile birkaç kez konuşmuştu ve Louise, Melvin uyanır uyanmaz onu arayacağına dair söz vermişti. Yaşlı kadın biraz kafası karışmış ve kararsız görünüyordu, Louise bunu fark ederek onun için bir sandalye getirdi ve üstündeki ceketi aldı.

"Böyle otur," dedi Louise. "Ben doktoru bulup son durum hakkında bilgi alacağım."

O pazartesi sabahı Terkel Høyer'e İsviçre intihar kliniği hakkında bir makale yazma fikrini sunduğunda bu, Camilla'nın beklediğinden daha iyi geçmişti.

Patronun karşısında duran retro mavi sandalyeye oturmuş ve Jutland'da neler yaşandığını anlatmıştı. "Desteklenmiş intihar. Sofie ve aile doktorları, Sofie'nin annesinin kendini öldürmesine yardımcı olmuş."

Olay, Høyer'in ilgisini çekmiş gibiydi. "Aile doktoruyla konuştun mu?"

Camilla başını salladı. "Sofie ortadan kaybolduktan sonra kasabayı terk etmişti. Rahip, kayınvalidesinin ölümünün ardından onun kasabada çalışmasına imkân vermemiş. Yaptığı şeyden ne kadar nefret ettiğini gizleme ihtiyacı da hissetmemiş."

"Onu polise şikâyet etmiş mi?" Høyer, sandalyesini Camil-

la'ya doğru yaklaştırdı. Günün erken saatlerinde Camilla onun masasına desteklenmiş intihar hakkında bilgi içeren bazı belgeler bırakmış, Høyer de toplantıdan önce bunlara bir göz gezdirme şansı yakalamıştı.

"Hayır, doktor bu konudan dolayı yargılanmamış, pederin ona karşı elinde bir kanıtı yokmuş. Ama hayatını kesinlikle cehenneme çevirmiş."

Camilla, Jutland'dan dönerken şunun farkına vardı: İlgisini çeken şey Sofie'nin hikâyesinden çok, bir kişinin hayatının ne zaman sonlanacağına karar verme hakkı olup olmadığı konusundaki ikilemdi. Birkaç yıl önce babası çirkin bir saldırının kurbanı olmuş ve ciddi bir beyin hasarı almıştı. Eğer tedavi sürecine olumlu tepki vermeseydi makinelere bağlı bir hayat geçirmek zorunda kalacaktı ve hastanedeki yatağından ayrılamayacaktı. Böyle bir hayatta insanın ne kadar haysiyeti kalabilirdi ki?

"Bir insanın ölümüne yardımcı olmanın doğru bir şey olup olmadığı tartışması gerçekten çok ilginç." Yıllar önce kaybolduğunu düşündüğü hevesi geri gelmişti. "Bu konuda birçok etik sorun var, ayrıca bir kişinin artık gitme zamanının geldiğine karar verme yetisine sahip olup olmaması problemi var. Pedere de hak veriyorum. İntihar çok yanlış bir şey. İntihar eden bir kişi arkasında bıraktığı sevdiklerine büyük acılar yaşatır. Bir hayatın sonlanması konusunda aktif bir rol oynamak kabul edilebilir değil. Ama lanet olsun, aktif rol *oynuyoruz*."

Høyer sandalyesini geriye çekti ve düşünceli bir şekilde başını salladı. "Kötü veya ölümcül derecede hasta olan insanlara yardım ettiğimizde bir insanın yaşayıp yaşamayacağına karar verme sürecine müdahale ediyoruz. Ama bunun amacı o insanın hayatını uzatmak. Çocuklar erken doğduğunda müdahale ediyoruz." Bu Høyer'in çok yakından bildiği bir konuydu; en küçük çocuğu Josefine iki ay erken doğmuştu ve onu hayatta tutmak için büyük bir mücadele verilmişti. "Öte yandan, katılsan da katılmasan da kürtaj üzerine belirli sınırlandırmalar koymayı seçtik. Ayrıca hayat destek ünitesini kapatmaya da hakkımız var."

"Aynen öyle. Halihazırda bu konulara müdahale ediyoruz. Birinin hayatını uzatırken Tanrı rolünü oynamak sorun olmuyor ama biri acı içinde yaşarken ve bu düzeltilemez bir noktaya geldiğinde bu insanı acılarından kurtarma şansımız varken bir anda Tanrı rolü oynama hakkımızı kaybediyor, buna karşı çıkıyoruz. Ya da en azından bu konudaki etik sorulara cevap vermenin çok zor bir şey olduğunu düşünüyoruz."

Sandalyesine yaslandı ve düz sarı saçlarını kulaklarının arkasına aldı. "Bu gerçekten çok ilginç bir konu."

"Peki sen hangi taraftasın? Bu konu hakkında ne düşünüyorsun?"

Camilla bir süre düşündü, daha sonra başını salladı. "Bilmiyorum. Çok sevdiğim birine yardım etmek isterdim ama bunun çok bencilce olmasından korkardım. Kendi yaşayacağım kaybı düşünüyor olurdum. O kadar cesur muyum bilmiyorum."

Camilla omuz silkti. "Son zamanlarda böyle bir olay yaşanmış; iki çocuk annesi bir kadın intihar etmek için İsviçre'ye gitmiş. Ailesi bunu biliyormuş ve herkes bu konuyu kabullenmiş. Hayatının yavaşça sonlanmasına neden olacak ölümcül bir hastalığı varmış. Acılı ve korkunç bir ölüm istememiş. Bunu anlayabiliyorum. Buna karşı büyük bir sempati de hissediyorum. Sevdiklerine böyle bir acı yaşadığını göstermek istememesini anlayışla karşılıyorum."

Bir süre sessiz bir şekilde oturdular.

"Ama insanların kendi hayatlarına son vermelerini yasaklayamazsın," dedi Høyer düşünceli bir şekilde. "Tanrı bunu yasaklasa da, bir peder bunu lanetlese de bunu yaparlar. Her gün insanlar hayatlarına son veriyor."

"Fakat intihar, genellikle etraflarındaki insanların, onları sevenlerin, intihar eden kişini cesedini bulan kişi olmasını gerektiriyor," dedi Camilla. "Bunu çoğu insanın yaşamak istemeyeceğinden eminim." Makalesine ekleyebileceği bazı senaryolar düşünmeye başladı. "Tabii ki bu işe girişen insanların daha huzurlu, daha kontrollü bir ortamda intihar etmeyi tercih

edeceklerine eminim; yalnız, çaresiz ve bazı durumlarda utanç duyulacak bir şekilde yapmak yerine. Tabii ölen bir kişi, ölümü esnasında yanında yakınlarının ve sevdiklerinin olmasını da isteyebilir. Bu daha az dramatik veya travmatik olabilir; hatta iyi bir elveda olduğu bile söylenebilir. Tabii bir de ölümcül hastalığı olmayan ama yaşadıkları mutsuzluklar yüzünden intihar edenler var. Hissettikleri bir utanç ya da bir iç kaos yüzünden trenin önüne atlayanlar, binadan atlayanlar kendilerini parkta bir ağaca asanlar..."

Høyer elini kaldırdı ve onu durdurdu. "O başka bir durum. Onlar ölümcül bir hastalıkları olmayan, mutsuz, umutsuz ve akli olarak hasta insanlar. Bu insanların kendilerini öldürmelerine izin verilmeli mi? Zorbalığa maruz kalmak, sevgilisinden ayrılmak... Bunun sınırı ne?" Bir kaşını kaldırdı.

"Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Fakat İsviçre'ye gidip bu yerle konuşabilir ve bilgi edinebilirim. Jutland'a, Sofie Bygmann'ın geçmişini öğrenmek için gitmiştim ama karşıma bambaşka bir haber çıktı. Eğer Ole Kvist'in cinayet için İngiltere'ye gitmesini istiyorsan hiç durma yolla onu. Ben başka bir yöne gidip onun kaybolmasına neden olan unsurlar üzerine yoğunlaşacağım. Tabii ki elimde kanıt olmadan doktorun, kadının annesinin ölümüyle ilgisi olduğuna makalede yer veremem ama genel konulara değinebilirim."

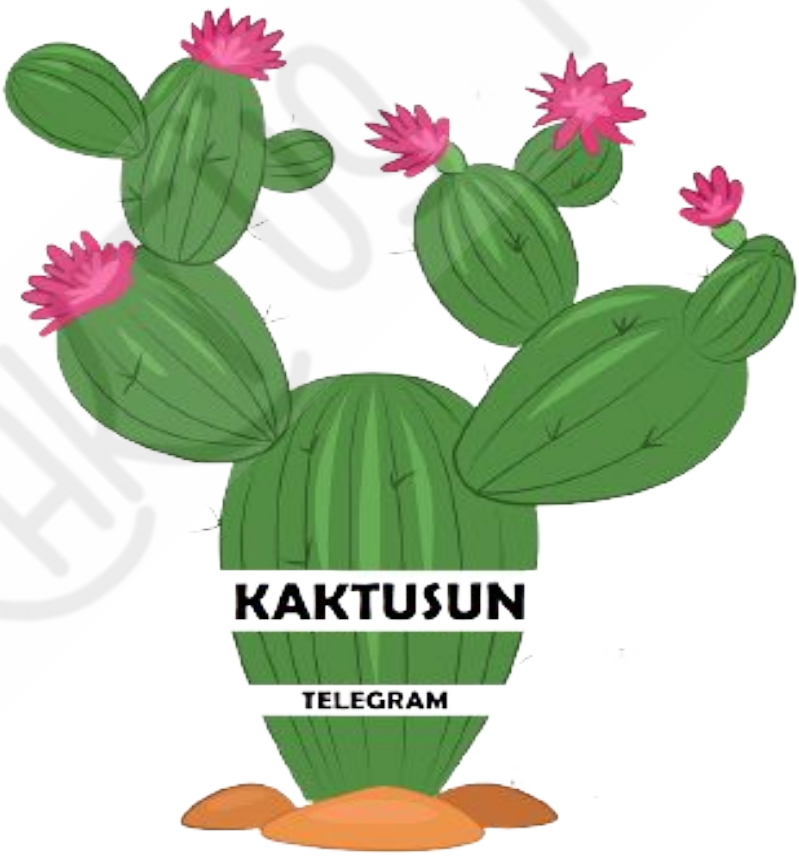
Tam gitmek üzereyken Høyer sordu. "Desteklenmiş intihar konusunda politik rüzgârlar ne yönde esiyor?"

"Üzerine düşünülen bir konu değil. Ötenaziyle aynı durum. Ama bu konudaki tartışmaları araştıracağım. Bir de sadece İsviçre'ye gitmeye gücü olanların huzurlu ortamlarda intihar edebilmesinde de utanç verici bir nokta var. Desteklenmiş intihar sadece zenginler için mi? Bu kulağa doğru gelmiyor." Kafası hikâyeye hangi noktalardan yaklaşması gerektiği sorusuyla doluydu.

"Güzel. Bir an önce İsviçre'deki klinikle bağlantı kur, bu sefer gazete harcamalarını karşılayacak."

"Saat beşte kliniğin idarecisi ile görüşeceğim. Uçağım akşam kalkıyor."

Kapı kapanmadan önce Høyer'in konuştuğunu duydu. "Bunu bilmeliydim."

KAKTUS TEAM

19

Davies'in sesindeki bir şey, Louise'in beyninde alarmlar çalmasına neden oldu.

Louise bilgisayarını açmış ve çay demlemek için su kaynatmıştı. Charlie, Eik'in ofisindeydi; işe gelecek zaman bulduğunda Eik, köpeğe bakma görevini de üstlenebilirdi. Ofisi, cuma akşamı bıraktığı gibi durduğundan Louise büyük çoban köpeğinin su kabını doldurup yemesi için bir köpek bisküvisi bıraktı.

Sandalyesini masasına doğru sürükledi ve oturdu. Hattın diğer ucundaki Davies'in ses tonu resmi ve onu rahatsız edecek derecede soğuktu. "Sizi, Eik Nordstrøm'u Sofie Parker cinayetinden dolayı tutukladığımızı bildirmek için aradım."

Louise elinden olmadan kısa bir kahkaha patlattı. "Siz neden bahsediyorsunuz böyle?" O sırada ofise adım atan Olle'yi başıyla selamladı. Olle, eşyalarını masasının üstüne bırakıp üzerindeki devasa paltoyu çıkararak sandalyesine oturdu.

"Dün akşam Nordstrøm, Parker ailesinin evine zorla girerek kızın odasını görmek istedi. Bu durum Nigel Parker ile çirkin bir tartışma yaşamasına neden oldu ve bizi çağırdılar."

Louise konuşamayacak kadar şaşkındı. O aptal tek bir kelime etmeden İngiltere'ye mi gitmişti? Hissettiği acı o kadar fazlaydı

ki bir an derisinin gerildiğini hissetti. Altı ay beraber yaşamışlardı ama görünüşe göre Eik ona düşüncelerini paylaşacak kadar güvenmiyordu. Ve aklından neler geçtiğini de anlamasının bir yolu yoktu.

"Dahası, Bayan Parker'ın ofisine tekrar girildi; şu an eğer bir şey çalındıysa bunun ne olduğunu bilmiyoruz."

Louise, Olle'nin meraklı gözlerle kendisine baktığını hissetti. Louise konsantre olmaya ve içinde biriken öfkeyi kontrol etmeye çalıştı. "Ama onun orada olması cinayetle suçlanması için bir sebep değil. Onun İngiltere'ye gittiğinden haberim olmadığını kabul ediyorum ve bir daha soruşturmanıza karışmayacağına da söz veriyorum."

"Sözlerinizden, Europol'den gelen son bilgiyi almadığınızı anlıyorum. Dün geç saatlerde Sofie Parker, İsviçre'deki banka hesabını açtığı sırada Eik Nordstrøm'un Zürih'te olduğunu öğrendik. Bir Danimarka bankasının gönderdiği bilgilere göre Nordstrøm aynı gün hesabından para çekmiş. Bu da onun Sofie'nin banka hesabından haberdar olma ihtimalini artırıyor."

Olle, Louise'in masasına yaklaştı. Ağzını, *neler oluyor?* şeklinde oynattı. Louise dudaklarını birbirine yapıştırdı ve nefesini tutarak Davies'in söylediklerini hazmetmeye çalıştı. Kendini çaresiz hissediyordu, İngiliz polis memurunun ne bildiğini merak ediyordu. Kendi toparlamaya çalıştı. "Eik'in Sofie Parker ile birlikte aynı günlerde İsviçre'de olması muhtemel. Çünkü Sofie kaybolmadan önce beraber seyahat ediyorlardı. Ama bu durum meslektaşımın Sofie'nin açtığı hesap ile bağlantılı olduğu anlamına gelmez. Ayrıca onun banka hesabından yabancı bir banka hesabına aktarım yapıldığına dair bir bulgu olmadığını da bizzat kendim biliyorum."

Anında söylediği şeyden pişman olmuştu. Eik'in banka hesabından haberi olduğunu söylemesi aptallıktı. İngiliz polisinin bir nedenle onun banka hesabını kontrol ettiklerini bilmesine gerek yoktu. Nailsea'de bulunmadan önce Eik'i aradıklarını açıklamak çok zor olurdu. Ve bu durum, İngiliz polisinin Eik'e olan bakış açısını düzeltmezdi.

"Daha ilginç olanı ise," diyerek devam etti Davies, sanki onu duymamış gibiydi. "Teknisyenlerimiz kurbanın bilgisayarı üzerindeki çalışmalarını tamamladı. Şu an buldukları birkaç e-postanın çıktılarına bakıyorum."

Louise'in vücudundaki sertliği hissetmesine neden olacak uzunlukta bir es verdi. Louise yukarı çıkmış omuzlarını gevşetmeye ve vücudunu dikleştirmeye çalıştı. Olle'nin masasının üzerindeki telefonu titriyor, ses, telefon pamuklara sarmalanmış gibi boğuk geliyordu. Louise, kendini zamandan soyutlanmış gibi hissetti, dışarıdan gelen hiçbir etkinin onda tepki yaratmayacağı bir kürenin içinde gibiydi.

"Görünüşe göre Nordstrøm ona birkaç tehdit mesajı yollamış."

Louise'in içinde bulunduğu küre kırıldı. "Beni dinleyin! Sofie Bygmann İtalya'da kaybolduğundan beri meslektaşım onunla iletişim kurmadı!"

En sonunda içinden geçebileceği bir boşluk bulmuş gibiydi. Aklından Davies'in suçlamalarını paramparça ettiğini düşünüyordu; Eik'i yalnız bırakmak istemesine, ona büyük bir öfke duymasına rağmen.

"Durum hiç öyle görünmüyor." Louise'in bunu hazmetmesi biraz zaman aldı. "İkisi e-posta aracılığıyla sık sık birbirleriyle konuşmuş."

"Yanılıyorsunuz." Louise sandalyesinde daha dik oturdu, içinde bir şeyler kıpır kıpırdı. "Birisi e-posta hesabını ele geçirmiş olmalı."

Kısa bir aranın ardından Davies sordu: "Bu durum sizi kişisel olarak mı ilgilendiriyor?"

Louise masasına doğru baktı. Olabilecekler hakkında kafasında farklı senaryolar dönüp duruyordu.

"İki hesabıyla ilgili gerekli doğrulama çalışmaları yapıldı," diyerek devam etti Davies. "Biri Ulusal Polis Merkezi'nden kullandığı e-posta hesabı, diğeri ise kendisine ait hesabı. Kurbanın aldığı e-postaları onun yolladığı çok açık."

Davies, ondan bir şeyler saklıyordu; Louise bunun farkındaydı. Ona olayın bütün detaylarını açıklamayacaktı. "Peki bu yazışmalar hangi dönemde gerçekleşmiş?" Louise nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. Kendini yatıştırması ve sakin bir şekilde düşünmesi gerekiyordu. En önemlisi bu konuşmayı Rønholt'a yönlendirmek ve bu davadan tamamen uzaklaşmak istiyordu.

"Son e-posta Sofie Parker ölmeden neredeyse bir hafta önce yollanmış. Şu ana kadar elimize yazışmalara dair küçük bir özet geçti ama e-postaların tamamının çevirisi tamamlandığında tam bir fikir sahibi olacak ve e-postaları size de yollayacağız."

Telefonu kapattıktan sonra Louise gözlerini önüne dikti. Sofie Parker vurulmadan bir hafta önce Eik ile birlikte ne yaptıklarını hatırlamaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi. O günler biraz bulanıktı ve hâlâ hayatta olduğunu bilmediği bir kadına Eik'in ne zaman bir e-posta yollamış olabileceğine dair bir fikri yoktu.

Ayağa kalkıp ofisi terk ederken Olle'ye bakamadı.

"Louise..." dedi Olle ama Louise çoktan odadan çıkmıştı.

Louise sekreter ofisine girip etrafına tek bir bakış atmadan Rønholt'un odasına dalarken Hanne telefonda konuşuyordu. Rønholt, Louise'in Ulusal Polis gücünden tanıdığı iki gri saçlı adamla toplantıdaydı.

Louise adamları görmezden geldi. "Seninle konuşmam gerekiyor."

Rønholt ile birlikte ofisin dışına çıktılar ve Louise, Rønholt'u peşinden dinlenme odasına sürükledi. "Neler oluyor böyle?" diye sordu. Louise bir an için, konuşmaya başladığı an bir daha susamayacağından korktu ama kendini toparlayıp söze girmeyi başardı. "Eik tutuklanmış. Yeniden."

Rønholt tek kaşını kaldırdı. Tam konuşmak üzereyken Louise araya girdi. "İngiliz polisiyle konuştum. Onu Sofie Bygmann cinayetinin şüphelisi olarak tutuklamışlar ve görünüşe göre ona karşı ellerinde bazı sağlam argümanlar da var."

"Eik kimseyi öldürmedi," dedi Rønholt. Bunu öyle bir kesinlikle söyledi ki Louise, Davies'in aramalarını onun ofisine yönlendirmediği için pişman oldu.

"Gerçekten kimseyi öldürmemiş olabilir ya da bu olayda karanlık tarafta kalanlar biz olabiliriz. Mesela onun zaman zaman Sofie Parker'a e-posta attığına dair hiçbir fikrim yoktu. İletişim halinde olduklarını bilmiyordum. Ona tehdit yüklü mesajlar yolladığından haberim yoktu. Onu neyle ve neden tehdit ettiğini bile bilmiyorum. Hatta kadının hayatta olduğunu bile bilmiyordum."

Bir an başının döndüğü hissetti, düşünceler aklında dolanıp duruyordu.

Rønholt dinlenme odasındaki mutfağın penceresinin yanında duruyordu. Sırtını tezgâha yasladı ve ellerini tezgâhın üzerine koydu. "Kadının vurulduğu hafta sonu başka bir yerde olduğunu gösterdikten sonra onu serbest bırakmak zorunda kalacaklar. Onunla beraberdiniz, öyle değil mi?"

Louise yavaşça başını salladı ve o güne dair bir şeyler hatırlamaya çalıştı. "Hayır. Ben Hvalsø'da ailemi ziyaret ediyordum ve pazar akşamı Jonas'ı okula bırakıp eve döndüğümde orada değildi. Saat geç olmuştu. Eve döndüğünde ben uyuyordum."

Rønholt yere baktı.

"Onu kurbanın kocasına saldırmakla ve haneye tecavüzle suçluyorlar," dedi Louise. "Sofie'nin ofisinden bir şey almış bile olabilir; bunu henüz tespit edememişler. Neler oluyor böyle? Bana o lanet bodrum katından başka söylemediğin bir şey var mı?"

Rønholt başını salladı. Hâlâ sakin görünüyordu ama artık yüzünde daha ciddi bir ifade vardı. "Eik'in kaybolan kız arkadaşıyla iletişim halinde olduğunu öğrenmek beni gerçekten çok şaşırtır. Bu bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Görünüşe göre son e-postayı ona neredeyse iki hafta önce atmış." Louise'in beyni allak bullak olmuştu. Bazı geceler o yatmaya giderken Eik'in kucağında bilgisayarı ile salonda oturduğunu hatırladı. Acaba o esnada kayıp kız arkadaşına e-posta mı

yazıyordu? Ya da Louise yorgun hissediyor ve yatağında kitap okuyorken bir kırmızı şarap şişesi açtığı zamanlarda? Belki de Eik ara sıra sessizliğe büründüğünde Louise bunu fark etmemişti. Bilmiyordu ve buna bir anlam veremiyordu; o kadar öpüşmenin, sevişmenin ve beraber yaşadıkları o altı ay boyunca sürdürdükleri yakınlığın ardından bu, onun için kolay değildi. Eik'in kız arkadaşını tehdit eden e-postalar yazması, hayatında bu kadar önemli şeylerin yaşanması ve Louise'in bunları fark etmemesi ona çok mantıksız geliyordu.

"Eik bunu yapmadı," dedi Rønholt. Louise'in yanına gitti ve elini omzuna koydu. "Eik'i tanıyorsun. O kimseyi öldürmedi. Ama gerçekten başını büyük bir belaya bulaştırmış gibi duruyor."

"Bundan sonrasını sen devral," dedi Louise, artık duygularını kontrol edemiyordu. "Charlie, Eik'in ofisinde. Ona bakman gerekiyor. Eğer onun tutuklandığını birilerine haber vermek gerekiyorsa bunu yap. Ailesi, South Harbor'daki Ulla... Ben artık bu soruşturma ile ilgilenmek istemiyorum. Bıktım artık. Ben yokum." Boğazı yanıyordu.

Rønholt başını salladı. Alnında derin kırışıklıklar oluştu ve elleri kalın telli gri saçlarının arasında gezdirdi. "İngiliz polisini arasam iyi olacak. Ondan geldiğini düşündükleri e-postaları bize yolladılar mı?"

Louise başını salladı ve e-postalar çevrildikten sonra Davies'in materyalleri onlara yollayacaklarını söyledi. Zaten onları görmek istemiyordu. Buna daha hazır değildi.

Telefonu çaldı; arayan oğluydu. Onun aramasına minnettardı, telefonu kulağına gördü. "Selam, Jonas. Teneffüste misin?"

Neredeyse dediklerini anlamayacaktı. Jonas ağlıyordu ve o kadar hızlı konuşuyordu ki sözleri gözyaşlarının arasında kayboluyordu. "Üzgünüm," dedi ağlayarak. "Üzgünüm, buraya gelmen gerekiyor."

20

Lanet şey! GPS ikinci kez kendisini yanlış yola sokunca Camilla sinirden direksiyonu yumrukladı. Zürih uçuşu kısa sürmüştü ve kiralık bir araba bulması zor olmamıştı ama şehrin farklı katmanları ve üst üste geçen köprüleri GPS'in kafasını karıştırmış gibiydi. Bu karışıklık yüzünden ters yolda ilerliyordu.

İntihar kliniği şehrin dışındaydı. Birkaç kez yer değiştirmişti, yakın zamanda bunu desteklenmiş intihara karşı olan insanların topluma açıklanmış adrese gidip kliniğe zarar vermeleri yüzünden yapmışlardı.

Nerede olduğunu anlamak için yavaşladığında arkasındaki traktör olabildiğince yakınına geldi. Havaalanına geri dönmesi gerekiyordu. Arkadaki sürücü sinirli bir şekilde kornoya basarak Camilla'nın yanına çekti. Camilla başını eğdi ve hemen bir sonraki sapaktan döndü.

On dakika sonra en sonunda kendini doğru yolda buldu. Klinik bir saatlik uzaklıktaydı. Şehrin dışındaki yollar bile kardan temizlenmişti ve ortaya çıkan siyah asfalt, karla kaplı arazinin ortasında bir örümcek ağı gibi görünüyordu. Evlerin ve kiliselerin çatıları kalın bir kar tabakası ile kaplıydı; şehir devasa bir Noel oyuncağı gibi görünüyor, şehri çevreleyen dağlar, şehri

koruyan devasa surlar gibi uzanıyordu. Yol gittikçe daralırken Camilla karla kaplı dağların oluşturduğu manzaranın tadını çıkardı. Yolun bir yanında Zürih, öbür yanında ise yer yer depolar ve küçük endüstriyel binalar görünüyordu.

Kötü bir pazartesi sabahı olmuştu. Frederik yolculuk için hazırlanmakla meşguldü ve Camilla'ya Nimb'de bir öğle yemeği sürprizi hazırlamayı planlamıştı. Ancak Camilla'nın uçak bileti çoktan alınmıştı ve klinikle randevusu belirlenmişti; acele etmesi gerekmişti.

Camilla, Punto'nun ön paneldeki saate baktı. Frederik muhtemelen o esnada uçağa biniyordu. Şehir sınırını belirten tabelayı geçtikten sonra yavaşladı fakat üç yüz metre sonra şehirden çoktan çıkmıştı. Frederik, İsviçre uçuşunu daha sonraki bir saate erteleyip erteleyemeyeceğini sormuştu ama Camilla ona Dr. Sigmundt ile randevusunu değiştiremeyeceğini, doktorun onunla sadece o gün konuşacak kadar zamanı olduğunu söylemişti.

"İki yüz metre sonra sola dönün," dedi GPS.

Endüstriyel parka girerken karşısına kasvetli binalar ve boş otoparklar çıktı. Herkes eve gitmişti. Camilla'ya biri onunla konuşana kadar beklemek zorunda kalabileceği söylenmişti. Akşamüstü bir müşterileri vardı ve işlerinin ne kadar süreceğini söylemek çok zordu. O akşam başka bir müşteri daha gelecekti, bu yüzden Camilla, doktorla en fazla bir saat görüşebilecekti.

Onlara gelen insanlara işlem yapmadan önce istedikleri kadar zaman tanıdıklarını söylemişlerdi. Hem ölen insan hem de ailesi için bu zamanı tanıyorlardı. O sabah da bir müşterileri vardı ve sabahki müşterinin sürecinin uzaması, akşamüstü gelecek müşterinin randevusunun da gecikmesine neden olabilirdi. Bu yüzden Camilla kesin bir saat belirlemenin kolay olmadığını öğrenmişti. Bir müşteri öldükten sonra ve aile ona son vedasını ettikten sonra yetkililer bir doktor ve bir polis çağırarak bunun "özgür bir iradeyle" alınmış bir ölüm kararı olduğunu kanıtlıyorlardı; bu, desteklenmiş intihar yerine kullandıkları tanımdı.

Camilla, binalardan birinin yanına yanaştı ve ona buluşma

noktası olarak gösterilen oteli gördü. Ona, yakınlarda bir İtalyan lokantası olduğu ve eğer acıkırsa oraya gidebileceği söylenmişti. Oysa Camilla'nın o an aklında olan son şey, yemekti.

Frederik o giderken sinirlenmemişti. *Keşke sinirlenseydi*, diye düşündü Camilla, otelin park yerine yanaşırken. Frederik gitmeden önce beraber zaman geçiremeyeceklerini öğrendiğinde yaşadığı hayal kırıklığını saklamıştı; onu bu durumda görmek, sinirli görmekten daha çok üzmüştü Camilla'yı. Frederik en az iki hafta evde olmayacaktı.

Belki onu beklemeliydi ama eline geçen fırsat burada ve şimdi vardı. Sofie Bygmann ilgisini çekmişti ve Camilla onu anlamak istiyordu. *Aslında hayır, onu anlamak amacında değilim*, diye mırıldandı Camilla. Onu zaten anlamıştı. Sofie tabii ki annesine yardım etmek istemişti, bu annesinin dileğiydi. Fakat Camilla'nın asıl ilgilendiği şey biri ölmeye karar verdiğinde kliniğin nasıl bir prosedür izlediğiydi.

İçi alev alev yanıyordu ve bir haber onu bu kadar heyecanlandıralı uzun bir zaman olmuştu. Geçen yıl Roskilde'de yaptığı serbest gazetecilik işleri genelde bölgede gelişen olaylarla ilgiliydi: Karnavallar, kutlamalar, yerel işletmeler, kültürel etkinlikler... Genelde haftada birkaç kısa makale teslim ediyordu ve aynada kendine uzun uzun baktığında bunu sadece kendisine olan saygısını kaybetmemek için yaptığının farkına varıyordu. O sadece zengin bir adamın tam zamanlı eşi olmak istemiyordu.

Fakat artık geri dönmüştü ve ne yazık ki bunun için ödemesi gereken bedel eşine doğru düzgün veda edememekti. Bunun üstesinden gelebilirlerdi. Camilla, Frederik'in de aynaya baktığını, zengin bir adamın oğlu olmanın ve babasının, çalışmak istemediği işinde çalışmanın onun için yeterli olmadığına karar verdiğinden emindi. Frederik film sektörüne geri dönmüştü ve ona büyük keyif veren işine yeniden kavuşmuştu. Tabii ki Frederik, Camilla'nın ayağına gelen fırsatı değerlendirmesi gerektiğini düşünecekti.

Camilla motoru kapadı ve bir süre gökyüzüne baktı. Beklediği yer garip bir şekilde terk edilmiş gibi görünüyordu. Yolun

daha aşağısında, bir kişinin bu hayatı terk etmek için seçtiği büyük bina vardı. Aile belki de hâlâ içerideydi. Camilla onları hayatını kaybeden kişinin eşyalarını toplarken, etrafta dolanırken gözünün önüne getirdi. Belki de çoktan gitmişlerdi; ev boş görünüyordu. Ön kapıyı ve yarısı çitlerin arkasında gizlenen camı görüyordu. Dr. Sigmundt müsait olduğunda biri onu arayacaktı.

Kar yağmaya başlamıştı. Camilla arabadan inip otelin ana girişine yöneldi. İçeri girdiğinde, saçına yapışan karlar çabucak eridi ve yakasının içine bir iki damla su düştü. Lobi boştu ve restoran kapalı görünüyordu. Kararsız kalan Camilla bir süre etrafına baktı. O sırada bir kız resepsiyon masasına geldi ve ona nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

"Bir bardak kahve alabilir miyim?"

Kızı başıyla onayladı. "Latte, cappuccino, espresso?"

"Sade kahve istiyorum." Camilla kredi kartını çıkarırken resepsiyonist bir kapıyı açarak ortadan kayboldu. Camilla'nın telefonu çaldı ve bir kadın ona eğer geldiyse intihar kliniğinde onunla görüşebileceklerini söyledi.

"Birazdan geliyorum," dedi Camilla. Kızın açtığı kapının yanında beklemeye başladı. Beş dakika geçmesine rağmen kız ortalarda görünmeyince Camilla cüzdanından birkaç İsviçre frankı çıkardı ve masaya bıraktı. *Dönerse burada kalsın,* diye geçirdi içinden.

Camilla, iki katlı binanın zilini çalmadan önce bir süre bir çıkıntının altında bekledi. Hemen telefonunun şarjı olup olmadığına baktı çünkü kayıt için onu kullanabilirdi ve yanında kalemle defter olduğundan emin oldu. Aslında bunların hepsini havaalanında kontrol etmişti. *Ne olur ne olmaz,* diye düşündü.

Camilla gazetecilik yaptığı yıllar boyunca dünyanın dört bir yanında röportajlar yapmış, farklı kesimlerden ve statülerden insanlar görüşmüştü. Sevdiklerini kaybeden insanlarla konuşmuştu, hatta Kosova'da gönüllü olarak mayın temizleme çalış-

maları yapan ve bir bacağını kaybeden biriyle bile görüşmüştü. Kendini intihar kliniğinin başındaki kişiyle konuşamayacak kadar yetersiz görmesi gibi bir durum söz konusu bile değildi. Sadece ortaya çıkacak haberin düzgün olmasını, okuyucuların Sofie Bygmann'ın pozisyonunu destekleyenlerin açısından da duruma bakabilmelerini istiyordu. Ayrıca o evin içinde birkaç saat önce birinin ölmeyi seçtiği gerçeği de tüylerinin ürpermesine neden oluyordu. *Biraz garip bir durum,* dedi içinden. Fakat aynı zamanda güzeldi de; acılarına son vermek isteyen birinin bunu yapmasına izin verildiği bir yerdeydi.

Çıkıntının altından çıktı. Kapıya doğru ilerlerken kar taneleri omzuna ve paltosuna düştü. Zili çalmaya fırsat bulamadan kapı açıldı ve uzun boylu, geniş omuzlu, saçları taralı bir adam çıktı. Alnının üstünde şık gözlükler vardı.

"Siz Camilla Lind olmalısınız. Umarım Kopenhag'dan buraya gelirken konforlu bir yolculuk yaşamışsınızdır."

Bir gün önce telefonda konuşmuşlardı ve aralarında geçen konuşma biraz garipti. Camilla, Dr. Sigmundt'a en sonunda ulaştığında, doktor başta biraz ilgisiz davranmıştı. Camilla'ya kliniğin Danimarka'daki temsilcileriyle konuşmasını söylemişti. Ona önceden plan yapmadan gazetecilerle konuşamayacağını söylemişti. Takvimi doluydu ve yakın zamanda ülkeden uzun bir yolculuk için ayrılmayı planlıyordu. Onunla bahardan önce konuşmasının imkânsız olduğunu söylemişti.

Ancak Camilla doktorun tüm mazeretlerini görmezden gelmişti. Yıllar önce annesinin ölümüne yardımcı olan Sofie'den, Sofie'nin eşinin tutumundan ve tüm bu olayların ardından yaşadıkları ayrılıktan bahsetmişti. Doktor görüşmekten kaçınmaya çalıştıkça o da ısrar etmeye devam etmişti.

"Sofie Bygmann kısa süre önce öldü," demişti Camilla. "Ve Sofie Bygmann'ın Danimarka'yı neden terk ettiğini okuyucularımıza anlatmak istiyorum. Ayrıca onun cinayetine odaklanan dikkatleri Danimarka'da yasadışı olarak görülen desteklenmiş intihar olgusunun üzerine çekmek istiyorum. Danimarka'daki

otoriteler buna karşılar; hem de Danimarka toplumunun yüzde yetmişinin ötenaziyi desteklemesine rağmen."

Doktoru ikna etmek için elinden gelen bütün çabayı göstermişti ama yine de doktorun onu sıkışık takviminde görmeyi kabul etmesine neden olan şeyin tam olarak ne olduğunu anlamamıştı.

"Yaklaşık bir saatimiz var," dedi doktor, onun elini sıktıktan sonra. Sakin, dikkatli ve dengeli birine benziyordu. Bir kapıyı çaldı, açtı, kafasını içeri soktu ve Camilla'nın tam anlayamadığı bir şey söyledi. Daha sonra kapıyı onun girmesi için açık tuttu.

"Her şey burada gerçekleşiyor," dedi doktor. İçeride Camilla'yı, klinikte gönüllü olarak çalışan yaşlı bir çift ile tanıştırdı.

"İnsanlar buraya geldiklerinde onları Elin ve Werner karşılıyor ve onların yerleşmelerini sağlıyor. Onlara ölen kişinin hizmetçileri demek doğru olacaktır."

Kadın, doktor konuşurken mumluklara küçük mumlar yerleştiriyor, adam da o sırada bir yorgan katlıyordu. Yorganı katladıktan sonra kaldırdı ve odadaki yatar koltuğun üzerine sarı bir battaniye serdi.

Camilla defteri çıkarmayı düşündü ama daha sonra buna gerek olmadığına karar verdi. Bu odayı aklında tutabilirdi.

Tek bir yatağı olan bir oturma odası gibi görünüyordu; ayrıca yanında iskemleler olan bir masa, bir kanepe ve arkası yüksek bir koltuk vardı. Etrafta Noel dekorasyonları görmek mümkündü, ocak ayının ortasında olmalarına rağmen süsleri kaldırmamışlardı. Küçük elfler ve geyikler. Küçük bir beşik ve bir grup melek. Camilla, Avrupa'nın bu bölümünde Noel süslerinin geleneksel olarak Paskalya'ya kadar kaldırılmadığını hatırladı; bir başka deyişle bu, dikkatsiz bir çalışanın işi değildi. Sarı duvarları, resimleri ve üstünde bir CD çalar olan küçük komodini de aklına yazdı. Kitaplar, dergiler...

"Yatağa yatmak veya kanepede ya da koltukta oturmak ölen kişilerin tercihi," dedi doktor. "Farklı durumlarda olabiliyorlar. Bazıları oturmak istiyor ama çoğu yatmayı tercih ediyor çünkü ölümcül dozajı aldıktan sonra doğrudan uyuyakalıyorlar."

Camilla, doktorun sözlerinden ve hareketlerinden, klinikte ölüm korkusu ve endişesi diye bir şey olmadığını gözlemledi. Başını salladı ve devam etmeye hazır olduğunu söyledi.

"Bu günlerde zamanımın büyük bir çoğunluğunu evrak işleri alıyor; her ölümün ardından bir yığın evrakla uğraşmak zorunda kalıyorum. Ama burada, ölmek üzere olan kişi karşılanıp demin gördüğünüz odaya yerleştiriliyor. Bunun birebir benzeri bir odamız daha var, o da bazen kullanım halinde olabiliyor. Ofisim ise üst katta."

Koridordan merdivenlere doğru yürüdüler. Yer döşemeleri koyu renkteydi ve duvarlar küçük, koyu renk çerçeveli doğa resimleriyle doluydu. Evde, oranın bir klinik veya özel bir hastane olduğunu gösterecek hiçbir şey yok gibiydi. Camilla bir eve girmiş gibi hissediyordu: Birilerinin yeni taşındığı ve yanında hiçbir eşyasını götürmediği bir ev.

Doktorun ofisi koridorun en sonundaydı. Ofisin neredeyse bir cephesini kaplayan büyük bir penceresi vardı. Gün ışığının aydınlattığı oda kitaplar, dergiler, kalın dosyalar ve ajandalar ile doluydu. Masanın üstünde eski bir bilgisayar, onun hemen yanında da bir daktilo vardı. Camilla yıllardır öyle bir daktilo görmemişti.

"Lütfen, oturun," dedi doktor ve o sırada kapıdan bir termos ve iki bardakla giren Elin'e doğru baktı.

Camilla tam defterini çıkarmıştı ki doktor masasında öne doğru eğildi ve ona öldürülen Danimarkalı kadına ne olduğunu sordu. Endişeli görünüyordu. "Tabii ki, Danimarka'da Sofie Bygmann isimli çok fazla insan olup olmadığını bilmiyorum. Ama o isme sahip bir kadınla daha önce çalışmıştık. Umarım hayatını kaybeden kişi o değildir."

Camilla defterini bıraktı ve ona doğru baktı. "Bu klinikte Sofie Bygmann diye biri mi çalıştı?"

"Evet, yıllar önce, bu kliniği yeni açtığımız dönemde. Haber vermeden Zürih'teki ofisime geldi. Akşam üstüydü, kızımın doğum gününden birkaç gün sonraydı ve eşim bana doğum

gününe gidemediğim için çok kızmıştı. Bütün aile kızımın doğum gününü kutlamak için bir araya gelmişti. Ama o gün İngiltere'den gelecek bir çifti bekliyorduk, klinik de yeni açıldığı için pek fazla gönüllümüz yoktu. Orada olmam gerekiyordu. Sofie bana yardımcı olmayı önerdi, gönüllü olarak çalışmak istiyordu ve zamanlaması gerçekten harikaydı. Başlarda tek başına burada kalamazdı elbette ama onu hemen eğitmeye başladım. Pratik detaylarının yanında, ölümcül hasta olan kişinin yanında ailesi yoksa onunla duracak, onu yalnız bırakmayacak birine ihtiyaç vardı. Sofie özellikle bu konuda çok başarılıydı."

"Burada çalıştığını bilmiyordum," dedi Camilla.

Doktor çekmeceyi açtı ve Sofie'nin gençlik dönemine ait bir resim çıkardı. Saçını topuz yapmıştı, topuzu tutan kalemin ucu görünüyordu. Eliyle gözlerini güneşten korumaya çalışırken kameraya doğru gülümsüyordu. Kucağında ufak bir bebek vardı.

"Kurban o mu?" dedi doktor endişeli bir şekilde.

Resimdeki kişi öldürülen Sofie'ydi, Camilla buna emindi ama yine de başıyla onaylamadan önce fotoğrafa birkaç saniye dikkatle baktı. Doktorun yüzü düştü ve aldığı kederli haberi sindirmek için bakışlarını pencereden dışarı çevirdi.

"Ufaklık iki, üç yaşına gelene kadar Sofie burada çalıştı ama buradan ayrıldıktan sonra da onunla iletişim kurmaya devam ettik." Doktor çok üzgün görünüyordu. "Aralık ayında bana bir Noel kartı bile yolladı."

"Bu onun kızı mı?" diye sordu Camilla. Kendini özel hayata biraz fazla girmiş gibi hissetti ama doktor sadece başını salladı.

"Buraya geldiğinde hamile olduğu ortaya çıkmıştı," dedi doktor, babacan ama hüzünlü bir gülümseme yüzüne oturdu. "Karnının neden şişmeye başladığını anladığında herkesten çok o şaşırdı. Evdeki garajımızın üstünde konuklar için bir dairemiz vardı, Sofie oraya taşındı. O klinikte çalışırken ufaklığa eşim baktı. Sofie çok sevilen biriydi ve buraya gelen aileler de ondan çok memnundu. Ara sıra insanlar buraya geri gelir. Örneğin, eşi ölürken buraya gelen bir hanımefendi vardı. Bir yıl sonra ölüm-

cül bir hastalık yaşayınca buraya dönmeye karar vermişti. Onun yanında olacak kişinin Sofie olduğunu öğrendiğinde yaşadığı mutluluk gerçekten çok dokunaklıydı."

"Peki Sofie neden buradan ayrıldı?"

Doktor bir süre sessiz kaldı, yeniden pencereden dışarı baktı. Kar yağışı şiddetini artırmıştı.

"Gerçekten bilmiyorum. Sanırım onun için başka bir arayışa girme zamanı gelmişti. Ailesinden ona yüklü miktarda para kalmıştı ve burada geçirdiği zamanı da bir çeşit yenilenme dönemi olarak görüyordu. Gönüllülerin zamanlarını ve enerjilerini bize adamaları bizi çok mutlu ediyor. Kimse bizimle belirli bir süre boyunca kalmak zorunda değil, tabii elbette elimizdeki yardımı durup dururken kaybedemeyiz. Sofie'nin kızı da onunla rahatlıkla yolculuk yapabilecek yaşa gelmişti."

Camilla başıyla onayladı. Sofie'nin ortadan kaybolmasıyla ilgili yapbozdaki eksik parçalardan biri daha yerine oturmuştu. Roma ile İngiltere arasındaki zaman boşluğunda burada yaşamıştı.

"Sofie buradayken Elin ve Werner de buradaydı. Organizasyonumuz, her şeyin sorunsuzca ilerlemesini sağlayan ve yönetimle ilgili detaylarla ilgilenebilme yeteneğine sahip güçlü insanlardan besleniyor. Dediğim gibi, her ölüm için detaylı bir çalışma yapılması gerekiyor."

"Bunu biraz daha açabilir misiniz?"

"Tüm süreci anlatmamı mı istersiniz, yoksa sadece klinik sınırları içerisinde yaşanan şeylerden bahsetmemi mi istiyorsunuz?" O sırada yine Sofie'nin resmine baktı ve yüzüne bir hüzün oturdu.

"Zahmet olmazsa tüm süreci anlatmanızı istiyorum. Ayrıca buraya gelecek kişileri nasıl belirliyorsunuz? Hayattan sıkılan herkes buraya gelip sizden randevu alabiliyor mu?"

Doktor iç çekti, bu soruyu daha önce yüzlerce kez cevaplamış gibiydi ama yine de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Buraya herkesi kabul etmiyoruz, hatta tam tersi geçerli. Biz bu kliniği insanları öldürmek için kurmadık. Doktorumuz tüm başvuruları

inceliyor ve tabii ki hayattan bıkmak bu kliniğe kabul edilmek için yeterli sebep değil. Ülkemizin kanunlarına uymamız gerekiyor. Biz burada bu dünyadan ayrılmak için gerçekten çok iyi nedenleri olan kişilere yardımcı olmak için bulunuyoruz. Onların şerefli bir şekilde ölmelerini sağlıyoruz."

"Yani buraya dayanılmaz acılar çeken, elden ayaktan düşmelerine kesin bir şekilde neden olacak ölümcül hastalıklarla mücadele eden insanları mı kabul ediyorsunuz?"

"Buraya gelen insanların, biz onlara yardım etmeden önce iyileşme ihtimallerinin olmadığı ölümcül hastalıklar yaşıyor olmaları gerekiyor. Ayrıca buraya gelip ölme kararını kendi özgür iradeleriyle ve berrak bir akılla verdiklerinden de emin olmamız gerekiyor." Doktor, sandalyesinde daha dik oturdu ve Sofie'nin fotoğrafını çekmeceye geri koydu. Daha sonra Camilla'ya bir bilgi dosyası uzattı.

"Öncelikle kayıt oluyorlar," dedi. "Kayıt ücreti beş yüz frank. İnsanlar bizimle bağlantı kurduklarında bu konuda ciddi olduklarına ikna olmamız gerekiyor. Bu işlemlerin adından bize tıbbi raporlarıyla birlikte bir başvuru formu yolluyorlar; onlardan doğum sertifikalarının, ikametgâh belgelerinin ve pasaportlarının da birer örneğini alıyoruz ki bize söyledikleri kişi olup olmadıklarını doğrulayabilelim. Daha sonra bize dört bin franklık bir depozito yatırıyorlar. Eğer başvurularını kabul etmezsek bu dört bin frankı onlara geri ödüyoruz."

Camilla başını salladı ve her şeyi not etti.

"İsviçre'deki yerel yetkilileri ilgilendiren bütün formalitelerle biz ilgileniyoruz. Başvuran kişiler bunlara karışmıyor. Ama bu yönetim işleri de yüksek giderlere sebep oluyor. Ayrıca ölümün ardından ilgilenilmesi gereken bazı meseleler var."

Camilla telefonunu çıkarırken doktorun biraz beklemesini istedi; ses kaydı alıp her şeyi kaydettiğinden emin olmak istiyordu. "Ve adaylar onay sürecinden geçtikten sonra ne oluyor?"

"Adaylar buraya gelmeden önce onlardan iki adet kişisel mektup yazmalarını istiyoruz. Bu mektuplardan bir tanesi ha-

yatları, geçmişleri, kim oldukları hakkında, diğeri ise hastalıkları ve hastalıklarının nasıl ilerlediği üzerine oluyor. Bu mektupları ve doktorun onayını da aldıktan sonra dokuz bin franklık son ödemeyi alıyoruz. Daha sonra da bir tarih belirliyoruz."

"O andan sonra her şey en ince ayrıntısına kadar planlanıyor mu?"

Doktor başıyla onayladı. "Ama kimi zaman hastanın durumu ağırlaşırsa, belirlediğimiz tarihi daha öne alıyoruz."

"İntiharın gerçekleşeceği gün mü buraya geliyorlar?" Camilla ölmeyi planlayan insanlar için kararlaştırılan tarihe doğru ilerleyen günlerin nasıl geçtiğini hayal bile edemiyordu.

"Genelde intihar gününden üç, dört gün önce geliyorlar. Ama bazıları bir gün öncesine kadar beklemeyi tercih ediyor. Daha önce onlara ne zaman gelmeleri gerektiğini söylemiş oluyoruz. Eğer bir kişi tek başına gelecekse, onu birini alması ve ona eşlik etmesi için bir ayarlama yapıyoruz. Bazen onlara yardımcı olan, bu sürece daha önceden dahil olmuş ve neler olacağını bilen kişiler oluyor. Elin ve Werner onları karşılıyor, onları yerleştiriyor ve daha sonra onları aileleriyle vedalaşmaları için yalnız bırakıyor. Tabii yanlarında aile üyeleri varsa."

"Seyahat ve konaklama işlemleriyle de siz mi ilgileniyorsunuz?" Camilla paket tur fikrinden biraz rahatsız olduğunu hissetti: Ölüme tek yönlü bir bilet. İntihar tatili.

"Seyahat ve konaklama işlemlerini müşteri hallediyor. Masrafları da kendi karşılıyor."

Doktor ona bir bardak kahve ikram etmek istedi. Camilla başını salladı. Onu intihar sürecini anlatırken dinlemek Camilla'ya biraz gerçekdışı geliyordu; özellikle de bu süreci biraz sonra bir müşteri geleceğini bilerek dinlemek. Müşteriler kliniğe on üç bin İsviçre frankından fazla para ödüyorlardı, tabii buna ek olarak seyahat ve konaklama ücretleri vardı. Camilla, kafasından hemen bunun kaç Danimarka kronuna tekabül ettiğini hesapladı. Bir başka deyişle bu kliniğe herkesin gelmesi mümkün değildi.

"Buraya geldiklerinde bazı belgeler imzalamalarını istiyoruz,

daha sonra müşterimize pek çok kez bu karardan emin olup olmadıklarını soruyoruz. Onlara ayrıca bazı çok basit sorular soruyoruz: İsminizi biliyor musunuz, neredesiniz, ne zaman doğdunuz tarzı sorular. Odada bulunan akrabaların da isimlerini, adreslerini ve telefon numaralarını alıp bu bilgileri polise bildiriyoruz."

Camilla fikrini değiştirdi ve kendine bir bardak kahve koydu.

"Hazır olduklarında fikirlerini bir kez daha kameraya söylemelerini istiyoruz; böylece otoritelere ölmeyi onların seçtiğini de kanıtlamış oluyoruz. Eğer aile oradaysa bu sırada veda ediliyor. Bazen tüm aile üyeleri en sona kadar bekliyor, bazen sadece ölen kişinin eşi duruyor. İnsanlar tek başlarına geldiğinde taleplerine göre Elin son anlarında onların yanında durabiliyor."

"Peki olay nasıl gelişiyor?" diye sordu Camilla.

"Ölümcül hastamız bir sakinleştirici içiyor. Sakinleştiricinin işlemesine emin olmak için on beş dakika sonra da ölümcül dozda uyku ilacı veriliyor."

"Peki ilaçları kendileri mi alıyorlar?"

Doktor başıyla onayladı. "En önemli noktalardan biri de bu. Eğer içemeyecek bir konumdalarsa, bir tüp kullanıyorlar. Tek yapmaları gereken yumuşak plastik torbayı sıkmak ve daha sonra sıvının vücutlarının içine girmesini sağlamak. Eğer felçlerse, özel bir alet kullanıyoruz ve ağızlarının içine bir buton yerleştiriyoruz; butonu ısırdıklarında ilaç vücutlarına yayılıyor."

Doktor öne doğru eğildi, ellerini masasının üstünde kavuşturdu ve Camilla'ya doğru baktı. "Biz burada insanları öldürmüyoruz. Biz hasta insanların istedikleri şekilde ölmelerine yardım ediyoruz. Bazıları gözleri kapanırken müzik dinlemek istiyor. Bir CD çalarımız var, orada yanlarında getirdikleri müziği çalabiliyorlar. Bazı insanlar yanında çiçek ya da kendilerini daha rahat hissetmelerini sağlayacak bir şeyler getiriyor. İnsanlar kendilerini bunun için hazırlıyorlar, bunu bekliyorlar. Bir karar verdikleri için buraya geliyorlar ve ölümü, yaşayacakları acılara nazaran bir rahatlık olarak görüyorlar."

"İlaç etkisini ne kadar zamanda gösteriyor?"

"Bir dakika içinde uykuya dalıyorlar. Ondan sonra on dakika içinde her şey bitiyor. Tabii farklılıklar görülebiliyor."

"Daha sonra yerel otoriteleri mi arıyorsunuz?"

Doktor başını salladı. "Hayır, öncelikle aile üyelerine ihtiyaçları olan zamanı tanıyoruz. Onlar evden ayrıldıktan sonra polisi arıyoruz ve özgür iradeyle alınmış bir ölüm kararının yerine getirildiğini ya da başka deyişle desteklenmiş intiharın vuku bulduğunu bildiriyoruz. Polis ve bir doktor geliyor. Bu zorunlu bir prosedür. Daha sonra cenaze işleriyle ilgilenen adamımız geliyor, yakılma işlemi yapılıyor ve küller kişilerin evlerine yollanıyor."

"Yani bununla siz ilgileniyorsunuz?" Camilla bu işlemlerin aile tarafından yürütüldüğünü düşünmüştü.

Doktor başını salladı ve gülümsedi, sanki onun düşüncelerini okumuştu. "Müşteriden aldığımız ödemenin içinde bu da var."

Aşağıdan sesler yükseldi. Dr. Sigmundt ayağa kalktı ve ona daha fazla zaman ayıramadığı için özür diledi. Camilla aksine bu kadar kısa sürede ona zaman ayırdığı için doktora teşekkür etti. Doktor Sofie'nin cinayetiyle ilgili bir gelişme olursa onu bilgilendirmesini istedi. Merdivenlerden beraber indiler.

"Ölen Sofie'nin bizim Sofie'miz olduğunu öğrenmek beni derinden yaraladı," dedi. "Beni aradığınızda içimde kötü bir his uyanmıştı. Kızı için çok üzülüyorum, artık bir ebeveyni kalmadı."

"Babasıyla iletişim kurmamış mı?"

"Ona bir kez bunu sordum ama bunu konuda konuşmak istemedi. Kızının babasının kim olduğunu bilmediğini düşündüm; Sofie, o adam her kimse onun hakkında hiç konuşmadı. Sofie belki de bir çocuk isteyen ama hamile kalamayan kadınlardan biriydi."

Bir odanın yanından geçtiler, odanın içindeki müşteri dünyaya gözlerini yummak için son hazırlıklarını yapıyordu. Kapalı kapının ardından kısık sesler yükseliyordu. Doktor ve Camilla tam birbirlerine veda edeceklerken orta yaşlarda, kahverengi yün yelekli bir kadın kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Bembeyaz bir

tene sahipti ama kendini kaybetmek üzere olan birine benzemiyordu. Koridora klasik müzik yayıldı ve Camilla içeriden zayıf bir kahkahanın yükseldiğini duydu. Kadın, mutfaktan aldığı bir şişe şarap ve iki kadeh ile geri döndü.

Bir an için kadın neler olduğunu açıklayacak gibi oldu ama Dr. Sigmundt ona gülümsedi ve yolundan çekildi. Kapı, Camilla'nın, içeride yüzü kapıya dönük bir şekilde yatan hasta bir adam görmesine olanak sağlayacak kadar açık kaldı. Adamın yüzünde biraz sonra olacak şeylerden korktuğuna dair herhangi bir ifade yoktu. Sadece kadının geri dönmesini bekler gibiydi. Yatağın başında genç bir kadın duruyordu ve bir başka adam da koltukta oturuyordu. Odanın içinde mumlar yakılmış, perdeler kapatılmıştı.

İçinde hasta yatağı olan bir oturma odasına benziyordu. Steril bir hastane atmosferi yoktu.

"İnsanların son vedaları ile ilgili farklı fikirleri oluyor. Bazı insanlar son bir kez sevdikleriyle bir bardak şarap içmek istiyor, bazı insanlar her şeyin bir an önce bitmesini tercih ediyor. Ara sıra kasvetli ve depresif bir atmosfer oluşuyor ama genellikle hayatını kaybeden insanlar için bir kurtuluş oluyor ve son, o kadar da üzücü olmuyor."

Kapı kapandı ve bir süre sessiz bir şekilde durdular.

Dışarıda, karda yürürken Camilla kısa süre sonra sevdikleri bir insana son kez veda edecek insanları düşündü. Adam ölecekti ve aile bir iki saat sonra klinikten ayrılacaktı. Kliniğe daha sonra polisler, doktor, cenaze kaldırıcısı gelecekti ve her şey bitecekti.

Yarın ya da bir sonraki hafta aynı şeyler bir kez daha tekrarlanacaktı. Başka insanlar acılarından azat edilecekti. Aileler tek başlarına eve dönecekti.

Sokağın karşısına geçerek arabasına doğru yürüdü. Bir an için otelde bir şeyler yemeyi düşündü ama daha sonra havaalanına gitmeye karar verdi. Bir an önce eve gitmek istedi.

21

Yatılı okuldan kovulmuştu. Jonas, sınıfındaki başka bir çocukla birlikte spor salonunun arkasında sigara içerken yakalanmıştı.

Hayır, Louise oğlunun sigara içtiğini bilmiyordu. Evet, okul kurallarının sigaraya karşı olduğunu biliyordu; oğlunun yaptığı tek bir yanlıştan dolayı okuldan nasıl atıldığını sormak için yanına gittiği müdür yardımcısına bunları söylemişti. Jonas daha önce hiç uyarı almamıştı: Yemek saatlerini kaçırmamış, derslerin hepsine eksiksiz katılım sağlamış ve verilen bütün ev ödevlerini yapmıştı.

"Alkol, sigara ve uyuşturucu konularında sıfır tolerans politikası yürütüyoruz," demişti müdür yardımcısı ona.

Louise o kadar şaşırmıştı ki onu başka bir çocukla karıştırıp karıştırmadıklarını sormuştu. Fakat daha sonra Jonas ile yaptığı konuşmayı hatırlamıştı. Jonas ona çok açık bir şekilde yakınlardaki bir benzin istasyonundan aldığı bir paket sigara ile yakalandığını söylemişti. Jonas sarsılmış görünüyordu ama Louise bunun daha çok onu hayal kırıklığına uğrattığı düşüncesinden kaynaklandığını hissediyordu.

"Onu eve yollayacağız," demişti müdür yardımcısı. "Şu an üst katta, odasındaki eşyaları topluyor."

"Onu bu akşam gelip alırım," demişti Louise. Onun okuldan atılmasının, sürmekte olan eğitim yılında onu nasıl etkileyeceğine dair herhangi bir fikri yoktu. Eski sınıfına geri dönmesi için çaba göstermesi gerekecekti.

"Hemen okulu terk etmesi gerekiyor. Şimdi gelmeniz gerekiyor."

"Bunu yapamam ve tüm eşyalarını benim arabam almaz. Okula bisikletini de götürmüştü."

"O zaman kalan eşyalarını daha sonra almaya gelirsiniz. Önümüzdeki hafta uğraşmamız gereken bir sürü mesele var. Bu hepimiz için büyük bir şoke oldu; herkes çok üzüldü."

"Dinleyin," dedi Louise. "Jonas, cuma günü birinin hayatını kurtardı. Bu hiçbir şey ifade etmiyor mu? Ona çok yakın bir insanı neredeyse kaybedecekti."

Jonas'ın, komşularından birini nasıl hayata döndürdüğünü anlattı. "Hafta sonu sarsılmış bir haldeydi. Belki de şok geçirdi. Onun hem annesini hem de babasını kaybettiğini siz de biliyorsunuz. Bir anda sigara içmeye başlamasının sorumlusu olarak beni bile görebilirsiniz. Başına gelenle mücadelesini tam olarak tamamlayana kadar onu evde tutmalıydım. Ama Jonas devamsızlık yapmak istemedi ve okula dönmek için ısrar etti. Onu okuldan atamazsınız. Ona bir uyarı vermekle yetinemez misiniz?"

"Öğrencilerimizin hepsine eşit bir şekilde davranmalıyız," dedi müdür yardımcısı. "Daha önce başka öğrencileri sigara içerken yakalandıkları için okuldan attık. Onun için bir ayrıcalık yaparsak bu bizim adımıza hiç iyi görünmez. Hepimiz Jonas'ı çok seviyoruz, o harika bir çocuk. Hareketlerinin bu kadar büyük bir hayal kırıklığı yaratmasının sebebi de bu."

Louise, müdür yardımcısının biraz yumuşadığını hissetti ama yine de kararını değiştirecek gibi görünmüyordu.

"Bu akşamüstü iki öğrencinin rehber öğretmenleriyle özel bir toplantı yapacağız, ondan sonra neler olacağını göreceğiz. Benim tavsiyem, Jonas'ın hemen şimdi müdüre, komşunuza neler olduğunu anlatan ve onu neden burada tutmamız gerektiğini

özetleyen bir mektup yazması. Ama bunun ona yardımcı olacağına dair bir söz veremem. Burada kararları müdürümüz veriyor, ben değil."

Telefonu kapadıktan sonra Louise bir küfür patlattı. Kim'den, Jonas'ı almasını rica edecekti ama daha sonra bu fikrinden vazgeçti. Bu, Louise'in Jonas'la birlikte yüzleşmesi gereken bir sorundu.

Odsherred'e gitmek için Holbæk'ten otoyola döndüğünde, yaşadığı şok yavaş yavaş etkisini kaybetmeye başlamıştı. Kendisini daha iyi ve kızgın hissetmeye başlamıştı. Kızgınlığı Jonas'a değildi, okulun dengesiz uygulamalarınaydı. Tabii ki bazı kuralları ve yasakları vardı, Louise buna saygı duyuyordu. Fakat aynı zamanda Louise onlar izin verse dahi oğlunu o okula yollamaya devam etmek konusunda bazı şüpheler edinmeye başlamıştı. Jonas kimseye vurmamıştı, kimseyi rahatsız etmemişti, kimseden bir şey çalmamıştı; Louise'in gözünde bunlar, kendisini kötü hisseden on altı yaşında bir çocuğun sigara içmesinden daha büyük suçlardı.

"Bu olamaz," dedi yüksek sesle. Bu okul oğlu için uygun değildi. Eğer düzgün bir şekilde davranan, ödevlerini yapan, arkadaşlarıyla arası iyi olan bir öğrenci yaşadığı büyük baskı altında tek bir hata yaptığında en ağır şekilde cezalandırılıp hemen eve yollanıyorsa, bu Louise'in gözünde o okul ile kendi değerleri arasında büyük farklar olduğu anlamına geliyordu. Eğer Jonas sürekli bela çıkaran bir çocuk, kötü bir öğrenci, kötü bir sınıf arkadaşı olsaydı, onu okuldan atmalarını haklı görebilirdi. Fakat bu durumda kesinlikle Jonas ile birlikte müdürün ayağına kapanıp onun okulda kalması için yalvarmayacaklardı. Louise'e göre Jonas'ın tek aptalca hatası, yeteri kadar uzakta sigara içmemesiydi.

Okulun yakınlarına geldiğinde yavaşlayan kırmızı bir kamyonetin arkasından o da yavaşça ilerlemeye başladı. *Muhtemelen sigara yasağını delen diğer çocuğun ebeveynleri*, diye düşündü.

Louise, beraber otoparka girdikleri kırmızı kamyonetin yanına park ederken oğlu otoparkta onu bekliyordu. Birkaç sınıf arkadaşı da onun yanındaydı, ona sarılıp veda ediyordu. Jonas'ın yüzünü görmek Louise'i üzdü. Arkadaşlarının arasında yüzü kâğıt gibi beyazdı.

Louise diğer çocuğun babasına selam verdi ama annesi onu görmezden geldi. Anne, Jonas'a ya da gruptaki diğer çocuklara bakmadan oğlunun yanına doğru ilerledi; her şey Jonas'ın suçuymuş gibi davranıyordu.

Louise, Jonas'a ulaşamadan Jonas çantasını alıp ona doğru geldi. Louise'in yan tarafından kıvırcık saçlı bir adam yaklaştı. Louise onu daha önce görmemişti fakat adam gözyaşlarını zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Louise'in elini sıktı ve Jonas'ın Fransızca öğretmeni olduğunu, yaşananlardan dolayı büyük bir üzüntü yaşadığını ve Jonas'ın neden böyle bir şey yaptığını anlamadığını söyledi. Yine biri oğlundan sanki bir bankayı soymuş ya da ciddi bir saldırı suçuna karışmış gibi bahsediyordu.

"Umarım yaptığı hatanın o da farkına varır ve bir daha asla böyle bir şey yapmaz."

Louise ona cevap verecek gibi oldu ama daha sonra susup baktı. O kıvırcık saçların arkasından dalga mı geçiyordu? Louise iyice baktı ama tek gördüğü üzgün bir surattı.

"Bundan eminim," dedi Louise, bu konu üzerine biriyle tartışmak istemesine rağmen.

"Hazır mıyız?" dedi Jonas. Çoktan çantasını arabaya koyup ön koltukta beklemeye başlamıştı.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Jonas, Louise otoyolda eve doğru sürerken. "Yaptığım şeyden dolayı büyük bir pişmanlık duyuyorum."

"*Aptalca* bir şey yaptın," dedi Louise. "Ama sanki büyük bir suç işlemişin gibi hissetme."

Jonas'ın ona baktığını hissetti ama ona doğru dönmedi. Aptalca bir hareket yaptığı için üzgün olması gerekiyor, diye düşündü Louise. Okul aşırı tepki vermiş olsa bile.

Bir süre sonra Jonas konuştu. "Melvin nasıl? Onu görmeye gittin mi?"

Louise başıyla onayladı. "Artık bilinci açık ve senin sayende yaşadığı kalp krizi onda kalıcı bir hasar bırakmamış."

"Yani iyileşecek mi?" Çok endişeliydi ve bunu belli ediyordu.

"Öyle görünüyor. Yorgun ama iyi durumda. Hastane onu yakın zamanda taburcu ederse şaşırmam. Ama dördüncü kata kadar merdiven çıkmak onun için büyük bir sorun olacaktır," dedi Louise ve Jonas'a ilk yardımı nereden öğrendiğini sordu.

"Yatılı okulda." Noel'den önce iki günlük ilk yardım kursu aldıklarını söyledi.

En azından yatılı okul bir işe yaradı, diye düşündü Louise ama yine de onlara kızgındı. Belki de biraz haksızlık yapıyordu. Çünkü Jonas okulunda çok mutluydu ve öğretmenler de öğrencilere bir şeyler öğretebilmek için ortaokulundaki hocalara kıyasla daha büyük bir çaba gösteriyorlardı. Louise'in muhtemelen biraz sakinleşmesi gerekiyordu.

"Sigara içtiğini bilmiyordum," dedi Louise, aralarında oluşan dürüst atmosferi kullanarak.

"Sadece birkaç kez içtim." Ellerine doğru baktı, azarlanmayı ya da Louise'in ona ehliyet alma işini unutmasını söylemesini bekler gibiydi.

Fakat Louise bunun yerine ona, "Hastaneye gidip Melvin'i görmek ister misin?" diye sordu. Otoyolun sağ şeridine doğru yöneldi.

"Evet, teşekkürler." Jonas ona, Eik'ten bir haber alıp almadığını sordu.

Louise, onun İngiltere'de tutuklandığını söyleyip söylememekte kararsız kaldı ama daha sonra şimdilik bunu kendine saklamanın daha iyi olacağına karar verdi. Jonas'ın zaten yeteri kadar derdi vardı.

Dişlerini sıktı. Eik'i bir daha görüp görmeyeceğini bile bilmiyordu. En azından özel hayatlarında. Aralarına giren şeyin farkındaydı ama bunun ilişkileri için ne anlama geldiğini hâlâ düşünmemişti.

"Melvin'in kaldığı odayı hatırlıyor musun?" diye sordu Louise, Eik'in ondan çok önemli bir şey saklamasından dolayı yaşadığı üzüntüyü gizlemeye çalışarak: On sekiz yıldır kayıp olduğunu söylediği sevgilisinin hayatta olduğu sırrı.

Jonas başıyla onayladı ve Melvin'in oda numarasının yazdığı kâğıdın hâlâ cüzdanında olduğunu söyledi.

"Müdüre mektup yazma konusunu bir daha düşün," dedi Louise, onu hastaneye bırakırken.

Louise, akşam yemeğinden sonra masayı temizledikten sonra tam kanepeye kurulacaktı ki Camilla aradı. Louise, Jonas'a eski okulundan bir arkadaşıyla görüşmesi için izin vermişti. Belki de okul kurallarını ihlal ettiği için ona ceza vermeliydi ama hastaneden geldikten sonra onun başka bir yakınını daha kaybetmediği için yaşadığı rahatlığı görünce ona ceza vermeye gönlü razı gelmemişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Camilla.

"Koltuğa kurulmak üzereyim," dedi Louise.

"Svejk'de bir biraya ne dersin?"

"Şimdi mi? Olmaz. Bugün pazartesi! Çok yoğun bir gün geçirdim ve bugün hakkında konuşma modunda değilim."

"Gerçekten bir biraya ihtiyacım var," dedi Camilla. Ona Zürih'ten yeni döndüğünü anlattı. "Ve artık Sofie Parker'ın onca yıl herkesten habersiz nerede olduğunu öğrendim."

"Sofie Parker umurumda bile değil! Onun hakkında tek bir kelime daha duymak istemiyorum." Louise bu öfke patlamasının nereden geldiğini bilmiyordu: Eik'in eski kız arkadaşıyla bağlantı kurmasından mıydı yoksa ona söylemeden İngiltere'ye gidip her şeyi berbat etmesinden mi?

Bir anda kelimeler Louise'in ağzından ters çevrilen bir kovadan dökülen su gibi boşaldı. Camilla'ya Eik'in tutuklanmasından ve Melvin'in hastaneye kaldırılmasından bahsetti.

"Ve son olarak da Jonas sigara içtiği için yatılı okuldan atıldı," diyerek ekledi.

"Evet, biliyorum. Markus bana mesaj attı. *Büyük* bir haksızlığa uğradığını düşünüyor."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Louise. "Yaşadığı şeyleri niye göz önünde bulundurmuyorlar, anlamıyorum."

"Neler bulduğumu öğrenmek isteyeceğine eminim," dedi Camilla, sesi sakindi. "Belki kafandaki bazı soru işaretlerinin yok olmasını sağlayabilir."

Louise iç çekti. "Belki bir biraya ihtiyacım vardır. Seninle orada buluşuruz."

"Frederik nerede?" diye sordu Louise, ellerindeki iki büyük köpüklü Çek birasıyla köşedeki masaya otururlarken.

"Televizyon dizisini yapan yapımcılarla ve yazar kadrosuyla tanışmak için Los Angeles'a gitti."

Louise birasından bir yudum aldı. En çok yapmak istediği şey eski arkadaşıyla oturup havadan sudan konuşmaktı. Küçük şeylerden bahsetmekti. "Onu tek bir hata yaptığı için okuldan atmalarına inanamıyorum." Markus'un yatılı okulda durumunun iyi olup olmadığını sordu.

Arkadaşı başıyla onayladı. "Bir kız arkadaşı var ve bir anda bu kız onun için dünyadaki en önemli şey haline geldi. Onu kızdan koparamaz hale geldik. Artık hafta sonları bile okulda kalıyor."

Louise gülümsedi. Jonas ona bu konudan bahsetmişti. Arkadaşı ve sarışın Julia'sı ayrılmaz bir ikili olmuşlardı ve Louise oğlunun bu durumdan biraz sıkılmaya başladığını fark etmişti.

"Eik'e neler oluyor?" Camilla masaya doğru eğildi. "Onu cinayetle suçlayamazlar!"

Louise birasına doğru baktı ve parmaklarının arasında döndürdü. "Sanırım bunu yapabilirler. Özellikle de iki kez suç mahalline girmesine ve kadına neden tehdit dolu mesajlar attığına dair bir açıklama getiremezse. Polis ayrıca Eik'in kadın kaybolmadan önce onunla birlikte olduğunu da biliyor, yani Eik'i şüpheli listesinin başına yazdıkları için onları suçlayamazlar."

"Tehdit mi? Nasıl?"

Louise omuz silkti. "Bilmiyorum. Kadın kaybolduktan sonra iletişim kurduklarını bile bilmiyordum. Hatta hayatta olduğunu bildiğinin bile farkında değildim."

"Peki bu tam olarak ne zaman olmuş?" Camilla birasına dokunmamıştı bile. "Yani kadın ne zaman kaybolmuş?"

Bir anda Louise'in kafasında Eik'in görüntüsü belirdi, kendini hayal kırıklığına uğramış ve üzgün hissetti. Eik'in koyu renk uzun saçları, mavi gözleri, keskin elmacık kemikleri... Hepsi bir anda Louise'in üstüne bindi; kendine en uygun erkeği bulduğunu düşünmüştü ama şimdi ölü bir kadın onu elinden almıştı.

"Yapma ama Camilla, bunları şu an konuşmak bana çok fazla geliyor. Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Kadının nerede olduğunu kimsenin bilmediği tarihler hangileri?" diye sordu Camilla, onu duymamış gibi.

"1996 yazında ortadan kaybolup 2000 baharında Nigel Parker ile tanışınca yeniden ortaya çıkana dek geçen süre boyunca yeri bilinmiyordu."

"Bu konuyu aydınlatabilirim. '96 yılının Eylül ayında Sofie, Zürih'teki intihar kliniğine gitmiş. Bugün ben de oradaydım. 1999 yılının sonuna kadar orada gönüllü olarak çalışmış."

"Neden oradaymış?"

"Özet geçersem, insanların canının nasıl alındığını öğrenmek için."

Louise anlamadı. Boş gözlerle arkadaşına baktı.

"Onun ilk kocası ile görüştüm," dedi Camilla. "Adam Jutland'da yaşayan bir rahip. Onunla Sofie'nin annesinin intiharı üzerine konuştuk. Ya da intihara teşebbüsü desek daha doğru olacak. Sofie'nin annesi kendini öldürmek istemiş ama bitkisel hayata girmiş. Aile doktorları ona yardım edene kadar da o şekilde bir hastanede yaşamış."

Louise hareketsiz bir şekilde oturdu. Bir eli bira bardağının üstündeydi.

"Sofie ve eşi birbirlerine girmişler," dedi Camilla. "Peder, intihara teşebbüs ettiği ve en sonunda dışarıdan yardım alarak hayatını kaybettiği için onun adına bir cenaze töreni düzenlemeyi reddetmiş. Peder intihara karşı çıkan biri, kendisi birinin zamanının dolduğuna sadece Tanrı'nın karar verebileceğini düşünüyor. Ama Sofie insanların bir seçim hakkı olduğuna inanıyormuş. Sanırım eşinin onu yarı yolda bıraktığını düşünmüş. Kabul etmem gerekir ki pederle konuşmak benim de bazı şeyleri yeniden düşünmeme neden oldu. Bu çok ilginç bir konu ve çok da önemli bir ikilem. Bu ikilemi bizzat yaşayan biri olduğu için endişelerini anlayabiliyorum. Sanırım onu İsviçre'de yaşamaya motive eden şey de bu yaşadığı ikilemdi."

"Annesine yardım eden doktor kimmiş?"

"İsmini öğrenmeyi başardım: Elise Corneliussen. Fakat Sofie'nin annesi öldükten kısa bir süre sonra kasabayı terk etmiş. Onu bulmaya çalıştım ama aradan uzun bir süre geçtiği için kimse nerede olduğunu bilmiyor, zaten çok uzun bir zaman önceydi. Öğrendiğime göre onun da kasabadan ayrılmasına neden olan kişi pedermiş. Peder onu ötenazi veya cinayete ortaklıktan dolayı polise ihbar etmekle tehdit etmiş olabilir."

Louise ellerini kavuşturdu.

"Fakat başka bir şey daha var," dedi Camilla. "Sanırım Sofie'nin kızının babası Eik. Eğer durum gerçekten tahmin ettiğim gibiyse, onun tüm bu yaşananların ardından kızın yanında olmak istemesini anlayışla karşılayabilirim. Kız, Sofie, İsviçre'deki intihar kliniğinde çalışmaya başladıktan altı ay sonra dünyaya gelmiş. 1997 yılının mart ya da nisan ayında."

İkisi de içlerinden ayları geriye doğru sayarken sessiz kaldı.

"Lanet olsun," dedi Louise kısık sesle. Fikirlerini toplamaya çalışırken bir süre boşluğa baktı. Eik'in bir kızı vardı! Şimdi düşününce, aslında birbirlerine benziyorlardı. Koyu renk saçlar, gözler, asi hareketler. Louise bunun neden daha önce fark edememişti ve o aptal neden bunu ona söylememişti?

"Merhaba, evde kimse var mı?" dedi Camilla.

Louise dalgınca başını salladı, daha sonra ondan izin istedi ve dışarı çıkarak Rønholt'u aradı.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Rønholt, Louise onu bu kadar geç bir saatte neden aradığını açıklama fırsatı bulmadan önce. "Demin Eik ve Sofie Parker arasındaki yazışmaları okudum. Görünüşe göre ikisinin bir çocuğu varmış. Bunu bilmen gerektiğini düşündüm çünkü aralarındaki bağlantıyı başka bir açıdan görmemize sebep oluyor."

"Bunun biliyorum. Şimdi sen de her şeyi doğrulamış oldun. Anlamadığım şey, bunu bize neden söylemedi?" Louise titredi; dışarısı buz gibiydi. Kalın paltolu iki genç adam dışarı sigara içmeye çıkmıştı. Ona sırtlarını dönmeden önce onu süzdüler.

"Onun da yakın zamana kadar bundan haberdar olduğunu sanmıyorum," dedi Rønholt. "Dört ay önce Sofie ona e-posta yollamış ve onunla görüşmek istediğini söylemiş. Eik'in ona cevap vermesi iki hafta almış; Sofie'ye onunla görüşmek istemediğini, onun için artık ölü biri olduğunu söylemiş. Sadece bunları yazmış."

"Ona neden bir anda kendisiyle irtibata geçtiğini sormamış mı? Veya bunca yıldır nerede olduğunu?" Louise kenara çekildi ve iki adamın içeri girmesine izin verdi. Camdan içeri baktığında Camilla'nın telefonuyla meşgul olduğunu gördü, birine mesaj atıyor gibiydi.

"Hayır, cevabı kısaymış. Ondan uzak durmak istediğini söylemiş. İki hafta beklemesi bu cevabı vermeden önce detaylı bir şekilde düşündüğünü gösteriyor. Ama daha sonra Sofie ona bir e-posta daha atmış; uzun bir e-posta. Bunca yıl sonra onunla görüşmek istememesini anlayışla karşılamış ama konunun kendisi olmadığını söylemiş. Ona, babasıyla tanışması gereken bir kızları olduğunu söylemiş."

Rønholt boğazını temizledi. "Eik bunu hoş karşılamamış. Ona yolladığı cevabın detaylarını sana söylemeyeceğim. Ama saldırgan ve tehditkâr olarak okunabileceğini söyleyebilirim. Sofie, daha sonra ona uzun bir e-posta daha atmış. Ona hayatıyla, işiyle ilgili sorular sormuş; evli olup olmadığını, ailesini, nasıl bir

evde yaşadığını... Kızıyla tanışmasına izin vermeden önce, onun durumunu öğrenmek istiyormuş gibi."

"Ve bu da Eik'i sinirlendirmiş," dedi Louise.

"Evet, böyle de söyleyebiliriz. Eik ona nerede yaşadığını sormuş ama Sofie ona söylememiş. Eşine de kızının babasını aradığını söylememiş. Sanırım Nigel Parker ile birlikte Stephanie'nin babası rolünü üstlenmesi konusunda bir anlaşmaya varmışlar, Stephanie onlar tanışmadan önce doğmasına rağmen. Ya da en azından Nigel Parker'ın İngiltere polisine söylediği şey bu. Sofie'ye, Stephanie'nin biyolojik babası olmadığını asla söylemeyeceğine söz vermiş. Bir noktada Sofie, kızını Kopenhag'a götürüp Eik ile tanıştırmaya karar vermiş. Ama Eik tabii ki beklemek istememiş ve kızıyla bir an önce tanışmak istemiş."

"Sofie'nin neden bir anda onları tanıştırmaya karar verdiğini biliyor muyuz?" Louise'in, Eik'e duyduğu öfke yavaş yavaş yok oluyordu.

"Görünüşe göre kız ve üvey babası pek anlaşamıyorlarmış. Muhtemelen bu yüzden Sofie kızını biyolojik babasıyla tanıştırmanın iyi bir fikir olduğunu düşündü. Birbirleriyle daha iyi anlaşacaklarını umut etmiş olabilir."

"Yani Eik, Sofie'nin vurulduğunu duyduktan sonra kızı yüzünden her şeyi bırakıp oraya gitmiş," diyerek olayı özetledi Louise.

"Muhtemelen. Onunla telefonda konuşmak için bir talepte bulundum. Umarım ondan daha fazla şey öğrenebiliriz. Ayrıca oraya neden bir daha gittiğini de öğrenmek istiyorum."

Camilla içeriden ona paltosunu isteyip istemediğini soran bir işarette bulununca Louise başını salladı. Louise, Eik'i en son Arama Departmanının dinlenme odasında görmüştü. Louise onu evden attığından beri kafası dağınık ve soğuk görünüyordu. Louise ayrıldıkları için kafasını dağınık olduğunu düşünmüştü ama elbette Eik'in kafasının karışmasına neden olan asıl şey, İngiltere'deki kızıydı. Louise çok bencilce davranmıştı. Fakat Eik neden ona hiçbir şey söylememişti? Onu durum hakkında bilgilendirebilirdi.

"Sanırım İngiltere'ye neden döndüğünü biliyorum," dedi Louise. "Ian Davies ile yaptığım konuşmayı duydu; Davies bana Stephanie'nin kaybolduğunu ve polisin onu aradığını çünkü katili gördüğü için onu teşhis edebileceğini söylemişti. Tehlikede olmasından korkuyorlardı ve sanırım Eik oraya onu korumak için gitti. Ama parmaklıkların arkasında bekleyerek hiçbir şey yapamaz. Lanet olsun!"

Bir süre aldıkları haberleri sindirmeye çalıştılar.

"Oraya gidip işleri yoluna sokman gerekiyor," dedi Louise. "Ona değil, sana inanma ihtimalleri az da olsa daha yüksek."

"Öncelikle onunla konuşmak, hikâyeyi bir de onun ağzından dinlemek istiyorum. Unutma, onun cinayet şüphelisi olduğunu düşünmek için ellerinde iyi nedenler var. Bu yüzden bizimle pek iş birliği yapmaya yanaşmıyorlar."

Louise ısınmak için kaldırımda volta atmaya başladı. "Eğer bu cinayeti Eik'in üstüne yıkmak istiyorlarsa onlar bunu yapmadan önce Sofie Parker'ı gerçekten kimin öldürdüğünü bulmamız gerekiyor." Barın girişine doğru ilerledi, orası rüzgârı biraz olsun kesiyordu. "İngiliz polisine İsviçre'deki banka hesabına para yatıran kişilerin isimlerinin listesini attım ama o listeyi incelediler mi bilmiyorum."

"Eik ellerine düştükten sonra bunu yaptıklarından şüpheliyim," dedi Rønholt umutsuz bir ses tonuyla.

Telefonu kapatmadan önce Lousie'ye davaya bir kez daha bakmasını söyledi; ondan, Olle ile birlikte sistematik olarak tanık ifadelerine bakmalarını, hizmetlilerle ve eve gelen hemşirelerle kimin bağlantı kurduğunu bulmalarını istedi. O da Eik ile konuşmaya çalışacağını söyledi.

"Birer bardak daha sipariş ettim," dedi Camilla, yarı donmuş haldeki Louise masaya geri dönünce.

"Stephanie *gerçekten* Eik'in kızı." Louise ellerini bacaklarının arasında ısıttı ve titredi. Önündeki bira bardağının üzerinden damlalar akıyordu. "Lanet olsun. Bunu bana söylemeliydi!"

Rønholt'un sözlerini Camilla'ya aktardı. "Bu Sofie denen kişi nasıl bir kadınmış böyle?" dedi kısık bir sesle. "Keşke Eik onunla hiç tanışmasaymış!"

"Ben onu, senin gördüğün şekilde görmüyorum." Camilla'nın ses tonu Louise'in ona bakmasına neden oldu. "Ben onu güçlü ve cesur bir kadın olarak görüyorum. İnandığı şey için savaşmış ve bunun bedelini de ödemiş. Bunun için ona saygı duymak gerekiyor. Sen onun durumuna objektif olarak bakamıyorsun, bu meseleyle duygusal bir bağın var."

"Olabilir ama yıllarca kızına gerçek babasının kim olduğunu söylememiş. Bunu yapan bir kişiye saygı duymam gerçekten çok zor!" Bu sözler ağzından kast ettiğinden daha sert çıkmıştı.

"Belki onun da kendince sebepleri vardır," dedi Camilla. "Bana göre annesinin başına gelenlerden sonra yeni bir sayfa açmak istemiş. Eik ile ayrıldığında da hamile olduğunu bilmiyormuş. Bunun planlarının peşinden gitmesini engelleyecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Kadın bir anda ortadan kayboldu ve Eik'in tüm zamanını onu bulmaya harcamasına izin verdi. Yıllardır kayıptı!"

Camilla buna cevap vermedi. "Birinin bir mirası hak etmesi için ne kadar süre geçmesi gerekiyor?"

Louise omuz silkti. "Sanırım bu, biri öldükten sonra arkasında bıraktığı mirasın ne kadar karışık olduğuna bağlı. Eğer hisseler, bonolar, ödenmemiş vergiler veya bilinmeyen hak sahipleri varsa, mirasın sonuca bağlanması zaman alabilir. Ama en fazla iki yıl içinde bir sonuca ulaşması gerekiyor."

"Eğer Jutland'daki pederi doğru anladıysam Sofie'ye ailesinden yüklü miktarda para kalmış. Ne kadar olduğunu biliyor musun?"

Louise başını salladı.

"Sanırım en başından beri ortadan kaybolmayı planlıyormuş," dedi Camilla. "Muhtemelen gitmeden önce mirasın bir bölümünü aldı. Mirasın geri kalanını beklerken seyahat ettiğini düşünüyorum."

Louise yeniden omuz silkti. "Peki neden yeni bir hayata başlamış? Başka şeyler yapabilecek kadar parası varken küçük bir İngiliz kasabasında, kızıyla anlaşamayan sıkıcı bir gözlükçüyle evlenmenin neresi cazip gelmiş olabilir?"

Camilla sandalyesinde çöktü ve birasını içti. Louise her zaman arkadaşının devasa bardaklardan bira içerken New York'ta bir kulüpte martini içiyor gibi zarif görünebilmesine hayret etmişti.

Louise pencereden dışarıya, karanlığa ve Smallegade'in ıslak ve parlak asfaltına baktı. Her şey daha mantıklı bir hale gelmeye başlamıştı. Sofie'nin, pederden ayrıldıktan sonra bir seyahate çıkması çok olası görünüyordu. Ona miras kalan paranın da bir İsviçre bankasına yatırılması için talimat vermişti çünkü bir daha Danimarka'ya dönmeyeceğini çoktan kararlaştırmıştı. Bu, Eik'le tanıştığında açtığı banka hesabını açıklıyordu.

Mirasın nerede ve ne zaman ödendiğini araştırması gerektiğini kendisine hatırlatmak için telefonuna not yazdı.

"Yani, parasını aldıktan sonra klinikte gönüllü olarak çalışmaya başladığını mı düşünüyorsun?" dedi Louise.

Camilla başıyla onayladı. "Ve birkaç yıl boyunca da orada gönüllü olarak çalışmış." Yeniden başını salladı.

"Ama neden orada?" Louise birasından zarif durmayan birkaç yudum aldı.

"Sanırım bu konuda oldukça hevesliydi. Bu sorunun çok önemli olduğuna inanıyordu. Annesinin intihara teşebbüsünün ardından işlerin ne kadar kötü gittiğini ilk elden tecrübe etmişti. Sofie insanların bu konuda karar alma hakları olduğuna inanıyordu."

Louise düşünceli bir şekilde başını salladı. Zürih'teki intihar kliniğinde olan bir şey onu tekrar bulmuş olabilirdi. Ne olursa olsun, gerçek katili bulmak için tüm bağlantılara bakmak gerekiyordu.

Tanrım! diye düşündü Louise, bir anda önemli bir detayı fark ederek.

"Ne?" dedi Camilla. Louise'in sessizliği ve dikkatinin başka bir yerde olması onu rahatsız etmişti.

Fakat Louise'in düşünceleri o kadar uzaklardaydı ki arkadaşını zar zor duydu. Sofie, teknede kaybolduktan sonra Zürih'e dönmüştü. Bir yandan parası oradaydı fakat öbür yandan intihar kliniğinde çalışmak, böylelikle intihara nasıl yardımcı olabileceğini, bu konuyla ilgili olan tüm pratik işlemleri öğrenmek istiyordu. Ya eve gelen hemşireler sadece hemşire değilse? Ya burada, Danimarka'da insanların ölmesine yardım ediyorlarsa? En rahat ettikleri ortamda, kendi evlerinde! Ve tüm bu işleri de Sofie Parker, İngiltere'deki ofisinden idare ediyordu. Yeniden hemşire servisiyle bağlantı kurmaları gerekiyordu. Ayağa kalkıp hesabı ödemeye giderken düşünceler kafasında uçuşmaya devam etti.

KAKTÜS TEAM

22

Ertesi sabah yedi otuzda soğuk ve karanlık bir kış gününde Louise, Hvidovre'nin konutlarla çevrili sokaklardan birinde aracıyla ilerliyordu. Evden birçok kez organizasyonu aramaya çalışmıştı ama her seferinde karşısına telesekreter çıkmıştı. Polis Merkezi'ne gitmeden önce, ona iletişim numarasını veren Margit Østergaard'ın yanına gitmeye karar vermişti.

Sokakta yavaşça ilerleyip iletişim bilgilerindeki adresi bulmaya çalıştı. En sonunda küçük, tek katlı, beyaz bir evin önüne park etti.

Evin dışı karanlık görünmesine rağmen içinden bir ışık yükseliyordu. Louise aracından indi, kaldırımın kenarına birikmiş kirli kara basmamaya özen göstererek eve doğru ilerledi.

Evin önü kardan temizlenmişti ve ön bahçedeki ağaçların üstüne birkaç adet kuş topu asılmıştı. Louise kapı zilini çaldı ve küçük bir çivi ile tutturulmuş, üzerinde ufak kırmızı böğürtlenler olan yapraktan çelenge baktı.

Kapıyı yeniden çalmadan ve mutfak camından içeri doğru bakmadan önce biraz bekledi. Mutfağın arkasındaki odada bir televizyon açık gibi görünüyordu. Burasının oturma odası olabileceğini düşündü. Kapıyı bir kez daha çaldı, bu sefer zilin tuşuna

biraz daha uzun bastı. Margit Østergaard belki de banyodaydı. Kapıyı kimse açmadı.

Bir kez daha kendisine verilen numarayı çevirdi ve karşısına yeniden telesekreter çıktı. Kapının önünden çekildi ve evin öbür yanına doğru, evin duvarlarına yaslanmış taş patikadan yürümeye karar verdi. Evin arka tarafındaki üç pencerenin birinden içeri doğru baktığında oturma odasındaki televizyonun hâlâ açık olduğunu gördü. Louise pencereye doğru iyice yaklaştı ve daha sonra aniden geriye doğru sıçradı.

Oturma odasındaki tekli koltuğun yanında bir lamba yanıyordu. Kahve masasının üstünde bir tabak yemek vardı. Hemşire ise odanın ortasında yerde yatıyordu ve başının arkası aldığı kurşun darbesiyle parçalanmıştı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Louise, kendini o an yanında Eik ya da Olle olmasını dilerken buldu. Teras kapsının kolunu dirseğiyle itti. Kapı kilitliydi. O an penceredeki büyük kurşun deliğini gördü; bir örümcek ağı gibiydi, ince çizgiler parlıyor, orta noktası ise karanlık ve ölü duruyordu. Kadının başında oluşan yaranın yanında bu delik küçücük görünüyordu.

Louise'in kalbi büyük bir hızla atıyordu; polis ihbar hattını aramadan önce çabucak etrafa bakındı. Otomatik pilota bağlamış gibi polise adresi ve kurbanın ismini verdi. Gördüklerini ve bildiklerini aktardı: bekâr bir kadın, orta yaşlı, içeri girildiğine dair iz yok, oturma odasında boğuşma izleri yok; muhtemelen katil eve hiç girmemiş. Daha sonra camdaki kurşun deliğini ve bulunduğu yerden gördüğü kadarıyla kadının başındaki yarayı anlattı.

Telefonu kapattıktan sonra bir kez daha etrafına bakındı, salondan yayılan ışık nefesini aydınlatırken tüm duyularıyla dikkat kesildi. Hava aydınlanmaya başlamıştı ama o gün de güneşin görünmediği günlerden olacak gibi duruyordu. Bulutlar gökyüzünü doldurmuştu, her yeri griye boyuyorlardı. Gece boyunca sıcaklık yükselmiş, karlar erimeye başlamıştı; izleri takip etmek çok zor olacaktı. Belki teknisyenler, ekipmanları ile geldiklerinde

ve patikayla pencerenin altındaki saksıları araştırdığında ortaya başka bir durum çıkabilirdi.

Louise hızla arabasına döndü ve oturup beklemeye başladı. Kafasında düşünceler, hemşireye sormayı düşündüğü sorular uçuşmaya başladı. Her şey için çok geçti. Arabanın koltuğuna gömüldü ve montunun kapüşonunu çıkarıp başına taktı. Birinin yanında olmasını diledi.

Louise, Batı Bölgesi Polis Teşkilatına bağlı Cinayet Masası'nın kadın şefinin adamları ile birlikte olay yerine gelmesini beklemişti, bu yüzden onun yerine Thomas Toft'un, arabasının camına vurduğunu görünce çok şaşırdı. Kendini toparlardı ve aceleyle montunun kapüşonunu indirdi. Cinayet Masası'ndaki eski meslektaşını görmeyeli uzun zaman olmuştu. Louise'in haberi olmadan Toft'un Glostrup polis teşkilatına transfer olup olmadığını merak etti.

"Selam," dedi Louise arabadan indikten sonra. Onun elini sıkmak üzereyken eski ortağı Lars Jørgensen'in ve dedektif Michael Stig'in de orada olduğunu ve beyaz bir Ford'un yanında bekledikleri fark etti. "Hepinizin burada ne işi var? En son baktığımda Hvidovre, Batı Bölgesindeydi."

Toft başıyla onayladı. "Acil servis cinayetin bir tüfekle işlenmiş olduğunu duyunca bizimle irtibat kurdu. Çete cinayetlerini saymazsak son iki ay içinde üçüncü kez bu tip bir cinayet işleniyor."

Louise irkildi. "Ne?"

Eski meslektaşı yeniden başını salladı. "İlk cinayet bizim bölgemizde işlendi, balistik sonuçları ikinci cinayetin de aynı silahla işlendiğini ortaya çıkarınca o cinayeti de bize verdiler."

"Margit Østergaard'ın üçüncü kurban olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Louise eve doğru bakarken.

"Bunu henüz bilmiyoruz," dedi Toft. "Ama hâlâ ilk iki cinayet için de bir sebep bulabilmiş değiliz. Önceki iki kurbanı birbirleriyle ilişkilendiremedik bile. Bu yüzden bizim cinayet-

lerle bağlantısı olabilecek her türlü olayın bize bildirilmesini istedik."

Louise düşünceli bir şekilde başını salladı. "İngiltere'de yaşanan bir cinayet de ilgini çekebilir." Onlara doğru yaklaşan Michael Stig'i selamladı.

Louise Cinayet Masası'nda çalışırken Stig de orada görev alan dedektiflerden biriydi ve Louise'in, Rønholt'un teklifini kabul edip Arama Departmanındaki küçük bir ekibin başına geçmesinin nedenlerinden biri de Stig'in kişiliğiydi. Cinayet Masası'ndan ayrılmak belki de kariyeri için bir geri adımdı ama Stig'in terfi ettiğini ve ölen eski amiri Willumsen'in yerine geçerek onun patronu olacağını duyduktan sonra Rønholt'un teklifi bir anda gözüne inanılmaz cazip gelmişti.

Stig'i o kendini beğenmiş tavrıyla kravatını bağlarken gördüğünde, *Ayrıldığım iyi olmuş,* dedi kendi kendine; beraber çalıştıkları dönemde bu hareketleri Louise'i sinir ederdi. Muhtemelen bu durum, Hans Suhr emekliye ayrılınca ve Stig hâlâ Cinayet Masası olarak anılan Kişisel Suçlar Departmanına geçince daha da kötüleşecekti. Fakat görünen o ki, başarı ona pek yaramamıştı; kilo kaybetmişti ve dağılmış görünüyordu. Polis departmanında da üst makamlar, yalnızlık anlamına geliyordu.

"İngiltere'de ne olmuş?" dedi Stig, Louise'in ne durumda olduğunu soran Toft'u görmezden gelerek. "Hvidovre'de vurulan orta yaşlı bir kadının uluslararası bağlantıları olduğunu mu söylüyorsun?"

Louise vücudunu dikleştirdi ve ona gülümsedi, provokasyonlarına gelmeyecekti. "Böyle bir şey söylemedim. Ama bu cinayetler arasında bir bağlantı *olabileceğini* söylemek üzereydim. İçeride kafasından vurulmuş yatana kadının birkaç hafta önce İngiltere'de vurularak öldürülen Danimarkalı bir kadınla bağlantısı var. Ayrıca iki cinayet de birbirine çok benziyor."

Cinayet Masası'nın patronu, teknisyenin arabasının yanından geçerek onlara doğru yaklaştı.

"Ve bu olay, diğer iki cinayete de çok benziyor," dedi Toft, Stig'e. O sırada Louise, Suhr'u karşılamaya gitti.

Suhr ona gülümsedi. "Burada ne işi var? Bizim departmana geri geldin de kimse bana haber vermedi mi?"

"Cinayet Masası'nı buraya ben çağırdım." Louise, birkaç gün önce Margit Østergaard ile görüştüğünü ve daha fazla bilgi almak için onun evine geldiğini söyledi. "Üzerinde çalıştığım bir soruşturmayla bağlantısı var."

Adli tıp uzmanları araçlarıyla geçerken kaldırıma çıktılar. Sokaktaki trafik artmaya başlamıştı; işe giden insanlar, okula giden çocuklar ve hepsinden daha fazla ne olduğunu merak edenler kaldırımları ve kapı önlerini dolduruyordu. Üniformalı polisler bir bariyer çekmişti, teknisyenler evde ve arka bahçede çalışmalar yapmaya başlamıştı. Birkaç polis memuru da bir şeyler görmüş olabilecek, bölgede bulunan ve çevre evlerde oturan insanların ifadelerini alıyordu.

"Bu üzerine çalıştığın dava nedir?" diye sordu Suhr, kalabalıktan uzaklaşırlarken.

Louise ona Sofie Parker'dan bahsederken Hvidovre'ye gelmesine sebep olan şüphelerini paylaşması gerekip gerekmediğini düşündü. "İki kadının da aynı organizasyonla ve İsviçre'deki bir banka hesabına para yatıran ölmek üzere olan insanlarla bağlantıları var. Organizasyonda insanlar gönüllülük esasına göre çalışıyor. İsviçre'deki banka hesabını da Sofie Parker denen kadın yönetiyor. Bu yüzden bu organizasyonla ve bağlantılı olan insanlarla ilgileniyoruz çünkü çok fazla para ödendiğini düşünen akrabalardan birinin bu cinayetlerin arkasındaki kişi olabileceğini düşünüyoruz."

"Çok ilginç," dedi Suhr kısık bir sesle. Louise'in verdiği ipucunun, kurbanları en sonunda birbirine bağlayabileceğini düşünmeye başlamıştı.

"İki kadının hemşire servisi üzerinden birbirleriyle bağlantılı olduğu çok açık. Ama birbirlerini kişisel olarak tanıyıp tanımadıklarına dair somut bir delilimiz yok." Louise, Suhr'u olaya

dahil etmeye karar verdi. "Bunun yanında, bana göre hemşireler sadece hastaların son anlarına kadar yanlarında olmuyorlar, ayrıca onlar da talepte bulunan ölümcül hasta kişilerin intihar etmelerine de yardımcı oluyorlar. Ama bunu henüz kanıtlamış değilim, sadece kendi şüphelerimi söylüyorum. Birkaç kişiyi sorguya çekmeyi planlıyoruz. Margit ile bu sebeple görüşmek istediğim için buraya geldim."

"Departmanın ne kadar zamandır bu dava üzerine çalışıyor?"

"Sofie Parker öldürüldüğünden beri."

"Ama kadının Danimarkalı olduğunu öğrendiklerinde neden sizinle iletişim kurdular?" Suhr'un kafası karışmış gibiydi.

Louise, Eik Nordstrøm'un durumunu ona anlatmaya başladı; Sofie'ye ait bir kayıp raporu olduğundan ve bu rapor doğrultusundan açılan davanın hâlâ açık olduğundan bahsetti. "Anlayacağın, uzun bir hikâye."

"Soruşturmanın o kısmında iyi bir gelişme kaydetmiş gibi görünüyorsun. İlk cinayetlerin de hemşire servisiyle alakalı olduğu ortaya çıkarsa gerçekten ilginç bir durum ortaya çıkabilir. Bu davada geçici bir araştırma takımıyla bize katılmaya ne dersin? Tabii bu konuyu Rønholt ile de konuşurum."

"Teşekkürler ama sanırım bu teklifini geri çevireceğim." Louise karşıdan karşıya geçen Michael Stig'i izledi. "Ben Arama Departmanında mutluyum, zaten beraber çalışmasak da bu konuda birbirimize yardımcı olabiliriz."

"Eğer bunun İngiltere'deki cinayetle bağlantılı olduğunu düşünüyorsan bu, iki ay içinde işlenen dördüncü cinayet olduğu anlamına geliyor. Cinayetlerin burada bittiğini gösteren bir şey de yok. Bu işe bir son vermek için organize olmamız gerekiyor."

Louise bir süre Suhr'un takımına katılmanın artılarını ve eksilerini düşündü. Öncelikle, yürüttükleri soruşturmada muhtemelen bir seri katili bulmaya odaklanacaklardı. Toft ve Lars Jørgensen ile yeniden birlikte çalışmak da çok çekici geliyordu. Suhr'la çalışmak da. Fakat, burada büyük bir 'fakat' vardı; takımın başında Michael Stig olacaktı. Louise bir anda dışarıdan

gelip onun işine karışacağı için onunla çalışmak hiç kolay olmayacaktı. Sofie Parker ile Margit Østergaard cinayetleri birbirleriyle alakalı çıkmazsa Stig'in havasından geçilmezdi. Louise'i bir aptal yerine koymaya çalışırdı.

"Rønholt'u ara," dedi Louise.

Bu çok önemli bir davaydı. Michael Stig'i kafasına takamazdı. Ayrıca Louise, bunun Eik'in davasından kurtulma fırsatı olduğunun da farkındaydı. Aslında onu neredeyse affetmişti. Eik onunla arasına mesafe koymayı seçmişti, Louise'in de buna saygı duyması gerekiyordu.

"Yeni takım öğleden sonra benim ofisimde bir araya gelecek," dedi Suhr. Dedektiflerinden birini çalmasına Rønholt'un ses çıkarmayacağına emin gibi görünüyordu. *Muhtemelen çıkarmaz zaten,* diye düşündü Louise, arabasına doğru yürürken.

Louise eski ofisinde, Lars Jørgensen'in masasının çaprazında oturup teşkilatın bilgisayarına giriş yaparken kendini dejavu yaşıyor gibi hissetti. Eski partnerinin panosunda Bolivyalı ikizlerinin yakın zamanda çekilmiş fotoğrafları vardı; sevimli iki küçük teröristten sağlıklı iki ergene dönüşmüşlerdi. Louise onları bir senedir görmüyordu ve boyları neredeyse iki kat uzamış gibi görünüyordu.

Toft masanın ucuna oturdu. Elektronik bir sigara kareli gömleğinin cebinden dışarı çıkıyordu. Toft polis merkezinin en çok sigara içen isimlerinden biriydi ama getirilen sigara yasağı yüzünden nikotin bağımlıları dumana ihtiyaç duydukları zaman sokağın sonuna gitmek zorunda kalıyordu.

"Teglholmen'e taşındığınızda nasıl olacak?" diye sordu Louise. "Orada sigara içenler için ayrılan bölümler ya da balkonlar var mı?"

Toft gözlüklerinin üstünden baktı. "Sen hiç sigara içenler düşünülerek dizayn edilen yeni bir ofis yapıldığını duydun mu?"

Louise gülümsedi. "Yazık sana, her sigara içmek istediğinde seni binadan atıyorlar."

Kopenhag polisi, Fisketorvet'teki alışveriş merkezinin yanındaki yeni ofisine taşındığında neler olacağını kimse bilmiyordu ama her kafadan bir ses çıkıyordu. Taşınacak olan departmanlardan biri de Kişisel Suçlar Departmanıydı. Louise eski iş arkadaşlarının Polis merkezinden ayrılmaktan dolayı üzüntü duyacaklarını düşünmüştü ama aksine, herkes yeni binaya taşınmak için sabırsızlanıyor gibi görünüyordu. Louise onların bu isteklerini de anlayabiliyordu; tarihi binanın baştan aşağı yenilenmeye ihtiyacı vardı.

Michael Stig elinde kahvesiyle ofise girdi. Louise ona bir sandalye bulmayı önerdi ama Stig fazla kalmayacağını söyledi.

"Biz de ilk davada hangi noktada olduğumuzu gözden geçirmek üzereydik," dedi Toft, kapının hemen yanındaki kitaplığın üstüne oturan genç patronuna. Stig kahvesini masaya koymuş, elindeki kalemlerini bacağına vurarak bir ritim tutturuyordu.

Louise, Sofie Parker cinayetiyle ilgili bildiği şeyleri anlatmaya başladı. "Kurşun mutfak penceresinden girmiş. Sofie'nin kızı dışında görgü tanığı yok. Kız da şu an kayıp. Elimizde herhangi bir cinayet sebebi de yok."

Ailenin durumunu, Sofie'nin kızını, eşini ve Danimarka'daki geçmişini onlara anlattı.

"Sofie Parker ne kadar zamandır kayıp?" diye sordu Toft.

"1996 yılında ortadan kaybolmasının ardından yakın zamana kadar yeri bilinmiyormuş." Daha sonra onlara Eik'in aldığı e-postadan bahsetti. Sofie Parker'ı Danimarka'ya bağlayan tek şeyin, İsviçre'de açtığı banka hesabı olduğunu da ekledi.

Louise konuşurken, Michael Stig sanki bunların hepsini önceden duymuş gibi başını salladı. "Ve kızın babası da İngiliz polisinin tutukladığı Danimarkalı adam."

Louise şaşırdı. Stig tüm bilgilere ulaşmış gibi görünüyordu.

"Eik Nordstrøm," diye devam etti Stig. "Ofisini ve evini paylaştığın adam." Toft ve Lars Jørgensen'e baktı. "Suhr'a Rick'in bu davada bizimle çalışmasının kötü bir fikir olduğunu söyledim."

Louise adamdan nefret ediyordu ama başını aşağıda tutmayı

ve hislerini kontrol etmeyi başardı. "Beraber yaşamıyoruz ama eskiden onunla bir ilişki yaşadığım doğru. Onun davasıyla ilgim yok."

"Öyle mi?" diye sordu Stig.

"Onun davasına İngiliz polisi bakıyor." Ayağa kalktı ve adamın gözlerinin içine baktı. "Ben, Arama Departmanının, Sofie Bygmann ortadan kaybolduktan sonra açtığı dava ile ilgileniyorum. Onun, kaybolduktan sonra ve İngiltere'ye gitmeden önce neler yaptığını öğrenmekle görevlendirildim. Benim ilgilendiğim konu bu. Ayrıca bir ilerleme kaydettiğimi söyleyebilirim."

"Anlat o zaman," dedi Stig.

Soruşturmada yer almak için haklı nedenler sunmaya çalışmak Louise'in canını sıkmıştı, hem de o takımda Suhr'un isteği üzerine yer almasına rağmen. "Bir intihar kliniğinde çalışmak için İsviçre'ye gitmiş." Onlara organizasyondan, bağışlardan ve hepsini yöneten kişinin Sofie Parker olduğunu düşündüklerinden bahsetti.

"Organizasyonun, desteklenmiş intihar faaliyetleri yürüttüğüne inanıyorum," dedi Louise. "Bu konuda Margit Østergaard ile konuşmak istedim ama maalesef geç kaldım. Cinayetlerin nedeni de birinin mirastan istediği payı alamaması olabilir. Organizasyona yapılan bağışlardan bazılarını çok büyük miktarlardaydı."

"Ve bu organizasyon İngiltere'de öldürülen Danimarkalı kadın tarafından yönetiliyordu?" dedi Stig şüpheli bir ses tonuyla. Ona Nailsea'deki cinayetle ilgili neler bildiğini sordu.

"Hepsi burada," dedi Louise masaya bir dosya bırakarak.

Stig dosyayı açtı, cinayet silahının tarif edildiği bölümü açtı ve Louise'e bakmadan önce bir süre okudu. "Bu bir zanlımız olduğunu gösteriyor." Dosyayı elinde salladı. "Teknisyenlerimizin elimizdeki verilerle bu silaha ait verileri karşılaştırmalarını isteyeceğim. Eik Nordstrøm'un açıklamasını duymak çok ilginç olacak."

Louise şimdi öfkelenmişti. "Herkes gibi, suçu ispatlanıncaya kadar o masum!"

"Ama onu görmezden de gelemeyiz." Louise'e doğru onu küçümseyen bir bakış attı, sanki yakalamak istediği kişi oymuş gibi.

Louise dilini ısırdı.

Stig ayağa kalktı ve Lars Jørgensen'e döndü. "Bir şey bulduğunuzda beni ara. Fakat ara ara e-posta atmayı da unutma, nerede olduğunuzu bilmek istiyorum." Louise'in ona verdiği dosyayı kolunun altına sıkıştırarak odadan ayrıldı.

Louise eski partnerinin Toft'a attığı bakışı gördü. "Ne?"

Jørgensen yavaşça başını salladı. "Ona her saniye e-posta atmak bize hiç zaman kazandırmaz. Burada durup her şeyi dinlese daha iyi olurdu."

"Yani onun duymak isteyeceği bir şey olduğunda ona her dakika e-posta mı atıyorsunuz? Burada olsaydı duyabileceği şeyleri?" Louise buna inanamıyordu.

Jørgensen, Toft'a doğru baktığında adam omuzlarını silkti. "Oyunu kuralına göre oynamak zorundasın."

"Helle Frederiksen, kırk beş yaşında, Tårnby'de yaşıyordu," dedi Toft, Danimarka'daki cinayet dosyalarının üzerinden geçerken. "19 Kasım'da başından vurularak öldürülmüş. Kurşun yaklaşık sekiz metre uzaklıktan oturma odasının camını kırarak içeri girip kurbanın başına isabet etmiş. Silah bir av tüfeğiymiş, zanlının atışı sokaktan yapmış olması gerekiyor. Çitlerde ya da çimenlerde bir ize rastlanmadı. Evin içinde parmak izi bulunmadı. Oslo'da yaşayan bir erkek arkadaşı varmış; adam izinlerinin eşleştiği günlerde onu ziyaret geliyormuş. Adama suç işlendiği sırada nerede olduğunu sorduk; çalışıyormuş. Kadının kız kardeşi istediği zamana eve girebiliyormuş, bu yüzden evde onun bolca parmak izini bulduk. O saatlerde evde eşi ve çocuklarıyla olduğunu, bilgisayar üzerinden çalıştığını saptadık."

"Elimizdeki tek şey teknisyenlerden gelen bulgular," dedi Jørgensen. "Kadın, sağlık hizmetlerinde çalışıyormuş ve çok se-

vilen biriymiş. Sosyalmiş, yerel spor salonunda çalışıyormuş ve haftada iki kez iş arkadaşlarıyla koşuyormuş. Kış aylarında bir akşam okulunda yemek yapma dersleri veriyormuş." Kollarını havaya kaldırdı.

"Ailesi hayatta mı?" diye sordu Louise, Sofie'yi düşünerek.

Jørgensen başını salladı. "Onlar da Tårnby'de, evinin yakınlarında yaşıyor. Kız kardeşi de yakınlarda, Kastrup'ta yaşıyor."

"Sağlık hizmetleri çalışanı," dedi Louise. "Profile tam uyuyor. O da organizasyona katılmış olabilir."

"Kız kardeşine bu konuda bir şey bilip bilmediğini sormalıyız," dedi Toft. "Bunu ben hallederim. Olay yaşandıktan sonra birkaç kez onunla görüşmüştüm zaten."

"İkinci kurban kim?" diye sordu Louise.

"Niels Boe, Lynge'den usta bir marangoz. Kasabanın hemen dışında yalnız yaşıyormuş. Oturma odasında ölü bulunmuş, cinayet silahı yine bir av tüfeği ve balistik raporuna göre Tårnby'de kullanılan tüfeğin aynısı. Lynge'deki cinayet beş hafta önce işlendi."

Louise şaşırdı. "İki cinayet arasında bir bağlantı olduğunu duyduğumu hatırlamıyorum."

Toft başını salladı. "Bunu duymadın zaten. Aynı cinayet silahı olduğunu öğrendiğimizde Lynge davasını sonlandırdık. Kurbanın arkadaşları ve ailesiyle konuştuk. Kurban tarafından çalıştırılan iki kişiyle konuştuk, tüm iş bağlantılarını inceledik. Cinayet sebebine veya Helle Frederiksen ile bir bağlantıya işaret eden bir bulgu çıkmadı. Onun cinayet soruşturmasında da marangozu işaret eden hiçbir şey bulunmadı."

"Ama," dedi Jørgensen, "kurbanların çılgın bir katil tarafından rastgele seçildiklerini düşünmüyoruz. Bu yüzden bu sabahki cinayeti duyar duymaz olay yerine gittik."

Louise dirseklerini masaya yasladı ve ellerini çenesinin altında birleştirdi. "İki şey var. Organizasyonla bu kişiler arasında bir bağlantı bulmalıyız. Eğer bulursak, en çabuk şekilde organizasyonla bağlantısı olan diğer insanlara ulaşmalıyız. Dışarıda birinin onları tek tek avladığını düşünmeye başladım."

Jørgensen başıyla onayladı ama Toft biraz daha şüpheci duruyordu. "İngiltere'de ve Hvidovre'deki kurbanların bu organizasyon hakkında bilgi sahibi olmaları tamamen tesadüfi olabilir. Henüz birbirlerini tanıdıklarından bile emin değiliz."

"Bu doğru." Louise devam edecekti ama o sırada kapı açıldı ve Stig kafasını içeri soktu. "İngiltere'deki gözaltı süresini uzattılar. Şüpheli, cinayet saatinde ne yaptığına dair bir mazeret sunamamış. Eik Nordstrøm hakkında elinizden geldiğince çok şey bulmaya çalışın."

Louise araya girdi. "Ne oluyor! Aramanız gereken kişi o değil."

Suhr girişte belirdi.

Louise duyduklarına inanamıyordu. "Ciddi olamazsınız. Biz burada tüm zamanımızı ve kaynaklarımızı bir meslektaşımızı içeri tıkmak için harcarken gerçek zanlı dilediği gibi dolaşmaya ve insan öldürmeye devam mı etsin? Tanrı aşkına, Eik, Bristol'de bir nezarethanede; bu sabah buraya gelip Hvidovre'de bir kadını vurmuş olamaz. Kafanızı kullansanıza!"

"Ne demek istediğini anladık!" dedi Jørgensen.

"Ama hâlâ o kadının aynı silahla vurulup vurulmadığını bilmiyoruz, bunu öğrenene kadar bu olayı görmezden geleceğiz ve önümüzdeki şeylere odaklanacağız." Stig derin bir nefes aldı. "Bildiğimiz şey şu: Helle Frederiksen ve Niels Boe cinayetlerinde kullanılan av tüfeği, Eik Nordstrøm'un içeride tutulmasına neden olan cinayette de kullanılmış. Karşımızda duran gerçek bu ve biz de bunu araştıracağız."

Louise, Stig'i görmezden geldi ve Suhr'a baktı. "Eğer onları baskı altında tutarsak balistik bize ne kadar zamanda bir sonuç verir?"

Cinayet Masası'nın patronu başını salladı. "Şu an üzerinde çalışıyorlar."

Stig'in parmakları kapının çerçevesine vurdu, oradan ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Alnında ter damlacıkları birikmişti.

"Seninle konuşabilir miyim?" dedi Louise, Suhr'a, Stig ayrıldıktan sonra. Suhr başıyla onayladı ve beraber koridora çıktılar.

"Eğer bu şekilde devam edecekse," dedi Louise sinirli bir şekilde. "Arama Departmanına döneceğim ve Helle Frederiksen ile Niels Boe'nin organizasyon ile bir bağlantıları olup olmadığını araştıracağım. Buradakiler bunun düşük bir şans olduğunu düşünebilirler ama bana iki davayı birleştiren başka bir şey söyleyebilir misin?"

Suhr elini havaya kaldırdı. "Sakin ol, lütfen."

"Her türlü açıdan olaya bakmak istemenizi anlıyorum," dedi Louise, onu görmezden gelerek. "Ama kurbanlar ile organizasyon arasında bir bağ olup olmadığını hemen araştırmayacaksanız benim burada yapacak bir işim yok demektir. Ve eğer bir bağ varsa bu, şu an hayatı tehlikede olan ve oturma odalarında otururken kafalarına bir kurşun yiyebilecek pek çok insan olduğu anlamına gelir."

Louise yalvarırcasına Suhr'a baktı. "Onları teşhis etmemiz, bunun bir daha olmasını engellememiz gerekiyor. Onları hızlı bir şekilde bulmak için beraber çalışmamız gerekiyor; bu serviste bir şekilde çalışmış olan herkesi ve kaç hemşire çalıştırdıklarını bulmalıyız. İşin öbür tarafında işletmesiyle ilgilenenler var mı, ölümcül ilacı sağlayan doktorlar bulunuyor mu? Cenaze işleriyle ilgilenenler? Kafasına bir kurşun yeme riski olan herkesi teşhis etmemiz gerekiyor."

Suhr başıyla onayladı. En sonunda Louise'in kalp atışları yavaşladı ve sesi sakin çıkmaya başladı. "Ya da ayrı çalışırız. Olle ile birlikte bağışta bulunanların yakınlarıyla konuşuruz ve organizasyonla irtibat kurmaya çalışırız."

Suhr yeniden başını salladı ve onun cümlelerini tamamlamasını bekledikten sonra söze girdi. "Sana katılıyorum. Senin ortaya çıkardığın ipucunu takip etmemiz gerekiyor."

"Tabii ki diğer sebepleri ve ipuçlarını da düşünmeliyiz," diye ekledi Louise hızlıca. "Ama ben zaten bu davayla ilgileniyorum ve buna konsantre olmak istiyorum. Karar sana kalmış: Bunu ya senin departmanınla birlikte yaparım ya da kendi departmanımla çalışırım."

Suhr bir kez daha başını salladı ve ellerini ceplerine soktu. "Soruşturmayı buradan yürüteceğiz. Şu an Hvidovre'deki cinayetle ilgilenen yirmi adamım var. Çok meşgul olmasına rağmen onların başına Stig'i koyacağım. Sen, Jørgensen ve Toft senin bulduğun ipuçlarını takip edeceksiniz. Daha fazla memur ayıramam, bu işi üçünüzün halletmesi gerek."

"Tamam." Üç, bire oranla çok daha iyiydi ve Margit'in cinayetinin Suhr'un elindeki her adamı kullanmasını gerektirdiğini anlayışla karşılıyordu. Artık üçü beraber bir cinayet sebebi bulmak için çalışabileceklerdi.

Suhr, ofise doğru yürüdü ve onun için kapıyı açtı. "Üçünüz Rick'in size getirdiği ipuçlarını kullanarak kurbanlar arasında bir bağ bulmaya çalışın," dedi diğer ikisine. "Bu akşam altıda bir toplantı yapacağız ve tabii ki yarın erkenden de bir toplantımız olacak. Zanlıyı bulmamız gerek, hem de hemen!"

Louise'e döndü. "İngiliz polisiyle çalışmaları için iki kişi görevlendireceğim. Orada buldukları şeylerden haberdar olmamız gerekiyor."

Louise başını salladı. Tabii ki İngiliz polisiyle iş birliği yapmaları gerekiyordu; Louise bunu biliyordu. Fakat bu iş birliğini Michael Stig'in tutumuyla yürütmeyeceklerdi.

23

Louise'in aradığı ilk kişi Karlslunde'deki Winnie Moesgaard'dı. Fazlasıyla uzun bir süre boyunca kadının telefona cevap vermesini bekledi. Zarif, yaşlı kadının ince ve kırılgan sesi neredeyse çatlayacaktı.

"Eşim bu hafta sonu hayatını kaybetti," dedi. "Biraz önce cenazeci buradaydı."

"Size taziyelerimi sunmama izin verin," dedi Louise. "Sizi böyle bir zamanda rahatsız ettiğim için çok üzgünüm fakat çok önemli bir sebeple aradım."

"Ne oldu?" diye sordu kadın, Louise'in güçlükle duyduğu bir sesle.

"Geçen hafta," diye başladı Louise, söylenecek doğru sözleri bulmaya çalışıyordu. "Evinizde, kocanıza bakmanıza yardımcı olan hemşire Margit Østergaard ile tanışmıştım."

"Evet," dedi kadın, çekingen bir ses tonuyla.

"Bunu söylemek zorunda olduğum için çok üzgünüm ama bu sabah bir cinayete kurban gitti. Şu an aklınızda çok fazla şey olduğunu biliyorum..."

Kadın şaşkınlıkla nefesini bıraktı.

"Dün gece yarısı ile sabah yedi saatleri arasında vurularak

öldürüldüğünü düşünüyoruz. Eğer bunu kaldırabilecekseniz, birkaç soru sormak istiyorum."

Sessizlik. Bir an için Louise, Bayan Moesgaard'ın telefonu kapattığından korktu. En sonunda sessizliği Louise böldü. "Oraya gelmemi ve oturup bunun hakkında konuşmamızı tercih eder misiniz?"

"Hiç gerek yok! Sadece böyle bir şeyin nasıl olabildiğini anlayamıyorum. Gerçekten çok üzüldüm. Margit çok sevecen ve çok harika bir insandı."

"Ne yazık ki biz de çok şey bilmiyoruz, sizinle konuşmak istememin nedeni de bu." Louise, kadına eşinin intihar etmek için yardım alıp almadığını sormak için doğru zaman olmadığına karar verdi. Şu an mesele en önemli olan şeye odaklanmaktı.

"Kocanız ve siz hemşire sistemini kullanmaya başladığınızda başka hemşirelerle karşılaştınız mı?"

Bayan Moesgaard telefonu eliyle kapatıp sümkürmüş ve boğazını temizlemiş gibi bir ses çıktı. En sonunda konuştu. "Margit'i çok severdim. Bu sebeple evimize geldiği ilk günden beri sadece onu yollamalarını söyledim. Servisin sunduğu hizmetlerden biri de buydu. Tabii ki kimi zaman yoğunluktan dolayı başka hemşirelerin geldiği de oluyordu. Ne de olsa hepsinin kendi işleri ve aileleri var."

"Yani başkaları da geldi?"

"Evet, bir keresinde gece vardiyasına başka bir hemşire geldi. Ama onunla çok fazla konuşmadım."

"Adını hatırlıyor musunuz?" dedi Louise ve duyacağı adı yazmak için hazırlandı.

"Hımm. Bir saniye."

Louise ayak sesleri duydu ve kısa bir süre sonra yaşlı kadın telefonu yeniden aldı. "Kadının adı Esther'di, maalesef soyadını not almamışım."

"Onun hakkında bir şeyler biliyor musunuz? Nerede yaşadığını, organizasyonda görev almadığı zaman hangi işle meşgul olduğunu?"

"Hayır, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama o da çok iyi biriydi. Fazla konuşmadık, bu yüzden onun hakkında Magrit kadar şey öğrenemedim. Eşimle oturup boş konulardan konuşmak benim için çok önemliydi. Bu sayede yaşadığımız zorluklardan da biraz uzaklaşmış oluyordum."

"Anlıyorum." Louise zarif hanımefendi için çok üzüldü. Artık tek başına kalmıştı.

"Peki organizasyon size hemşirenin soyadını söyleyebilir mi? Onlar ismini biliyor olmalı."

"Evet, mutlaka biliyorlardır. Bize onları arayabileceğimiz bir numara verir misiniz?"

"Nereye koymuştum ben onu..."

Bir süre sonra telefona döndü. Yavaş yavaş telefon numarasını okudu.

"Yardımınız için çok teşekkür ederim." Louise telefonun bir sabit hat numarası olduğunu, bir acil hat numarasını olmadığını görünce bir gelişme kaydettiğini düşündü.

Toft da aynı esnada telefonu kapatmıştı ve Helle Frederiksen'in kız kardeşinin organizasyon hakkında bir şey bilmediğini ama Helle'yi kimi zaman akşamları ve geceleri mesai yaparken gördüğünü söyledi.

"Kız kardeşi yaptığı ekstra mesailere rağmen ortada fazladan bir para olmadığını ama hiçbir zaman Helle'ye gece mesaiye gittiği zaman aslında ne yaptığını sormadığını söyledi."

Louise, Winnie Moesgaard'ın ona vermiş olduğu dahili numarayı aradı. Kimse cevap vermedi. Bilgisayarda numarayı araştırdı ve numaranın kayıtlı olmadığını gördü. Teknik ekibi arayarak telefon numarasını bir de sistemlerinde taramalarını istedi.

"Bingo!" dedi Jørgensen, telefonu kapatır kapatmaz. "Marangozun kızı, eşini kaybettiğinden beri babasının haftada bir kez ölümcül hastalığa sahip insanlarla zaman geçirdiğini söyledi. Kızı bunu tuhaf bulmuş ve ona yaşlıları ziyaret etmek için gö-

nüllü olup olamayacağını sormuş. Ancak anlaşılan babası için ölmek üzere olan insanlara bakmak önemliymiş."

Jørgensen, odadaki tüm dikkatleri üzerine çekmişti. "Ama o da organizasyon hakkında hiçbir şey bilmiyor. Yaklaşık bir sene önce evden ayrılmış ve babasının futbol maçına gitmesi ya da ölmek üzere olan insanlarla zaman geçirmesi umurunda değilmiş. Sadece annesinin ölümünün ardından babasını sosyal aktiviteler yaparken görmek onu mutlu ediyormuş."

Louise kafatasının karıncalandığını hissetti. "Tanrım! Biri onları tek tek *avlıyor*."

"Peki, geriye kaç kişi kaldı?" diye sordu Toft.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Louise. "Ama bunu hemen öğrenmemiz gerekiyor."

Suhr içeri girmişti. Kapı çerçevesine yaslanmış, tek kelime etmeden onları dinliyordu.

"Tüm dikkatimizi organizasyonda çalışan kişileri bulmaya vermeliyiz," dedi Toft, Louise'e bakarak.

Louise başını salladı. "Daha önce konuştuğum insanlarla bir kez daha konuşup isim ve mümkünse adres öğrenmeye çalışacağım. Siz de İsviçre'deki banka hesabına bağışta bulunan kişilerin diğer akrabaları ile konuşun. Onlara birinin, vefat eden akrabalarının intihar etmesine yardım ettiğinden şüphelendiğimizi söylemeyin; neler döndüğünü bilmiyor olabilirler. Olayın başka bir noktaya sürüklenmesini istemeyiz."

Louise'in önündeki telefon çaldı. Arayan, verdiği numarayı inceleyen teknisyen Nis'ti. "Margit Østergaard," dedi Nis. Adresi vermeden önce Louise onu durdurdu.

"Teşekkürler. Bu sabah oraya gittim. Adresi biliyorum. Kahretsin!"

Jørgensen ona bir beklentiyle baktı. "Bayan Moesgaard'ın not aldığı numara Margit'in özel numarasıymış," dedi Louise. En başa dönmüşlerdi.

Başka bir şey söyleyemeden, Toft ayağa kalktı. "Ben Margit'in evini aramaya gidiyorum. Eğer bir liste ya da üzerinde

isim yazan bir kâğıt parçası varsa gidip onu bulacağım. Kadın diğerleriyle bir şekilde iletişim kurmuş olmalı."

Louise ona doğru gülümsedi. Tipik Toft. Her zaman ki gibi titizdi ve inatçıydı; ağır ve zor işleri yapmakta ona her zaman güvenebilirdiniz.

Masanın öte yanında Jørgensen çoktan listedeki başka bir ismi arıyordu. Louise onun, hattın ucundaki kişiye yaşananları anlatmasını ve ölmek üzere olan akrabasıyla ilgilenen hemşirelerin isimlerini sormasını dinledi.

Louise bir an için Eik'i düşündü. Onu, hiç tanımadığı kızını bulmak için İngiltere'ye giderken hayal etti. Artık kız kayıptı ve Eik hapisteydi. Birisi ona Sofie'yi vuran adamın Danimarka'da olduğunu söylemeliydi. Louise tam olarak emin olmasa da Eik'in İngiltere'ye kızını bulmak ve katilin ona zarar vermesini engellemek için gittiğini düşünüyordu.

Rønholt'a mesaj attı ve Eik ile konuşma izni alırsa ona Hvidovre'deki cinayetten bahsetmesini istedi.

"Niels," dedi Jørgensen, telefonu kapattıktan sonra. "Oğlu organizasyonun yolladığı adamın soyadını maalesef hatırlamıyor ama annesi ölürken bir adamın onun başında beklemesinin biraz uygunsuz olduğunu düşünmüş. Ama annesi itiraz etmiş ve ona Niels yanındayken kendini güvende hissettiğini söylemiş."

"Herhalde şu an bildiğimiz birkaç isimden daha fazlası vardır?" dedi Louise.

Eski ortağı omuz silkti. "Açıkçası, artık evlere hemşirelerin gittiğini düşünmüyordum. Ve kaç tane hemşirenin bu işi yaptığına dair en ufak bir fikrim yok. İnsanlar bu organizasyonla nasıl iletişime geçiyorlar?"

"Bu işin içinde bir doktor olmalı! İlacı bir yerden alıyorlar. Yani örneğin kullandıkları şey morfinse, bu herkesin ulaşabileceği bir ilaç değil. Eğer yakalanırlarsa yaptıkları şeyin desteklenmiş intihar olduğunu, bir cinayet olmadığını kanıtlayabileceklerinden nasıl emin oluyorlar?"

Louise yeniden Sofie'nin annesinin ölümüne yardımcı olan

Doktor Elise Corneliussen'i düşündü. Olle'den onu bulmasını istemişti fakat iş arkadaşı henüz bu konuda bir gelişme kaydedememişti.

"Eğer dediğin gibi, insanların ölmesine yardım ediyorlarsa," dedi Jørgensen. "En azından ötenazi ile suçlanırlar. Bunu yapmaya nasıl cesaret edebiliyorlar gerçekten anlamıyorum. Ölen insanlar, ölmek istediklerini çok açık bir şekilde beyan etmeliler yoksa bu yaptıkları cinayet işlemekten farklı olmaz."

Louise, Melvin'i düşündü. Eğer bitkisel hayata girseydi ya da hayata dışarıdan bakan ve onun parçası olamayan biri haline gelseydi, Louise ona yardım etmek için kendini ikna edebilir miydi? "Muhtemelen, tedavisi olmayan ölümcül bir hastalıkla mücadele eden, büyük acılar çeken insanların desteklenmiş intihar için bir servet ödeyerek başka ülkelere gitmelerini doğru bulmuyorlar. Ayrıca bu haysiyetli bir şekilde ölme hakkıyla da alakalı. Bu organizasyonda görev alan insanların aynı Sofie Parker gibi, bu riski almalarına sebep olacak şeyler yaşadıklarını düşünüyorum."

Jørgensen başını salladı, görünüşe göre ona katılıyordu. Listedeki bir başka ismi aradı. Birkaç dakika konuştuktan sonra sordu, "Ailede bana bir isim verebilecek başka biri var mı?"

Jørgensen telefonu kapadı. "Görünüşe göre bu konunun üzerinde fazla durmamışlar. Konuştuğum kadın, teyzesinin eve gelecek bir hemşire istediğini, ailenin geri kalanının da onları yalnız bıraktığını söyledi."

"Kahretsin!" dedi Louise, katilin onlardan bir adım önde olduğundan korkuyordu. "İnsanlarla yüz yüze konuşmalıyız, onları aramak bir işe yaramıyor. Olle'ye bize yardım etmesini söyleyeceğim. Yoksa listedeki tüm isimlere ulaşmak çok zamanımızı alacak."

Olle'yi aradı, ona yaşananları anlattı ve yardım istedi. "Bakımevine geri dönüp Kurt Melvang ile yeniden konuşabilir misin?"

Olle tereddüt etmedi. "Tabii ki. Hâlâ her şey masada, önümde. Şu pantolonunu indiren yaşlı adamdan bahsediyorsun değil mi?"

"Evet, o. Eğer hemşirenin adının hatırlamazsa iki çocuğuna sor. Organizasyon, mirasın bir bölümünü aldığı için çok sinirlenmişlerdi. Onunla Birkerød'da bir görüşme ayarlayamaya çalışacağım."

"Sen iyi misin?" diye sordu Olle, Louise kapatmak üzereyken.

Onun endişeli ses tonu bir an durmasına neden oldu, arkasına yaslandı. "Bilmiyorum. Sanırım."

KAKTÜS TEAM

24

Camilla, Terkel Høyer'in toplantıdan dönmesini veya mesajına cevap vermesini beklemeyecekti. Arabasına bindi ve Jutland'a doğru yola çıktı.

İşe geldikten sonra tam kahvesini koymuştu ve yazı işleri odasında mesaisine başlayacaktı ki telefonu çalmış ve Stig Tåsing ona kilisenin lojmanına gelip gelemeyeceğini sormuştu.

"Bunu telefon üzerinden halledemez miyiz?" dedi Camilla teslim etmesi gereken makaleyi düşünürken. Eğer intihar kliniği haberinin ertesi günkü gazetede çıkmasını istiyorsa acele etmesi gerekiyordu.

"Hayır," demişti Stig. "Buraya gelmeniz gerekiyor."

Camilla, baş editörü arayıp nereye kaybolduğunu sorduğunda Great Belt Köprüsü'nü geçiyordu.

"Acil bir işim çıktı," dedi. Neler olduğunu açıkladı. "Ne konuşmak istediğini söylemedi ama sanırım bana daha fazlasını anlatmaya artık hazır."

"Peki bu sonuca *nereden* vardın?" Høyer, onun bu düşüncesine pek güveniyor gibi durmuyordu.

"Benzin ve otoyol parasını cebimden vereceğim," dedi Camilla, bir kamyonun yanından geçerken.

"Şu an daha çok intihar kliniği ile ilgili makaleyi ne zaman hazırlayacağınla ilgileniyorum. Senin için yarınki gazetede iki sayfalık yer açtım."

"Merak etme, sana harika bir makale hazırlayacağım. Ama pederden yeni şeyler öğrenme fırsatını geri tepemem. Hem İsviçre haberi bir gün daha geç çıkarsa bile etkisini kaybetmez. Sana ne oldu böyle, Terkel? Sen eskiden iyi bir haberin kokusunu kilometrelerce öteden alırdın."

"Tamam, tamam," dedi kısık bir sesle. "Sanırım senin yeniden gazetecilik yapıyor olmana alışmam gerekiyor."

Uzaktan, kiliseyi ve beyazlar içinde harika gözüken, kırmızı kiremitle örülmüş çatısıyla kilise lojmanını gördü. Evin etrafını saran uzun ağaçlar, yukarı doğru uzanan ince kollar gibi gözüküyorlardı. Duracağına dair sinyal verdi ve yavaşladı.

Yol boyunca telefona birkaç mesaj gelmişti, bu yüzden arabasını kenara çektiğinde telefonunu kontrol etti. Frederik ona Skype yapacak fırsatı olup olmadığını sormuştu. Camilla tam bir süreliğine müsait olmayacağını yazacakken, Frederik'in muhtemelen yatakta olduğunu fark etti. Los Angeles'ta artık gece olmuş olmalıydı.

Bir anda karnına bir ağrı saplandı ve mesaj atmak yerine aradı; sesini duymaya ihtiyacı vardı.

Telefonun açılmasını beklerken kahverengi tarlalara doğru baktı. Toprağı süsleyen çalı sıralarının üstü karla kaplıydı. Camilla kocasını özlemişti, o kadar özlemişti ki kalbi sıkışıyordu. Belki de bunun nedeni ölüm hakkında bu kadar çok konuşması, sevdiği birini son yolculuğuna çıkarken İsviçre'ye kadar takip etmenin nasıl bir his olacağını hayal etmesiydi. İntihar kliniğinde yaşadığı deneyimi üzerinden atamamıştı, Frederik'e sarılmak ve onun bu konu hakkındaki fikirlerini duymak istiyordu.

Frederik'in telesekreteri devreye girdi. Camilla ona bir mesaj bırakıp Jutland'da olduğunu, onu çok sevdiğini ve onu gerçek-

ten çok özlediğini söyledi. Kış tatilinde Markus ile birlikte Los Angeles'a gelmek için elinden gelen her şeyi yapacağını da ekledi. Tabii hâlâ onu kız arkadaşından birkaç günlüğüne ayırmaya yetecek bir güç olup olmadığından emin değildi. Lojmanın önüne park etti. Markus'u ikna edemezse, gerekirse Julia'yı da yanlarında götürecekti. Ne yapıp ne edip Frederik ile Los Angeles'ta mutlaka bir hafta geçirecekti.

Stig Tåsing kapının önünde göründü. Üstünde bir kot pantolon ve tişört vardı, kestane rengi saçlarını geriye doğru taramıştı. Ayağında hâlâ terlikleri vardı, güne daha başlamamış gibiydi.

Birbirlerini selamladılar. Stig çok ciddi görünüyordu, Camilla'yı bir an önce içeri sokup onunla konuşmak istiyor gibiydi. Camilla yolda gelirken onun yüz yüze konuşmak isteyeceği kadar önemli olan şeyin ne olduğunu tahmin etmeye çalışmıştı. Stig ona doğru yaklaştı ve kolundan tutup suç ortağıymışçasına evin girişine doğru çekti.

"Bu sabah erken saatlerde," dedi peder fısıldayarak. "Kapı ziline uyandım. Gelen Sofie'nin kızıydı. Benim babası olduğumu düşünüyordu. Onu bulmak için Danimarka'ya gelmiş."

Camilla şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Lanet olsun," dedi karşısındakinin bir peder olduğunu unutarak.

"İnsanlara tıpkı annesi gibi bakıyor ama gözleri daha koyu renkteydi."

Beklenmedik misafir pederi sarsmıştı, Camilla bunu görebiliyordu.

"Tabii ki ona babasının ben olmadığımı söyledim ama çok üzgün. Ve babasını bulmak için çok kararlı. Birinin o zavallı kıza yardımcı olması gerekiyor ve aklıma siz geldiniz."

Camilla başını salladı. "İyi düşünmüşsünüz." Pederi evin içine doğru takip etti, kafasında düşünceler uçuşup duruyordu: Genç kıza bildiklerinin ne kadarını söylemeliydi? Sonuçta Eik'in, kızın babası olduğunu yüzde yüz bilmiyordu. Ayrıca Eik'in, İngiltere'de hapiste tutulduğunu, annesinin cinayetinde bir numaralı şüpheli olduğunu ona nasıl söyleyecekti?

Belki de hiçbir şey söylememeliydi, belki de Louise'i aramalıydı. Ayakkabılarını çıkarırken önce kızın söyleyeceklerini dinlemenin kötü bir fikir olmadığını düşündü. Louise'i daha sonra arardı.

Peder ona ev boyunca eşlik etti. Kız oturma odasındaki kanepede oturuyordu, bir battaniyeye sarınmıştı. Camilla girişte durdu ve kıza baktı. Eik'e ne kadar benzediğini görmek gerçekten çok şaşırtıcıydı. Tabii onda Eik'i aradığı için bu benzerlik onun gözünde daha çarpıcı bir hâl almış olabilirdi. Kıza yaklaştı ve kendini tanıttı. Kız Danca konuşarak onu şaşırttı ve ona annesini tanıyıp tanımadığını sordu.

"Hayır, anneni tanımıyordum ama sanırım babanı bulamana yardım edebilirim." Peder ona çay isteyip istemediğini sorduğunda başıyla onayladı.

"Bana Dancayı annem öğretti," dedi Stephanie, peder odadan ayrıldıktan sonra. Camilla şaşkınlığını belli etmiş olmalıydı. "Onun Danimarka ile hiçbir bağı kalmamıştı ama onun için ikimizin Danca konuşması çok önemliydi."

"Akıllı bir anneymiş," dedi Camilla. Kızın soluk yüzünü ve koyu renk göz makyajını inceledi. Eik'in kızı dışarıdan çok sert görünüyordu. Eğer annesinin ölümü onu paramparça ettiyse bile bu durumu iyi saklıyordu.

"Buraya gerçek babamı bulmaya geldim," dedi bir anda Jutland'daki kilise lojmanına neden geldiğini detaylıca açıklamadan. "Evden kaçtım çünkü annemin evlendiği o aptal adama artık dayanamaz hale geldim ve biyolojik babamı bulmama asla yardım etmeyeceğini de biliyorum. Bana bunu neden daha önce söylemediler bir türlü anlamıyorum."

"Sana neyi söylemediler?"

"Gerçek babamın başka biri olduğunu!" Ellerini havaya kaldırdı. "Bunu bana söyleselerdi o evde oturup o herifin bana bağırıp çağırmasını dinlemek zorunda kalmazdım. Annem babamın başka biri olduğunu bana yalnızca bir ay önce söyledi." Başını salladı ve öne doğru eğildi, ellerini yumruk şekline getirip çenesinin altına koydu.

Peder, içinde çaydanlık, bisküvi ve simidin olduğu bir tepsiyle geri geldi. Camilla, onun bir misafir gelir diye bunları hep hazırda tutup tutmadığını merak etti. "Beni nasıl buldun?" diye sordu peder.

"Danimarka'da nereye bakmam gerektiğine dair bir ipucu bulmak için annemin ofisini karıştırdım," dedi Stephanie vücudunu dikleştirerek. "Evlilik sertifikanızı ve buranın adresini buldum."

"Onu hâlâ saklıyor mu?" Pederin gözleri karardı.

"Bu yüzden babamın sen olduğunu sandım."

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Camilla. "Kopenhag'a mı uçtun?"

Kız, duyduğu soru çok saçmaymışçasına Camilla'ya baktı. "On altı yaşındayım. Bir uçak bileti alacak kapasiteye sahibim. Bristol'den buraya uçakla geldim, annemin ofisine sakladığı yüklü miktarda para vardı. Şimdilik kendime bakabilirim."

"Tabii ki bakabilirsin," diye cevap verdi Camilla hemen. İnatçı bir genç kızın güvenini en kısa sürede nasıl kazanabilirdi?

"Bana yardım edecek misin?" diye sordu kız, Camilla bir strateji oluşturacak zaman bulamadan.

"Kesinlikle edeceğim."

"Stephanie, annesiyle bir Danimarka seyahati planladıklarını söyledi. Stephanie'yi babasıyla tanıştırmak için," dedi peder. "Maalesef bunu yapamadılar. O da babasını aramak için buraya tek başına gelmiş."

"Steph," dedi kız. "Benim adım Steph ve babamı bulacağım."

"Baban hakkında neler biliyorsun?" diye sordu Camilla.

"Hiçbir şey bilmiyorum." Maskesinin altından bir kırılganlık göründü ve aslında ne kadar küçük olduğunu ortaya çıktı. "Adını veya nerede yaşadığını bilmiyorum. Ama onu bulana kadar pes etmeyeceğim. İngiltere'ye dönüp Nigel ile yaşamayacağım."

"Sana zarar verdi mi?" Kızın ona karşı duyduğu nefret Camilla'yı endişelendirmişti.

Kız hafifçe gülümsedi, bir an için siyah bulutlar onun güzel-

liği saklayamadı. "Hayır, bana bir şey yapmadı, o sadece çok... sinir bozucu biri. Yaptığım her şeyi sürekli eleştirir, hiçbir şeyi yeterli görmez. Annem gerçek babamla konuşacağına söz verdi, bir süre onun yanında kalıp kalamayacağıma bakacaktı. En azından ben evden ayrılacak yaşa gelene kadar. Sanırım Nigel, annemi de sinir etmeye başlamıştı çünkü özellikle son zamanlarda beni ona karşı çok savunuyordu."

Biyolojik babasının onunla buluşmak için kızı kadar istekli olup olmadığını hiç düşünmüş müydü? Camilla bunu pek olası bulmuyordu. En azından Steph tekrar konuşmaya başlayana kadar. "Eğer babam benimle görüşmek istemezse de annem beni yatılı bir okula yazdıracağına söz verdi."

Peder üçü için de çay koydu. "Lütfen, yiyin."

"Annem ile eskiden evliydin. Neden onunla görüşmeye devam etmedin?" Steph bir anda tamamen yalnız olduğunu keşfeden bir çocuk gibi konuşuyordu.

Peder, cevap vermeden tepsiyi masaya bıraktı. Camilla içgüdüsel olarak kızın yanına oturdu ve elini omzuna koyup onu kendine doğru çekti. Annesi öldükten sonra bu kızı teselli eden biri olmuş muydu? Ona bir terapist yardım etmeliydi, çok ağır bir travmatik deneyim yaşamıştı. Camilla onun her şeyi tek başına göğüslediğini düşünüyordu; artık ona yardımcı olacak bir annesi de yoktu.

Camilla kolunun altındaki kızın gergin olduğunu hissetti. Ağır nefesler alıyordu ama Camilla'yı kendinden uzaklaştırmadı. Bir süre sonra vücudunu Camilla'ya yasladı. "Artık annem yok ve ne yapacağımı bilmiyorum." Sesi kısıktı ama ağlamıyordu.

"Babanı bulmaya çalışırken benimle Kopenhag'da kalabilirsin." Camilla, Frederiksberg'teki devasa evlerindeki onlarca boş odayı düşündü. "Ama polisle konuşmanı istiyorum. Anneni vuran adamın eşkalini vererek onlara yardımcı olabilirsin."

Kız şaşırmış gibi göründü ama başıyla onayladı. İnatçı ifadesi geri döndü. "Anlaştık. İngiltere'ye gönderilmeyeceğime söz verir misin?"

"Sana böyle bir söz veremem. Ama senin için savaşacak birini tanıyorum, bu konuda sana garanti verebilirim. Kendisi Kopenhag Polis Teşkilatı'nda görev alıyor. Adı da Louise Rick ve sanırım onunla daha önce tanıştın."

KAKTÜS TEAM

25

Ekonomik kaybın neden olduğu intikam duygusu, diye düşündü Louise, Birkerød'da bulunan evin önüne park ederken. Erik Hald Sørensen, Louise'in sekiz kişilik listesinde konuşmayı planladığı ilk kişiydi. Sørensen ile görüşmeye giderken Jørgensen onu arayarak listeyi yeniden düzenlemeyi ve ilk olarak en çok bağış yapan kişilerle konuşmayı önermişti. Louise bu fikri reddetmişti; fazla geliri olmayan bir aile için küçük bir meblağ bağışlamak, aile için, zengin bir ailenin büyük bir miktar bağışlamasından daha büyük bir kayıptı. Onlar için o anda en önemli şey, organizasyonla bağlantısı olan kişilerin adını saptayarak işlenecek yeni bir cinayetin önüne geçmekti. Suhr, evleri arayarak polis geldiğinde vefat eden hastaların yakınlarının evde olmalarını sağlayacak fazladan bir adam görevlendirmişti.

"Sizi sadece kısa bir süreliğine rahatsız edeceğim," dedi Louise, adam onu içeri davet ederken. Eşinin paltosu artık girişte asılı değildi. Çizmeleri de ortalıkta görünmüyordu.

"Rahatsızlık vermiyorsunuz," dedi adam. Louise'den kendisini takip etmesini istedi, bir ziyaretçisi olmasından mutlu olmuş gibi görünüyordu. Louise'e kahve ikram etmek istedi.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Louise hızlıca ama adama

neden acele ettiğini söyleyebileceğini düşünmüyordu. Oturma odasında etrafına baktı; burada da bir değişiklik vardı. Bir kutu. Adamın onu izlediğini hissetti.

"Köpeğin eşyalarını topluyorum." Gözlerini birkaç kez hızla açıp kapattı. "Ona Güney Sjælland'da güzel bir ev buldum. Onu artık burada tutamam, onunla ilgilenmek istemediğimi fark ettim ve bu haksızlık gibi geliyor."

Omuzları düştü; odanın ortasında dururken kaybolmuş gibi görünüyordu. Bakışları yemek masasının yanında duran köpek fırçasına, kalın fırçalı tarağa ve ağır, siyah köpek tasmasına dönüktü. "O iyi bir köpek fakat sürekli egzersiz yapması gerekiyor."

Louise onun konuşmasına izin verdi. Adam odadan çıktı ve kısa bir süre sonra zarif, yünlü bir trençkot ile döndü. "Bu bir Max Mara. Bunu geçen sene eşime Noel hediyesi olarak almıştım. Kullanır mısınız?" Trençkotu Louise'e uzattı.

Louise ona gülümsedi. "Ne yazık ki hediye almama izin verilmiyor." Trençkotu tekli koltuğun üstüne bıraktı. "Buraya, yürüttüğümüz bir soruşturma ile ilgili bilgi almak için geldim. Bu sabah erken saatlerde Hvidovre'de biri cinayete kurban gitti. Kurbanın bir hemşire servisinde çalıştığı ortaya çıktı, sizin eşinize son günlerinde destek olan servis. Şu an o servis için çalışan tüm gönüllüleri saptamaya çalışıyorum çünkü hepsinin hayatlarının tehlikede olduğunu düşünüyoruz. Buraya size yardım eden kişilerin isimlerini bize verebileceğiniz umuduyla geldim."

Hald Sørensen, elini yüksek arkalıklı yemek masası sandalyesine dayadı ve camdan dışarı baktı. Boğazını temizledi. "O günler hakkında pek bir şey hatırlamıyorum, üzgünüm. Christine'in son günleri zihnimde biraz bulanık. Ama onun son günlerinde evimizde yabancı birinin bulunmasından pek hoşlanmadığımı söyleyebilirim."

Bir süre duraksadı, derin bir nefes aldı. "Onun yanında olmak istedim. Sadece ben. Ama bu onun kararıydı ve doğal olarak ben de buna saygı duydum. Sanırım kendi deyimiyle vücudunun çürümesini görmemi istemedi."

Sakalını sıvazlarken üzgün görünüyordu.

"Yani bu servisle ilgili ayarlamaları yapan kişi siz değildiniz?" dedi Louise. Konunun dışına çıkmasını istemiyordu.

Adam başını salladı. "Her şeyle Christine ilgilendi. Tabii ki benden istediği anda organizasyonu arayan kişi bendim."

"Evinize gelen kişinin adını hatırlıyor musunuz?"

"Ne yazık ki hatırlamıyorum. Ama yaşlı bir kadındı. Ya da en azından benim yaşlarımdaydı." Gülümsedi.

"Onunla konuştunuz mu?"

Başıyla onayladı. "Gerçi çok konuşmadık. Eve geldikten bir gün sonra eşim vefat etti."

"Anlıyorum. Size nerede yaşadığını ya da serviste çalışmadığı saatlerde ne iş yaptığını söyledi mi?"

Louise bir şeyler bulmayı umut ediyordu, kadının kimliğine ulaşmasını sağlayacak küçük bir ipucu. Kadının yaşı, daha önce hiç duymadıkları bir isme ulaşacaklarını işaret ediyordu. Tabii bu kadın, bir gece Karlslunde'de Werner Moesgaard'ın yanında kalan Esther de olabilirdi. Hâlâ onun adresine ulaşmamışlardı.

"Kendinden pek fazla bahsetmedi," dedi adam. "Christine için müzik çalıyorduk. Ben odada olduğumu zamanlarda da hemşire oturup kitap okurdu."

"Arabası var mıydı? Buraya arabasıyla mı geliyordu?"

Adam başını salladı. "Trenle geliyordu, Kopenhag civarlarında bir yerden geldiğine eminim. Beş bölgede erişim imkânı sağlayan şu tren kartlarından birini kullanıyordu. Bu konuda konuştuğumuzu hatırlıyorum."

Louise'in telefonu çaldı. Adamdan izin istedi ve telefonunu bulmak için çantasını karıştırmaya başladı. Suhr, ona hemşire servisinden bir kadının polis merkezine geldiğini söyledi. "Hayatının tehlikede olduğunu düşünüyor ve cinayetleri araştıran kişiyle konuşmak istediğini söylüyor. Bu cinayetlerin parçası olduğu organizasyonun işleriyle bir bağlantısı olduğunu düşünüyor."

"Hemen geliyorum."

Louise yine yaşlı adamın kendisine baktığını hissetti. "Polis

merkezine bir tanık gelmiş. Bize aradığımız isimleri bulmamızda yardımcı olacak," diye açıkladı. "Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Bu acı dolu anıları yeniden hatırlamanıza sebep olduğum için de özür dilerim."

Louise ofise döndüğünde ince, uzun, orta yaşlarının sonunda, gözleri kızarmış bir kadın elinde bir kahve bardağıyla ofiste oturuyordu. Toft da kadının hemen karşısındaydı.

Kadın ayağa kalktı ve elini uzattı. Biraz çekingen bir görüntüsü vardı. "Else Corneliussen," dedi kadın, Louise'i şaşırtarak. Louise'in onun kırılgan bir kadın olduğunu düşünmesine rağmen derinden gelen güçlü bir sesi vardı.

Louise, Sofie'nin annesinin ölümüne yardımcı olan kadına baktı. Olle, onu bulmayı başaramamıştı ama bu önemli değildi çünkü kadın kendi ayaklarıyla gelmişti.

Kadın yeniden oturdu; koyu kahverengi gözleri yorgun bakıyordu, ellerini karşısındaki masanın üstüne koydu. Yine de kararlı ve başlamaya hevesli gibi duruyordu.

"Daha erken gelmediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Sadece kendimi daha büyük bir riskin içine sokmadım, geç kaldığım için Margit de hayatını kaybetti."

Devam etmeden önce dudağını ısırdı. "Sofie, İngiltere'de öldürülene kadar cinayetlerin arasında bir bağlantı olduğundan şüphelenmemiştim."

Louise çoktan paltosunu çıkarmış, çantasını bırakmıştı. Bir sandalye çekti ve Toft'un ona uzattığı termosu aldı. Toft şimdi bilgisayarın başında oturuyordu; anlaşılan Louise'in tüm konuşmayı halletmesini istiyordu.

"Neler olduğunu anlayamadım," dedi kadın, sesinin titremesi kontrol etmeye çalışıyor gibiydi. "Yaşanan şeyler beni aşıyor. Ama bu sabahki haberi aldıktan sonra artık aklımda hiçbir şüphe kalmadı. Bu cinayetler arasında bir bağlantı var." Umutsuzluğa düşmüş gibi görünüyordu.

"Kimin öldürüldüğünü," dedi Toft. "Nereden bildiğinizi açıklayabilir misiniz? Hvidovre'de ölen kadının ismi henüz açıklanmadı." Louise'e doğru baktı, o da başını salladı.

"Onun adını duymama gerek yok. Margit olduğunu biliyorum." Başını kaldırdı. "Cinayeti duyduğumda onu aradım ama cevap vermedi. Acil servis hattına da cevap vermedi. Ben de onu sadece aramızda kullandığımız telefon numarasından aradım. Ona da cevap vermedi ve o telefonunu asla kapatmaz. Bu, onun kişisel acil servis numarası. Ben de Margit'in bu sabah sekizden itibaren bakmaya başlayacağı yaşlı adamın kızını aradım. Kız onun gelmediğini söyledi. Ben de hemen buraya geldim."

"Biraz daha kahve ister misiniz?" diye sordu Louise. Kadını başını salladı. "Organizasyonla nasıl bir bağınız var?"

Else Corneliussen gözleri kapadı ve derin bir nefes aldı, gücünü toplamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ancak gözlerini açtığında gergin ya da kararsız görünmüyordu. Çok mutsuz ve korkmuş bir kadın gibi görünüyordu.

"Ben bir doktorum. Bu organizasyonu Sofie Parker ile birlikte kurdum. Desteklenmiş intiharlarla ilgileniyorum. Lütfen, her şeyi baştan anlatmama izin verin; belki beraber bu çılgınlığa bir son verebiliriz."

Louise başını salladı ve Toft'a bir bakış fırlattı. Doktorun açıklaması raporda yer alacaktı.

"Ben Annelise'in doktoruydum: Annelise, Sofie'nin annesi. Yıllar önce öldü." Louise'e, yıllar önce neler yaşandığından haberdar olup olmadığını sordu.

"Sizin versiyonunuzu da dinlemek isterim."

"Annelise ölmek istedi. En sonunda acısı dayanılmaz hale gelmişti ve uzun, yorucu bir hastane ziyaretinin ardından eve yeni dönmüştü. Ondan geriye pek bir şey kalmamıştı ve pek çok kez benden ölmesine yardımcı olmamı istemesini bekledim. Bunu benden isteseydi ona yardımcı olurdum ama benden önce davrandı." Doktor yukarı baktı. Belki de hâlâ öyle düşündüğünü göstermek istiyordur, diye düşündü Louise.

tg: kaktusunx

"Annelise evde bulduğu neredeyse tüm ilaçları içerek intihar etmek istedi, onu hastaneye getirdiklerinde karaciğeri ve böbreği ağır hasar almıştı. Ama umut ettiği gibi ölmemişti. Hastanede Sofie'ye ona yardım edebileceğimi, annesini sonunda huzura kavuşturabileceğimizi söyledim. Annesinin istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. Kendi kliniğimin dışında haftada iki kez hastanede görev alıyordum, yani hastanede çalışanları tanıyordum, onlarla çalışmaya alışıktım. Yardım isteyenlere yardım edilmesi konusunda hangi hemşirelerin benimle aynı fikirde olduğunu biliyordum ve beraber morfin konusunda biraz cömert olmaya karar verdik. Acı çeken insanları acılarından kurtarmanın en merhametli yolunun bu olduğunu ve oldukça sık kullanıldığını söylersem kimsenin şaşıracağını sanmıyorum." Son cümlesini otoriter bir sesle söylemişti; tıbbi kararını savunmaya hazır olduğu açıktı.

"Bu durum daha sonra Sofie'nin, eşiyle büyük sorunlar yaşamasına neden oldu. O bizim bu aldığımız karara son derece karşıydı. Sofie'nin annesi için haysiyetli bir ölüm istemesine, acılarından kurtulmasına yardım etmesine katlanamadı. O, Sofie'nin, annesini bu fikrinden vazgeçirmesi gerektiğini düşünüyordu. Sonrasında bana yerel basın üzerinden çok ağır suçlamalarda bulundu; otoritemi suistimal ettiğime inanıyordu. Tabii ki böyle düşünmek onun hakkıydı. Yaşadığımız ülkede devlet adamları ve Danimarka Etik Meclisi'nin birçok üyesi, halkın gittikçe artan bir kesiminin desteklediği bu konuya kesinlikle karşı çıkıyor. Desteklenmiş intihar ve ötenaziye izin verilmiyor ama bu demek değil ki bu yöntemler hiç kullanılmıyor. Sadece gizlice yapılıyor."

Kahvesine uzandı. "Organizasyonda, ölümcül hastalıklarla mücadele eden hastaların kendi evlerinde, tanıdıkları bir ortamda, Sofie'nin annesinin yaşadığı gibi kötü bir durum yaşamadan ölmelerine yardımcı olan iyi eğitimli ve yetenekli insanları bir araya getirdik."

"*Getirdik* derken kimden bahsediyorsunuz?" diye sordu Louise.

"Annesinin ölümünün ardından Sofie, annesi gibi yaşlı ve hastalıkları tedavi edilemez bir noktaya gelen hastalara yardım etmeye karar verdi. Artık gücü kalmayan, büyük acılarla boğuşan ve yatağa bağımlı bir şekilde yaşamak istemeyen insanlara yardım etmek istedi. Ailesinden ona yüklü miktarda para kaldı ve o da bu sistemin nasıl yürüdüğünü öğrenmek için İsviçre'ye gitti. Orada sadece pratikle ilgili detayları değil, ölümcül hastalığa yakalanmış kişinin bu kararıyla yüzleşmek zorunda kalan sevdikleriyle nasıl ilgilenmesi gerektiğini de öğrendi. Desteklenmiş intihar konusunda pek çok etik sorun var ve Sofie de bunların farkındaydı."

"Yani siz en başından beri bu organizasyonun bir parçasıydınız," dedi Toft bilgisayar ekranının arkasından.

Doktor başıyla onayladı. "Ama organizasyona ilaç sağlayamazdım. Eğer bunu yapsaydım, organizasyonun amacını keşfetmek çok kolay olurdu. Sofie'nin bunu yapmasına karar verdik. Bu yüzden İngiltere'ye yerleşti. Orada, Danimarka'da uğraşmak zorunda kaldığımız kayıt işlemleriyle uğraşmadan yaşayabilirdi. Yani oraya gizli bir görevle gittiğini söyleyebilirsiniz."

"Bu kadar ilacı nasıl elde ediyordu?" diye sordu Louise.

"Meksika'da normalde tezgâhta satılmayan ilaçları satan eczaneler var. Reçete olmadan bu ilaçları almak normale göre daha pahalı ve ödemelerin de dolarla yapılması gerekiyor fakat ilaçlar aynı ilaç şirketlerinden geliyor ve aynı kaliteye sahipler."

"Ama bu yasal değil," dedi Toft.

Else Corneliussen başını salladı. "Orada eczaneye girip bu ilaçları rahat bir şekilde alabiliyorsunuz. Dükkânlarının önünde Valium'un, Viagra'nın, güçlü ağrı kesicilerin ve uyku haplarının reklamlarını yapabiliyorlar; bizim aldığımız ilaçlar, bunlardan daha yasadışı değil."

"Sofie ilaçları İngiltere'ye mi sipariş ediyordu?" diye sordu Louise. Cozumel, Meksika'dan gelen paket aklına geldi.

Doktor başını sallayarak onayladı. "Evet. Geçtiğimiz birkaç senedir, aşağı yukarı ayda bir kez Londra'ya gidip Sofie'yle buluştum, ondan ilaçları aldım ve Danimarka'ya getirdim."

"Yani bu işe başladığınızda sadece iki kişi miydiniz?"

"Bir de Sofie'nin annesinin öldüğü akşam bize yardımcı olan hemşire vardı. Daha sonra bize birkaç kişi daha katıldı ama birkaçı daha sonra organizasyondan ayrıldı. Bizim sistemimizde ilacı hastalara biz uygulamıyorduk, herkes ölümcül dozdaki ilacı kendi alıyordu ama onlara yardım ediyorduk. Bu yüzden organizasyonda çalışan kişilerin çoğu eğitimli hemşireler. Bu zorunlu bir özellik değil; bizim için en önemlisi onların bizimle aynı idealleri paylaşması ve yardım etmeye istekli olması."

"Ama hastalar onlara yardım etmeniz için size ödeme yapıyorlar." Louise, sesindeki sertliği yumuşatmaya çalışmadı.

Doktor yine başını salladı. "Ölmek için izin almak amacıyla para ödemiyorlar. Organizasyonda yaptığı iş için para alan biri yok. Kimse bu işten kâr sağlamıyor. Ailelerin organizasyona yaptığı bağışlarla ilaç, kargo ve benim ilacı almak için İngiltere'ye gidip dönme masraflarımın yanı sıra ölümcül derecede hasta olan insanların evlerine gidip gelirken harcadığımız ulaşım masrafları karşılanıyor. Ayrıca hastaların son anlarında ölmek istediklerini söyledikleri videoların masrafları da bu bağışlarla karşılanıyor. Gelen paralar ve harcamalar Sofie'nin yönettiği İsviçre'deki bir banka hesabı üzerinden yapılıyor."

"Organizasyonda kaç kişi var?" diye sordu Toft.

Doktorun gözleri nemlendi. "Organizasyonumuz Kuzey Sjælland, Kopenhag ve Orta Sjælland'ı kapsıyor. Yedi hemşiremiz, iki doktorumuz ve bir cenazecimiz var. Yani, tüm bu cinayetler başlayana kadar sayımız buydu."

Lacivert yeleğinin cebinden bir mendil çıkardı.

"Onlar isimlerini alabilir miyiz?" diye sordu Toft. Yüzünden, doktorun anlattıklarını ve insanlara yardım etme konusundaki felsefesini hiç umursamadığını anlamak mümkündü.

Doktor Corneliussen çantasından bir kâğıt çıkardı. "Anita Nielsen, Fleming Sau, Lise Rasmussen ve Esther Larsen; dördü de uzun bir zamandır bizimle çalışıyor. Bir de Tone Frost var, kendisini cenazecimiz ve aramıza yeni katıldı. Bunların dışında, ben ve Erik Hald

Sørensen var ama biz düzenli programın bir parçası değiliz. İsimler, telefon numaraları ve adresler burada." Kâğıt parçasını masanın üstüne bıraktı. "İsimlerin altındaki son numaralar onların acil numaraları. Buraya gelmeden önce telefonlarına mesaj bıraktım ve sizin muhtemelen onlarla bağlantı kuracağınızı söyledim."

"Erik Hald Sørensen! Birkerød'da yaşayan Sørensen mi?"

Doktor başıyla onayladı. "O bir doktor ama uzun bir süredir bizimle çalışmıyor. Onu tanıyor musunuz?"

"Demin onun evindeydim," dedi Louise. "Ama bana bu organizasyonda yer aldığından bahsetmedi."

Doktor dirseklerini masaya dayadı. "Erik, eşinin bizimle iletişime geçip intihar etmesine yardım etmemizi istedikten kısa bir süre sonra bize ulaştı. Grubumuzda bulunan herkes öyle ya da böyle bir kişinin intihar etmesine yardımcı oldular. İnsanlar organizasyonumuzdan da bu sayede haber alıyorlar ve hatta bazıları organizasyonumuzda gönüllü olarak yer almak istiyor. İnsanları organizasyonumuzun bir parçası yapmadan önce onlara güvenmemiz gerekiyor."

"Hald Sørensen eşinin bu kararına sanki biraz karşıymış gibi görünüyordu," dedi Louise, onunla yaptıkları konuşmayı düşünerek.

"Eşini kaybetmek onu çok mutsuz etti," dedi doktor, başını sallayarak. "Ama daha sonra, yardım etmeye karar verdiğinde artık eşinin kararına saygı duyduğu bir noktadaydı. Onun hoşuna gitmeyen şey, eşinin, hayatına bu kadar erken son verme kararıydı. Onunla bir süre daha beraber kalmak istememesi fikri onu çok rahatsız etmişti; ölen insanları sevenlerin böyle düşünmesi gayet normal."

"Erken derken, ne demek istediniz?" diye sordu Louise. "Hastalığı yüzünden çok yorulduğunu düşünmüştüm."

"Christine muhtemelen bir ya da iki yıl daha yaşayabilirdi. Ama hastalığı bir anda kötüleşip onun tüm yaşamsal faaliyetlerini sekteye uğratacaktı. Başına neler geleceğini çok iyi biliyordu, annesinin bunlarla mücadele edişini izlemişti. Aynı şeyleri yaşa-

mak istemiyordu. Bu yüzden işler daha fazla kötüleşmeden hayatına son vermek istedi. Erik de büyük bir acı yaşamasına rağmen onu anladı ve yardım teklifinde bulundu. Bunun, eşinin anısını onurlandırmak için yaptığı bir şey olduğunu söyledi."

Louise başını salladı; bu çok mantıklıydı. "Sadece hiçbir şey söylememiş olması biraz kafamı karıştırdı; korunduğunuzdan emin olmak için sizi aradığımı biliyordu."

"Pek çok üyemiz var, bunların hepsi aktif gönüllüler değil. Bazıları bize finansal destek sağlıyor. Hepsi yaptığımız işe duydukları sempatiyi göstermek istiyor. Ama burada yasadışı bir iş yaptığımız için gizliliğe büyük önem veriyorlar. Bazen de ölen kişi, akrabalarına aldığı karardan bahsetmiyor çünkü ailelerinin buna karşı çıkacağını çoktan biliyor. Buraya gelip sizden yardım istememin tek nedeni, grubumuzdan dört kişi hayatını kaybettikten sonra diğerlerinin de hayatlarının tehlikede olduğunu düşünmem. Bunun olmasına seyirci kalamam."

Toft, Lars Jørgensen'i bulmaya gitti. Onunla konuşup listedeki herkesin evine bir devriye arabasının gitmesini sağlayacaktı.

"Hepsi buraya mı getirilecek?" diye sordu doktor, kafası karışmıştı.

"Evet," dedi Louise. "Hepinizle konuşmamız gerekiyor ama şu an için önceliğimiz, onları evlerinden çıkararak yanlarında kalabilecekleri bir akrabalarını ya da arkadaşlarını bulmak."

Toft ve Jørgensen döndüler. "Herkesi topluyoruz," dedi Toft. "Erik Hald Sørensen dışında herkese ulaşmayı başardık. Tüm telefonu numaralarını denedik ama cevap almadık. Kuzey Sjælland Polisi'ni aradım, onun evine en yakın olan devriye aracını mülkü kontrol etmesi için görevlendirdiler."

Telefonu çalınca koridora çıktı. Bir dakika sonra geri döndü. "Polisler şu an orada. Ev boşmuş ama bahçe kapısı açıkmış."

"Lanet olsun!" Louise ayağa kalktı. İçinde kötü bir his vardı. "Gidelim."

* * *

"Cinayet Masası'ndan ayrıldığın için hiç pişman oldun mu?" diye sordu Jørgensen, Birkerød'a giden yol üzerindeki Kongvejen'den geçtikleri sırada hızlarını artırırken. Louise, Jørgensen'ın ses tonunu duyduğunda onun biraz duygusallaştığını hissetti. Louise, Arama Departmanına gittiğinden beri iki eski ortak birbirlerini pek görmemişlerdi, sadece birkaç kez öğle yemeği yemişlerdi. Jørgensen ona daha önce hiç Cinayet Masası'ndan ayrılmak istediğini söylememişti, sadece ara sıra Stig gibi bir patronu olmasından bunaldığını söylemişti.

Louise başını salladı, daha sonra sağ şeride geçti ve Bistrup'ta durmak için sinyal verdi.

"Rønholt harika bir patron, orada olmaktan hiç pişman olmadım." Bir olay yerine gidip artık dedektif sıfatıyla çalışmadığı için oradan ayrılmak zorunda olduğu zamanlardan bahsetmedi. Cinayet Masası'nda çalışmanın verdiğini heyecanı ara sıra özlüyordu ama bunu da söylemedi.

"Peki sen mutlu musun?" diye sordu.

Jørgensen birkaç yıl önce Bolivyalı ikizleriyle yalnız bırakılmıştı. İlk başlarda baş dedektif Willumsen için erkek dedektiflerinden birinin her gün okula giderek çocuklarını almasını kabullenmek biraz zor olmuştu. Bir süre Jørgensen'i o kadar zorlamıştı ki ortağı hastalık iznine çıkmak zorunda kalmıştı. Willumsen bundan kısa bir süre sonra ölmüştü ve onun yerine ekibin başına Michael Stig geçmişti.

"Bunu benden duyacağını asla tahmin edemezdin ama," dedi Jørgensen, camdan dışarı bakarak, "Stig ile çalışacağıma Willumsen ile çalışmayı her koşulda ve zamanda tercih ederim. Ay sonunda Suhr'un yerine geçip büyük patron olduğunda neler yaşanacağını tahmin edemiyorum."

Başını salladı. "Stig herkesin sinirlerini bozmasına rağmen iyi bir dedektifti, bundan şüphem yok. Ama iyi bir lider değil. Şu bir şeyler ters gittiğinde her şey başkasının suçuymuş gibi davranan tipleri bilir misin?"

Bilmez miyim, dedi Louise içinden. Michael Stig'i suçu bir başkasına atarken hayal etmek zor değildi.

"Her zaman bir adım geride kalıyor ve sanki biz onu bilgilendirmemişiz gibi davranıyor. Her seferinde paçayı nasıl kurtarıyor anlamıyorum."

Louise, Jørgensen için böyle konuşmanın zor olduğunu hissetti. Belki de kendini biraz sadakatsiz gibi hissediyordu ama böyle hissetmesi için hiçbir neden yoktu. Louise en başından beri Stig'in bir takım oyuncusu olmadığını biliyordu. Jørgensen, yanından geçmekte oldukları küçük bir gölün üstünde iki yana sallanan ördekleri işaret ettiğinde Louise başını çevirdi.

"İşte Michael Stig böyle biri," dedi Jørgensen. "Görünüşte sakin ama aslında boğulmamak için sürekli çırpınıp duran biri."

Louise, Erik Hald Sørensen'in evine giden yola doğru döndü. Evin köşesinde, çitlerin önünde bir polis arabasının beklediğini gördü ve tekrar gerildiğini hissetti, odağını keskinleştirdi.

Polis arabasının arkasına park etti ve iki polis memurunu gördü, beyaz evin yanında bekliyorlardı. Arabadan inmeden önce Louise omzundaki silah askısını kontrol ederken Jørgensen da Toft'u arayıp eve vardıklarını ve içeri girmek üzere olduklarını söyledi. Siyah ön kapıya doğru yürüdüler ve diğer iki polis memurunu selamladılar. Polislerden biri erkekti, diğeri ise kısa sarı saçlı, uzun boylu bir kadındı.

"İçeri girdiniz mi?" dedi Louise.

Erkek memur cevap verdi. "Sadece buraya gelmemiz söylendi, biz de içeri girmek için sizi bekledik. Ama evin etrafından bir tur attık, arka kapı açık."

"Güzel," dedi Louise. "Camlarda ya da kapılarda kurşun izine rastladınız mı?"

Kadın polis memuru başını iki yana salladı. "İçeri zorla girildiğine dair biz iz de yok."

"Burada kalın. Biz evin arkasına bakacağız."

Sokağın karşısında köpeklerini gezdiren bir çift onlara baktı.

Evin arkasına doğru, Louise bir yandan, Jørgensen diğer yandan ilerlediler. Arkaya doğru ilerlerken Louise birkaç pencereye elini koyup içeri baktı ama kimseyi göremedi. Taştan ufak bir çitin üzerinden atladı ve garajın etrafından dolaşarak arka bahçeye ulaştı. Verandaya ve evin çamaşır odasına açılan arka kapıya ulaşmadan önce iki pencereden içeri baktı; pencerelerden biri yatak odasına aitti. Yatağın yanında Christine'e ait eşyalar yığılıydı, görünüşe göre Sørensen onları ayırmaya başlamıştı.

Jørgensen göründü ve başını salladı. "Ev terk edilmiş gibi görünüyor."

Cebinden plastik eldivenler çıkardı ve bir çift eldiveni Louise'e uzattı. Louise artık yanında plastik eldiven taşımıyordu.

Eve ilk geldiğinde köpeğin çamaşır odasına kapatıldığını hatırladı. "İçeride bir köpek olabilir, tetikte ol." Kapıyı açtı ve çamaşır odasına baktı. İçeride üstünde iki lavabo olan bir tezgâh vardı, bir bulaşıkhane gibiydi. Odanın bir ucunda bir çamaşır makinesi, bir kurutucu ve büyük bir köpek maması torbası vardı. Odanın geri kalanını çamaşır konulması için sepetler ve montların asılması için kullanılan bir askılık dolduruyordu. Askılığın hemen altında Sørensen'in o gün giydiği terlikler vardı.

"Merhaba," diye seslendi Louise. Mutfak kapısına doğru yürüdü. Gergindi, hemen arkasından Jørgensen'ın ilerlediğini hissetti.

Ölüm sessizliğine bürünmüş evde, nefesi neredeyse bir kükremeydi.

"Girelim," dedi fısıltıyla. Gözünün önüne Margit Østergaard'ın kanayan başıyla oturma odasının zemininde yatan bedeni geldi. Louise, Sørensen'in evden ayrıldığını düşünüyordu ama yine de böyle bir görüntü ile bir kez daha karşılaşma olasılıkları da vardı.

Ev boştu. Her şey tıpkı birkaç saat önceki gibi görünüyordu. Köpeğin eşyalarını topluyordu ancak ilerleme kaydetmemişti.

"Arka taraftaki iki oda da boş," diye seslendi Jørgensen. Oturma odasına döndü.

Louise mutfaktaydı. Masanın üstünden bir kahve fincanı ve biraz tereyağı vardı, sanki Sørensen yemeğe başlamış ama yarıda bırakması gerekmişti.

"Ve oturma odasının öbür tarafındaki oda da boş," dedi Jørgensen. Louise'i, üç odanın kapısının birleştiren kısa koridora doğru takip etti; koridorun birleştirdiği bu odalar, evin, sokağa bakan cephesindeydi. İlk kapı, içinde ayıklanmayı bekleyen kıyafet yığınlarının bulunduğu bir yatak odasına açılıyordu. Yanındaki odada bir hastane yatağı, bir komodin ve pencerenin altında katlı bir şekilde duran bir tekerlekli sandalyeyle duvara yaslanmış koltuk değnekleri duruyordu.

"Bu, Sørensen'in karısının hasta odası olmalı," dedi Louise.

Yatağın üstünde çarşaf yoktu ve ucunda bir yastıkla katlanmış bir yorgan duruyordu. Komodinin üzerinde, taşınabilir alarm saatinin yanında mavi bir pastil paketi duruyordu. Yatağın baş tarafına birkaç fotoğraf çivilenmişti; birinde Sørensen ve eşi, bir diğerinde yaşlı bir kadın vardı, muhtemelen annesiydi. Oda boşaltılmış ve temizlenmişti ama sanki Sørensen, içinde kalan son eşyaları çıkaracak enerjiyi kendine bulamamış gibiydi.

Louise tam odadan çıkmak üzereyken oturma odasından gelen ayak sesleri duydu. Elini çoktan silahına doğru götürmüş olan Jørgensen'a baktı.

"Benim," dedi bir kadın. Uzun polis memuru kapıda belirdi. "Adamın arabası hâlâ garajda. Sokağın karşısındaki komşularla konuştuk. Biraz önce eve gelmişler, bu yüzden bu evde neler olduğunu görmemişler."

"Köpeğini yanında götürmüş olmalı," dedi Louise. O an Sørensen'in köpeği dolaşmaya çıkarmış ve arka kapıyı açık bırakmış olabileceği aklına geldi. Oturma odasını incelemeye başladı. Küçük, gümüş işlemeli bir fotoğraf çerçevesini eline alırken yeniden gerildiğini hissetti.

Sørensen bir tepenin üstünde duruyordu, kolunu gülümseyen eşinin etrafına dolamıştı. Christine, sağ kolunun altındaki

bir koltuk değneğine yaslanmıştı. İkisinin de teni yanmıştı, rüzgâr saçlarını uçuruyordu.

"Belki de sen geldikten sonra o da tehlike altında olduğunu fark etmiştir," dedi Jørgensen.

Louise başını salladı ve fotoğrafı dikkatli bir şekilde cebine koydu. "Bu evi gözetleme altında tutmamız gerekiyor. Bir saat içinde geri dönmezse aranması için bir bülten çıkaralım. Ortaya çıktığı an bizim korumamız altında olması gerekiyor."

Evin ağaçların arasından zar zor görülen bir göl manzarası vardı.

"Çamaşır odasından içeri girebilir. Köpeği ile birlikte göle gitmiş olabilir. Gözünüzü dört açın." Jørgensen kadın polis memurunu uyardı.

"Ve ona polis koruması sağlanacağını da söyleyin," diye ekledi Louise. "Bir tanıdığının yanında kalmasının onun için daha akıllıca olacağından da bahsedin." Jørgensen Kuzey Sjælland'daki meslektaşları ikisinin de numarasını bilebilsin diye onun da numarasını kartına yazmayı önerince başıyla onayladı.

Kopenhag'a dönerken Louise'in telefonu çaldı. Saat neredeyse ikiydi ve Jørgensen ile bir sandviç yemeninin zamanının geldiğini düşünmüşlerdi.

"Yanımda seninle konuşmak isteyen biri var," dedi Camilla. "Ofiste misin?"

"Yoldaydım. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Nerede buluşabiliriz? Gerçekten çok önemli bir durum var."

Louise arkadaşının da araba kullandığı izlenimine kapıldı. "Neredesin?"

"Otobandayım, yarım saat sonra şehirde olacağız. Evine uğramamız daha iyi mi olur?"

"Yanında kim var? Şu an çok meşgulüm." Louise sinir olmuştu; Camilla her zaman istediği şeyin hemen olmasını bekliyordu.

"Şu an yanımda Stephanie Parker var. Babasını aramak için

Danimarka'ya gelmiş ve ikinizin konuşmasının çok iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Anladığım kadarıyla daha önce tanışmışsınız. Steph, annesini vuran adamı görmüş. Sana yardımcı olabilir."

"Stephanie mi? Burada ne işi var?" dedi Louise, Stephanie'nin onu duyabileceğini unutarak. "Polis merkezi, yarım saat sonra." Telefonu kapadı.

"Tanrım! Stephanie Parker, Danimarka'da," dedi Jørgensen'a. Adrenalin vücudunu sardı; endişeliydi.

"Sofie Parker'ın kızı mı? Neden burada?"

Gömmeye çalıştığı endişeleri dönmüştü. Tabii ki Eik eski kız arkadaşını vurmamıştı, bundan emindi. Ancak gerçekte ne biliyordu ki?

"Steph, Eik'in kızı. Birkaç gün önce ortadan kaybolmuştu. Jonas'ın yaşlarında ama babasıyla hiç tanışmamış. Eik de birkaç gün öncesine kadar bir çocuğunun olduğundan habersizdi."

Eski partneri ona baktı, haberlerin onu şaşırttığı belliydi. Ancak Jørgensen ona başka bir soru sormadığı için Louise mutluydu.

26

Cinayet Masası'na adım attıkları an Suhr, Louise'i durdurdu ve ofisine gelmesini istedi. Alnında derin çizgiler çıkmıştı; yorgun görünüyordu. *Ve yaşlı,* diye düşündü Louise, Suhr ona oturmasını söylerken.

"Michael Stig eve gitti." Yüksek arkalıklı koltuğuna kuruldu. "Durum ciddi. Üzerindeki baskının onu kötü yönde etkilediğini düşünüyordum ama ona ne zaman bu konuyu açsam bana iyi olduğunu ve baskının altından kalkabileceğini söylüyordu. Bu cinayetler hepimizi çok yordu. Şimdi elimizde yeni bir tanesi daha var."

Üzgün görünüyordu, sanki Cinayet Masası'nın başındaki kişinin onları yarı yolda bırakması onun suçuydu. *Bir bakıma öyle,* diye düşündü Louise. Bunun sorumlusu Suhr'du. Willumsen hayatını kaybettikten sonra Stig'i onların başına atayan kişi kendisiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Louise.

"Ofisimdeydik, bu akşamüstü yapılacak basın açıklaması için hazırlanıyorduk. Medyayı yaşananlardan haberdar edecek, Hvidovre'deki cinayetten de bahsedecekti. Bir anda ayağa kalktı ve ofisi terk etti, geri dönmeyince onu aramaya çıktım. Onu

masasının başında oturup boşluğa bakarken buldum. Ben içeri girdiğimde tepki vermedi, boşluğa bakmaya ve birini dinlerken yaptığı gibi kalemiyle oynamaya devam etti. Ama o an, konuşan biri yoktu."

"Onu eve mi yolladın?" Louise şaşırmış ve biraz da sarsılmıştı.

"Psikolojik danışmanımız Jakobsen'i aradım. O da Stig'e bugün itibariyle hastalık izni verdi. Artık olayın bir parçası değil."

Louise ne diyeceğini bilemedi. Stig'in stres yüzünden yıkılacağını hiç düşünmezdi. Tabii ki Cinayet Masası'nın psikolojik danışmanına ve teşhisine güveniyordu, Stig de muhtemelen altından kalkabileceğinden çok daha fazlasıyla baş ediyordu. Fakat eski müdürü insani zayıflıkları küçümserdi. Şimdi ise kendisi bu zayıflıkları gösteriyordu.

"Yeni patronlarını sakinleştirirken şu cinayetler hakkındaki soruşturmayı sen yönetir misin? Doğal olarak, Stig'in bu durumunu gördükten sonra hepsi telaşlandı, ne de olsa ben gittikten sonra yerime o geçecek. Ayrıca sen zaten bir departman yönetiyorsun, bunun altından kalkabilirsin," diye ekledi Louise'in itiraz etmesine zaman tanımadan.

"Ronholt için sorun değilse, benim için de değil." Louise duygularını inceleyip mutlu olup olmadığını anlamaya çalıştı ama bunu hissedemedi. Aklındaki tek düşünce Eik'ti. Bunu kenara itip Suhr'dan, takıma artık ona rapor vereceklerini ve saat altıdaki toplantının ardından buluşacaklarını söylemesini istedi.

Ofise döndüğünde Louise'i bir mesaj bekliyordu: Jørgensen ve Toft, karakola getirilen hemşirelerden üçünü sorgulamaya başlamışlardı. Yan taraftaki ofisteydiler. Cenazeci merkeze getirilmişti ama hâlâ Sørensen'dan bir ses yoktu. Kuzey Sjælland Polisi evin önünde bekleyen polisleri geri çağırdıklarını ama akşam bir kez daha evi kontrol edeceklerini bildirmişti. Hedehusene'de yaşayan Anita Nielsen adındaki hemşire de hâlâ bulunamamıştı.

Else Corneliussen kadının bir resmini taratıp polise yollamayı kabul etmişti, fotoğraf ellerine geçer geçmez polis kuvvetleri onu bulmak için alarma geçecekti.

Louise koltuğuna oturduğu an, girişten onu arayıp bir ziyaretçisi olduğunu söylediler.

"Selam, Steph," dedi Louise, siyah saçlı kıza yaklaşırken. Steph, ellerini deri ceketinin kollarının içine doğru çekmiş, atkısını da yüzünün yarısını kapatan bir şekilde sıkıca boynuna sarsmıştı. "Seni yeniden görmek ne güzel. Üşüdün mü?"

Louise, dondurucu havada bacaklarını birbirine sürterek ısınmaya çalışan Eik'in kızını karşısında görünce hem sıcacık hem de buz gibi duygularla doldu. Louise, bir anda kızın Eik'in ailesinin evindeki fotoğrafta gördüğü gençlik haline ne kadar benzediğini gördü. Kız aynı zamanda çaresiz ve endişeli, yüzüne siyah bir makyaj yapmış, yardım isteyebileceği kimsesi olmayan genç bir kız gibi duruyordu. Aradığı kişiyle ilgili neredeyse hiçbir şey bilmeden evden ayrılmıştı. Eik ile tanıştığında onu sevmezse ne olacaktı? Ya başka birini beklediği için hayal kırıklığı yaşarsa? Peki ya Eik onu reddederse? Louise bu olasılığı düşünmek bile istemedi.

"Stephanie'ye babasını aramasına yardımcı olacağımıza dair söz verdim," dedi Camilla.

"Steph! Benim adım Steph, Stephanie değil," dedi Steph, onlara bakmadan.

Louise başıyla onayladı. Steph ve Camilla'nın birbirlerini nasıl bulduklarını soramadan Camilla, Steph'in annesinin bazı eski belgelerin bulunduğu Jutland'daki kiliseyi nasıl bulduğunu anlattı.

"Bu genç hanımefendi müthiş biri," dedi Camilla. "Ona bizim arkadaş olduğumuzu da anlattım."

"Aç mısın, Steph?" diye sordu Louise, ofise gitmeden önce kafeteryaya uğramaları gerekip gerekmediğini görmek isteyerek.

Kız başını salladı.

Ofise döndüklerinde Louise, "Senin burada ve güvende olduğunu İngiltere polisine söylesek iyi olacak," dedi. "Sen orta-

dan kaybolunca çok endişelendiler. Sanırım anneni vuran adamı görmüşsün."

"Evet." Steph, Camilla'nın ona getirdiği sandalyeye oturdu.

"Şu an aklımda bir sürü soru olduğunu tahmin ediyor olmalısın. Bunları sana sormamda bir sakınca var mı?"

Steph başını salladı.

Louise masasına oturdu. "Bir fotoğrafa bakmanı istiyorum, böylece o akşam gördüğün adam olup olmadığını teşhis edebiliriz."

"Tamam," dedi Steph. Bir anda aşırı makyaj yapan kayıp ve küçük bir kız gibi göründü. Emo görüntüsü, mor eteği, üzerinde limon yeşili puantiyeler olan siyah taytı, büyük fermuarlı deri ceketi ve Dr. Martens botları bu izlenimi daha da güçlendirdi. Louise, Eik'in, Arama Departmanındaki dosyasında yer alan fotoğrafını masanın üstüne koymadan önce kendini toparladı.

"Bu o değil," dedi Sofie'nin kızı, fotoğrafa bir kez baktıktan sonra. "Ona hiç benzemiyor."

Louise'in ensesindeki tüyler bir anda dikildi, büyük bir rahatlama bedenini sardı. Gülümseyen Camilla'ya doğru baktı.

"Kim o?" diye sordu Steph, iki kadının birbirine baktığını fark ederek. Fotoğrafı eline aldı ve incelemeye başladı.

Louise derin bir nefes aldı. Bunu söyleyen kişi Eik olmalıydı ama o an için başka bir şansı yoktu. "Bu, senin baban." Steph fotoğrafı geri koydu. Sonra fotoğrafa yeniden uzandı ama kendini tuttu ve sadece yüzünü inceledi. Bir süre sonra fotoğrafı Louise'e doğru itti.

"Nerede o?" Mutlu muydu yoksa hayal kırıklığı mı yaşıyordu? Bunu söylemek imkânsızdı.

Louise öne doğru eğildi ve ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. Camilla onu izledi, konuşmasını bekledi. "İngiltere'de."

"Orada ne işi var?" Kız hem şaşırmıştı hem de biraz sinir olmuştu.

"Sanırım, senin kaybolduğunu öğrendikten sonra oraya seni bulmak için gitti," dedi Louise.

"Yani babamın benim varlığından haberdar olduğunu mu söylüyorsun? Neden beni daha önce aramaya gelmemiş?"

"Senin varlığından çok kısa bir süre önce haberdar oldu. Seni babanla tanıştırmak istediği için annen onunla iletişime geçmiş." Louise bir anda Eik ile kızın ölü annesi arasında bir köprü görevini üstlendiğini fark etti.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" Kızı sesi yumuşadı, karanlık gözlerinde umudu ve kırılganlığı okumak mümkündü. Bu sorunun cevabını duymayı çok merak ettiği açıktı ama bir yandan da sert bir tutum sergilemeye çalışıyor gibiydi. Hangi duyguya teslim olacağını bilemez bir haldeydi.

"Adı ne demiştin?" dedi Louise'e bakarak.

"Eik Nordstrøm. Kendisi bir polis memuru; Arama Departmanı için çalışıyor."

"Başka bir çocuğu var mı?"

Louise başını salladı. "Hayır, tek çocuğu sensin."

O sırada biri kapıyı çaldı. Louise, Rønholt'un içeri girdiğini görünce şaşırdı.

"Affedersiniz," dedi patronu, onların konuştuğunu görünce. Bir süre Steph'e baktı, sonra söze girdi. "Eik'in Kastrup'a indiğini sana söylemek istedim. Sofie Parker öldürüldüğünde onun Danimarka'da olduğuna dair delilleri İngiliz polisine gönderdikten sonra bu sabah onu serbest bırakma kararı aldılar."

"Serbest mi bıraktılar?" Steph bir Louise'e, bir de Camilla'ya baktı.

"Bristol'da gözaltındaydı. Anneni, onun öldürdüğünden şüpheleniyorlardı," diyerek durumu açıkladı Louise.

"Hepiniz babamın, annemi öldürdüğünü mü düşündünüz?" diye sordu kız. Bu duruma inanamıyor gibi görünüyordu.

"Biz öyle düşünmedik," dedi Louise. "Ama İngiliz polisi öyle düşündü ve onu serbest bırakmaları için bir kanıt yollamamız gerekti."

"Eğer Danimarka'ya gelmeseydim onu muhtemelen tutuklamayacaklardı," dedi Steph, sinirliydi. "Polise onun, annemi

vuran adama hiç benzemediğini söyleyebilirdim." Kısık sesle ekledi: "Benim gördüğüm adam daha yaşlıydı."

Louise başını salladı ve bunun babasının daha önce salınmasına yardımcı olabileceğini söyledi. "Ama bence İngiliz polisinin onu tutuklamasının nedenlerinden biri de artık canlarına tak etmiş olmasıdır, seni ararken onların başına büyük dertler açtı. Hapishanede tutulmasından şikayetçi olduklarını sanmıyorum." Stephanie'ye gülümsedi.

"Annenin cinayetinin, geçtiğimiz aylarda Danimarka'da işlenen üç cinayetle alakalı olduğunu düşünüyoruz," diyerek devam etti. "Görünüşe göre bu cinayetlerde kullanılan av tüfeği, annenin cinayetinde kullanılan av tüfeğiyle aynı."

"Yani bu, annemi öldüren adam Danimarka'da demek mi oluyor?" Genç kızın gözlerindeki ışık değişmişti.

Louise başını sallamadan önce ufak bir tereddüt yaşadı. "Öyle görünüyor." Kızla konuşması için Jakobsen'i çağırmayı düşündü. O küçük kıza henüz psikolojik destek sunulmamış olması kabul edilemezdi.

"Eik havaalanından ayrılır ayrılmaz buraya gelecek," dedi Rønholt.

"Onu direkt olarak buraya yollar mısın, lütfen?" diye sordu Louise. Bir anda Steph sessizliğe gömüldü. Sanki en sonunda babasıyla tanışacağı için gerilmeye başlamıştı.

Rønholt başını salladı. Bir süre için genç kızı inceledi. Louise neredeyse ne düşündüğünü duyabiliyordu ama Rønholt bir şey söylemedi.

Rønholt dışarı çıkarken az kalsın elinde Erik Hald Sørensen ve eşinin fotoğrafını taşıyan Toft'a çarpıyordu.

"Bir kopyasını çıkardım," dedi Toft. Orijinal fotoğrafı masaya bıraktı. "Ayrıca Anita Nielsen'in de fotoğrafı var. Kalitesi iyi değil ama kullanılabilir."

Louise başını salladı. "Nielsen için bir arama emri çıkar, bölgedeki herkes tetikte olsun. Onları hemen bulup koruma altına almamız gerekiyor."

"Bir takım oluşturdum," dedi Toft. "Akrabalarıyla, arkadaşlarıyla ve eski meslektaşları ile konuşuyoruz, belki aralarından nerede olduklarını bilen biri çıkar. Personelin bir bölümünü bu işe koşmuş oluyoruz, umarım senin için sorun değildir."

"Hayır, hiç sorun değil," dedi Louise. İşlerin başında olmaya alışması için biraz zaman geçmesi gerekiyordu.

Steph ofisinin içinde dolaşıyordu ama masanın yanından geçerken donakaldı ve Sørensen'in fotoğrafını gösterdi. "Bu o!" Sanki bir yerini yakmış gibi bir adım geri attı. "Annemi vuran adam o. Onu sakalından ve saçından tanıdım."

Louise irkildi ama kızın yüzünün nasıl bir hâl aldığını görünce başını eğdi ve fotoğrafın olduğu yere baktı. "Emin misin?"

Kız tepki vermedi, sanki büyüklerin ona inanmamasına alışmıştı.

Camilla köşede sessizce oturuyordu ama en sonunda konuştu. "Tabii ki katil o. Steph öyle söyledi." Ayağa kalktı ve elini kızın omzuna koydu.

Louise konsantre olmak ve bir senaryo oluşturmak için etrafında olup bitenden kendini soyutlamaya çalıştı.

"Annemi neden öldürdü?" diye sordu Steph. "Kim o? Neler oluyor?" Ağlamaya başladı.

Sorgudan aklında kalan parçalar, Birkerød'a yaptığı ziyaretler, tanıkların ifadeleri Louise'in zihninde uçuşmaya başladı. En sonunda onları bir kenara itti ve kederli bir şekilde, yanaklarından süzülen yaşlarla ona bakan kıza konsantre oldu. "Şu an için sana verebileceğim bir cevap yok. Sana inanmadığımdan değil ama bu yeni bilgi her şeyin tepetaklak olmasına neden oldu."

Hâlâ kapıda bekleyen Toft'a baktı. "Else Corneliussen ve diğerlerini uyarmalıyız. Anita Nielsen'in Hedehusene'deki evini de gözetleme altına almalıyız. Oraya hemen iki polis aracı yollayın. Dosyalarımızda Sørensen ile ilgili ne var ne yoksa her şeyi ortaya çıkarın."

Son emrini, hemşirelerin ifadesini aldıktan sonra ofise, bilgisayarının başına dönen Jørgensen'a yöneltmişti.

Camilla her şeyin birbirine girdiğini hissettiği an ayağa kalktı. "Neden başka bir ofise geçmiyoruz?" dedi Stephanie'ye. Louise'e baktı. "Eik gelene kadar onun yanında beklerim."

Kız, Camilla'ya döndü. "Beklemene gerek yok. Biraz yalnız kalmak istiyorum. Eğer bu Eik... babam gelirse, o zaman..."

"Emin misin?" diye sordu Camilla. Kız başını salladı ve Camilla'nın ona uzattığı kartı aldı.

"Tamam, o zaman ben gazeteye dönüyorum," dedi Louise'e. "Terkel benim için iki sayfalık bir alan açtı ve ben daha tek bir satır yazmadım. Ama bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Arayacağım." Louise tüm olanlar yüzünden aklı karışık bir şekilde, telefon ahizesi kulağında duruyordu.

Suhr ofise girdi; Toft ile koridorda karşılaşmıştı. "Elinizde bir şüpheli olduğunu duydum."

Louise telefon kapadı ve başını salladı. "Herkes Erik Hald Sørensen'in peşine düştü." Bir anda takımın başında olmanın verdiği sorumluluk duygusu ona çarpmıştı, buna biraz adrenalin de eşlik ediyordu.

"Arama emri mi çıkarıyorsun?" diye sordu Louise, Jørgensen'a. Telefonu kaldırdı ve olay yeri inceleme teknisyenlerinden oluşan bir ekibin Sørensen'in evine gitmek için hazırlanmasını istedi.

"Şüphelinin evine girmemiz için bir arama iznine ihtiyacımız olacak," dedi, ofisine giden Toft'a.

Tüm bu kaosun içinde Steph'in ona baktığını hissetti. Genç kız, masanın üstünde duran, Sørensen ve eşine ait fotoğrafı inceliyordu. "Sana Eik'i bekleyebileceğin bir ofis bulalım." Onu birkaç oda ötedeki Stig'in ofisine götürdü. "Kısa süre sonra burada olacağına eminim."

"Tamam." Kızın inatçı yüz ifadesi geri dönmüştü ve Louise onunla birlikte Eik'i bekleyemediği için kendini suçlu hissediyordu. Ancak belki de kız, Camilla'ya söylediği gibi gerçekten yalnız kalmak istiyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Louise mutfağı işaret etti ve ona kahve, çay ve su ikram etti. "Buzdolabında kola bile olabilir."

Steph başını salladı. "Hayır teşekkürler, bir şey istemiyorum."

"Ben ofisimde olacağım, bir şeye ihtiyaç duyarsan yanıma gel ama Eik kısa sürede burada olacaktır." Bir süre durdu ve Stig'in ofis sandalyesine oturmuş kızı inceledi. "İyi misin? Babanla burada buluşmanda bir sakınca var mı? Onunla başka bir yerde görüşmek ister misin? Belki onunla bu akşam buluşmak istersin?"

Steph gözlerini kıstı. "Neden?" Eline bir ataç aldı ve onu düzleştirmeye başladı.

"Onunla daha sessiz bir yerde buluşmak istersin diye düşündüm."

Siyah saçlı genç kız başını salladı. "Onu burada bekleyeceğim, sorun yok." Çantasından telefonunu çıkardı.

27

Aralık 2013

"Benimle mi konuşmak istedin?" diye sordu Steph, okul çantasını ve deri ceketini odasına attıktan sonra oturma odasına inince.

Sofie başını salladı ve kanepeyi işaret etti. Kızı mutfağa doğru baktı, yalnız olduklarından emin olmak ister gibiydi.

Kahvaltı esnasında, Steph'in birkaç gündür okulun öğle vaktinde boş geçen ders saatleri hakkında yaptığı masumane bir yorum, Nigel ile arasında bir kavgaya dönüşmüştü. Nigel onun, o boş ders saatlerinde arkadaşıyla eve gidip vakit geçirmek yerine okula kalması ve ödevlerini bitirmesi gerektiğini düşünüyordu.

Duvarlar kızgın çığlıklarla titrerken Sofie işin bu şekilde devam edemeyeceğini fark etmişti. Sorun sadece sürekli kavga etmeleri değildi, gerçi bundan artık yorulmaya başlamıştı. Fakat kızını fiziksel olarak etkilemeye başlamıştı. Nigel ile ne zaman aynı odada olsalar, gözlerinde kendini korumaya çalışan bir güvensizlik beliriyordu. Aynı zamanda kızı da Nigel'ı nasıl sinirlendireceğini iyi biliyordu. Aralarındaki ilişkiyi düzeltmek mümkün değildi; kızı kahvaltı sırasında yaşadıkları tartışmanın ardından kapıyı çarpıp dışarı çıktığında Sofie bunu artık kabul etmişti.

"Bir şey ister misin?" diye sordu kızı odaya girdiğinde. "Sandviç? İçecek bir şey?"

Kızı başını salladı ve doğrudan kanepeye oturup ayaklarını altında topladı ve beklemeye başladı. Parmakları, sıkı bir tasma gibi boynunu saran atkısının aşağı doğru sarkan ucunun üzerinde dolanıyordu. Siyah, güzel ve gizemliydi. Güvensiz değildi; mutlu ve meraklı görünüyordu.

Nereden başlasam? Sofie bu konuşmayı başlatabileceği her olası senaryoyu düşünmüştü; artık erteleyemezdi, belki de çok uzun zaman önce bu konuşmayı yaşamaları gerekiyordu.

Her zaman şüphe içindeydi. Kızına, Nigel Parker'ın biyolojik babası olmadığımı daha önce söylemediği için pişman olmuştu. Verdiği kararla ilgili Steph'i bilgilendirmek böylece daha kolay olabilirdi. Öte yandan Sofie her zaman Steph'in biraz daha büyümesini, hatta bu konuşma yaşandığında şu an olduğundan daha büyük olmasını istemişti; en azından yaşananlara biraz daha anlam verebileceği bir yaşta olmasını isterdi.

Sofie kanepeye oturdu. Kızının eline uzandı ve her şeyi oluruna bırakmaya karar verdi. "Yıllar önce, büyükannen hayatını kaybettikten hemen sonra Danimarka'dan ayrıldım. Yaz boyunca Avrupa'yı dolaşmak istedim. Herhangi bir plan yapmadan, öylece dolaşmak istedim. Her şeyden uzaklaşmak, annemin ölümüyle arama mesafe koymak istedim. İnsanlar yapayalnız kaldığında, ailelerini kaybettiklerinde bir şey olur. Ben de bununla mücadele etmenin bir yolunu bulmak zorundaydım."

Bir an için kızına Stig'den ve arkasında bıraktığı evlilikten bahsetmeyi düşündü. Fakat bu konunun biraz daha bekleyebileceğine karar verdi. Ona anlatması gereken daha önemli şeyler vardı. "Fransa'da birkaç yere gitmek, Amalfi Sahili'ni ve Roma'yı görmek istedim. Ama o kadar uzağa gidemeden Zürih'teki tren istasyonunda bir adam ile karşılaştım. Kopenhag'dan aynı trenle gelmiştik ama onu platformda görene kadar fark etmemiştim. İstasyondaki asansör bozuk olduğu için iki çocuklu bir annenin bebek arabasını merdivenlerden çıkarmasına yardımcı oluyordu."

Steph kanepeye yığıldı. Atkıyla oynamayı da bıraktı ve Sofie'nin elini tutmasına izin verdi.

"Konuşmaya başladık ve ikimiz de kalacak ucuz bir yer aradığımızdan beraber takılmaya karar verdik. Eski bir hostelde iki tane oda tuttuk. Sıcak suları yoktu. Üstüne odalarda *bit* vardı," dedi eskileri hatırlayarak. Daha ilk geceden Eik ile öpüşmüşlerdi ama Sofie bunu kızına söylemedi. "İşinden izin almış ve benim gibi bir planı olmadan geziye çıkmıştı, böylece beraber Fransa'ya gitmeye karar verdik."

"Ona âşık mı oldun?" Steph, annesinin konuşmayı nereye götürdüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Hayır ama ilk defa tek başıma bir geziye çıkmıştım ve yanımda daha önce bunu yaşamış birinin olması hoşuma gitmişti."

Bir dakikalığına durdu, eskileri düşündü. Banka hesabını açtıktan sonra İsviçre'den Fransa'ya geçmiş, Korsika'ya giden bir turist gemisine binmeden önce orada iki hafta geçirmişlerdi.

"Bir akşam limanda Christopher ve Mark adında iki adamla tanıştık. İskelenin sonuna uyku tulumlarımızı çoktan sermiştik, denize karşı uyumak istiyorduk ve onlar da o sırada iskeleye yanaşmıştı. Tekneyi iskeleye bağlamakta sorun yaşadıkları için onlara yardım ettik. Eik'in yeni tanıştığı insanlarla durup dururken sohbet etmesi normaldi. Birkaç gün onlarla takıldık. Çok eğlenceliydi, yola çıkmaya hazırlanırken beraber yolculuk yapmayı teklif ettiler. İtalya'ya gideceklerdi ve dediğim gibi, ben de Roma'yı görmek istiyordum."

"Hâlâ ona âşık değil miydin?" Steph, Sofie fark edemeden elini çekmişti.

"O sıralar âşıktım." Ellerini bacaklarının üstüne koydu. Koyu renk saçlı genç Kopenhaglı ayaklarını yerden kesmişti. Eik, Sofie'nin kaçmak istediği hayattan oldukça farklıydı.

"Kendimle mücadele ettim. Kalbimin bir kez daha kırılmasını hiç istemiyordum, o yolculuğa kalbimdeki kırıkları onarmak için çıkmıştım. Ama beraber harika bir yaz geçirdik..." Hazırlıksız yakalanmıştı; bir anda denize karşı sandviç yiyerek geçirdikleri

akşamüstünü, tepelere vuran deniz kokusunu hatırladı. Güllerin kokusunu, sıcağı. Onun vücudunu.

"Ona deliler gibi âşık olmuşsun," dedi kızı gerçeği ortaya koymak istercesine.

Sofie başıyla onayladı. "Evet. Deliler gibi âşık oldum."

"O zaman neden ayrıldınız? Baba dediğim bu yaşlı heriften daha havalı biri olduğu açık. Ama tabii onunla kalsaydın, sanırım şu an ben hayatta olmazdım." Başını hafif yana doğru yatırdı.

Sofie derin bir nefes aldı. "Yanılıyorsun. Sen yine de hayatta olurdun. O senin baban ama ayrıldığımızda sana hamile olduğumdan haberdar değildim."

Odaya, kulakları sağır edecek derecede yüksek ve uzun bir sessizlik çöktü.

Sofie yeniden kızının elinin tuttu ve elinin arkasını siyah ojeli tırnaklarına kadar okşadı. "Ondan ayrıldıktan üç ay sonra hamile olduğumu anladım. O üç ay içinde ondan çok uzaklaşmıştım."

"Ama neden ayrıldınız? Neden tek başına gittin?"

"Yapmam gereken bir şey vardı." Sofie duraksadı. On altı yaşındaki kızına geçmişi hakkında elinden geldiğince dürüst davranmaya karar vermişti. Fakat hâlâ konuşmak istemediği bazı konular vardı, İsviçre'de geçirdiği zaman ve intihar kliniğinde çalışmaya dönme sebepleri gibi.

"Birine bağlanmaya hazır değildim," dedi Sofie, ayrılmaları ile ilgili başka bir neden göstererek. "Sana hamile kaldığımı öğrendiğimde ise o çoktan Danimarka'ya dönmüştü. Güzel bir yaz aşkı yaşamıştım ve bana bir de hediyesi oldu."

Steph'in elini sıktı.

"Benim varlığımdan haberdar mı?"

"Tekneden ayrıldığımdan beri onunla görüşmedim."

"Ne zaman ayrıldınız?"

"Benim için artık önüme bakma zamanı gelmişti. Annemden bana yüklü miktarda bir miras kaldığını öğrendim, para durumumu kontrol altına almak için de İsviçre'ye dönmem gerekiyordu."

Steph, ona şaşkınlıkla baktı. "Yani sevdiğin adamın yerine parayı mı tercih ettin?"

"O sırada evet. Yeni bir hayata başlamak yollara düşmüştüm. O dönemde kendi ayaklarımın üzerinde durabilmeye çok ihtiyacım vardı. Özgür olmaya. Yetişkin olmaya."

"Onu bırakıp gitmene ne dedi peki?"

"Bir sabah onunla teknede bir tartışma yaşadık. Roma yakınlarında bir balıkçı köyüne demir atmıştık. Ben çamaşırlarımı yıkamak istedim, o etrafı gezmek; bana yardımcı olmadığı için ona patladım. Ondan ayrılacağımı biliyordum ve bu tartışma da benim için bir bahane oldu. Köyde bir telefon kulübesi bulup bankayı aradım, paramın bankaya yatıp yatmadığını öğrenmek için ara sıra bunu yapıyordum. Ve yatmıştı."

Küçük bir meydanın köşesindeki telefon kulübesinde yaptığı konuşmanın nasıl hissettirdiğini hatırladı. Meydanda içi loş ışıklarla aydınlanan bir kafe ve yan yana duran oturaklar vardı; balık kutuları için hazırlanmış kırık buzlar, limanda bağrışan beyaz önlüklü adamlar tarafından taşınıyordu. Sabahın erken saatleriydi, güneş daha dağların arkasından yükselip dar sokaklarda varlığını göstermemişti.

"Etrafta biraz dolaştım, onu bulmak ve onunla barışmak istedim. Ona ayrılmak zorunda olduğumu düzgün bir şekilde söylemem gerektiğini düşündüm. Fakat onu bulduğumda, müzik çalan birkaç gençle şarkı söyleyip esrar içiyordu."

Eik sırtını meydandaki çeşmeye yaslamış, kucağında bir gitar ile oturuyordu. Sofie'yi gördüğü an ona el sallamış ve çemberi oluşturan gruba ona yer açmasını söylemişti. Sofie ondan yanına gelmesini istemişti. Onunla konuşmak istediğini, ayağa kalkmasını söylemişti. Ancak Eik oturmaya devam etmiş ve ona uzatılan esrarlı sigaradan bir nefes almıştı, Sofie'nin orada olduğunu unutmuş gibiydi. Şarkı söylemeye devam etmişlerdi ve onu gitara doğru eğilmiş, uzun siyah saçları yüzüne doğru düşmüş olarak gören Sofie için ayrılmak daha zor bir hal almıştı.

"Tekneye döndüm ve eşyalarımı topladım. Kendimi çok kötü hissediyordum ve kendi istediklerini yaptığı için hâlâ ona kızgındım." Sofie gülümsedi; aslında ona âşık olmasının nedeni Eik'in başına buyruk yapısıydı. "Ona bir not yazdım ve gittim."

"Yani birbirinize veda bile etmediniz mi?"

Sofie başını salladı.

Bir süre konuşmadan oturdular.

En sonunda Steph sordu. "Nasıl biriydi?"

"Arkamda bıraktığım hayattaki her şeyin zıttıydı. Açık görüşlüydü, hayata karşı açıktı. Dikkatsizdi fakat sıcak biriydi. Ona çok benziyorsun." Gülümsedi. "Yakışıklı, özgür, kendine has biriydi."

"Bunu bana söylemek için neden bu kadar zaman bekledin?" Steph'in gözleri nemliydi.

"Onu bulma zamanının geldiğini düşündüm. Nigel ile yaşadıklarınızdan sonra biyolojik babanla tanışmanın sana iyi gelebileceğini düşündüm. Nigel'ın baban olmadığını bilmeye de hakkın var, çocukluğundan beri sana bakıyor olmasına rağmen."

Steph yüzünü buruşturdu ama bir şey söylemedi.

Sofie o an net bir şekilde boşuna çırpındığı fark etti. Tabii ki, Steph'in, biyolojik babasının kim olduğunu bilmeye hakkı vardı. Kızında Eik'i görüyordu; o da babası gibi başına buyruk biriydi ve Sofie kızının bu yönünün kocasının siniri yüzünden ellerinden kopup gitmesini izlemeye dayanamıyordu.

"Eğer tanışmak istiyorsan, eğer bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan, onu bulmaya çalışacağım."

"Belki onunla yaşayabilirim?" dedi Steph.

"En azından bana cevap verirse, onu ziyaret etmeye gidebilirsin."

"Yani Nigel benim babam değil?" Uzun kollu tişörtünün kollarını ellerinin üzerine çekti ve çenesini kapalı yumruklarının üstüne yerleştirdi.

Sofie başını salladı.

"Gerçek babamın başka çocuğu var mı?"

Sofie bunu bilmiyordu. Omuz silkti. "Muhtemelen. Şu an kırk iki yaşlarında. Eğer çocuk sahibi olmak istediyse şu ana kadar bir çocuğu olmuştur."

Bir süre kızını, ciddi ve karanlık bakışlarını inceledi. Fakat o gözlerde aynı zamanda merak ve beklenti de gördü. "Tabii her şeye hazır olmamız gerekiyor. Bir kızı olduğunu öğrendiğinde bu durumu nasıl karşılayacağına karar veremeyebilir."

"Ona söylediğinde sana inanmayabilir bile."

Sofie başını salladı. "Uzun zaman olmasına rağmen böyle bir tepki vereceğini sanmıyorum. Senden haberdar olunca mutlu olacağını düşünüyorum."

İkna edici bir şekilde konuşmaya çalıştı. Çünkü Eik Nordstrøm ile irtibat kurduğunda mutluluk dışında her türlü duyguyu göstermişti. Muhtemelen sorduğu sorular Eik'in hiç hoşuna gitmemişti ama kızıyla onu bir araya getirmesi gerektiğine karar verebilmek için bu soruları sormak zorundaydı.

"Onunla tanışmak isterim," dedi Steph, kısık bir sesle.

28

Eik kapıda belirdiğinde tıraş olmamış ve nefes nefese bir haldeydi. Hemen sordu: "Stephanie nerede?" Etrafına bakındı.

"Evine hoş geldin," dedi Louise, sesi biraz sert çıkmıştı fakat ayağa kalkarken midesine sancılar girdi. Eik dağılmış görünüyordu, deri ceketinin ve siyah pantolonunun içinde yorgun duruyordu, saçları kaşlarına kadar düşmüştü. Ancak gülümsedi ve Louise'e doğru yürüdü, elini omzuna koydu ve onu alnından öptü.

"Epey belalı işlere bulaştım değil mi?"

Louise'in gözlerinin içine baktı, sanki onun beyninden geçenleri görüp son günlerde yaşananların onlara ne kadar zarar verdiğini görmeye çalışıyordu.

"Steph burada seni bekliyor," dedi Louise, onun ellerinin sıcaklığını omuzlarında hissederken.

Louise ile beraber ofisin çıkışına doğru yöneldiler. "O nasıl? Nasıl biri?" diye sordu Eik.

Louise kapıyı açmadan önce ona doğru döndü. "Sakin ol." Eik'i tanıdığı süre boyunca, onu ilk defa bu kadar endişeli görüyordu. "Demin, bizim için annesini vuran adamı teşhis etti. Tamamen tesadüfi bir şekilde."

Eik'e, tüm polis teşkilatlarına göndermek üzere hazırladıkları fotoğraftan bahsetti. "İlk başta onun, ölüm tehlikesi altında olan kişilerden biri olduğunu düşünüyorduk. Ama Steph bize onun annesini öldüren kişi olduğunu söyledi. Fotoğrafa büyük bir tepki gösterdi ve şu an o adamı bulup buraya getirmeye çalışıyoruz. Bir tanık tarafından teşhis edildiğini duyduktan sonra ne diyeceğini merak ediyorum." Bir süre duraksadı. "Ufak bir olasılık da olsa o gün başka bir yerde olduğuna dair bir mazeret sunabilir. Fakat böyle olursa en azından onu şüpheli listesinden çıkarabiliriz."

"Eğer annesini vuranın o adam olduğunu söylüyorsa, katil o adamdır!"

Louise başını salladı. "En azından şu an elimizde, üzerinde çalışabileceğimiz genel bir tanım var."

"Böyle bir şeyi kafasından uyduracağını sanmıyorum!"

"Onunla daha tanışmadın bile," dedi Louise. Michael Stig'in ofisinin önüne geldiklerinde Louise gülümsedi. "İkinizi yalnız bırakayım."

Toft elinde bir arama izniyle Louise'e yaklaştı. "Birkerød'a adamın evini aramaya gidiyoruz."

"Akşam görüşürüz," dedi Louise, Eik'e. "Tatlı bir kız, her şey yoluna girecektir. Benim evime... evimize gelirsiniz." Toft'un yanına gitmek için arkasını döndü.

"Hey. Nerede o?"

Louise yeniden ofisin girişinde duran Eik'e döndü. "Dinlenme odasına gitmiş olabilir," dedi Louise. "Orada ona yiyecek ve içecek bir şeyler bulabileceğini söylemiştim."

Eik çoktan ofise girmişti ama kısa bir süre sonra kendini yeniden koridora attı. "Buraya gel, görmen gereken bir şey var."

Sørensen ve eşinin olduğu fotoğrafı gösterdi. Fotoğraf masanın üstünde duruyordu, yanında polis karakollarına gönderilen mesaj da vardı. "Bu da ne böyle?"

Fotoğraf tam ortasından yırtılmıştı, geriye sadece Erik Hald Sørensen kalmıştı. Başına siyah ispirtolu kalemlerle boynuzlar

çizilmişti ve yüzü de bir hedefin içine alınmıştı. Bir okla iki gözünün ortasından vurulmuştu.

"Bu, annesinin katili olarak teşhis ettiği adam."

Eik gerildi ve fotoğrafa uzandı ama sonra kararını değiştirip onu masanın üzerinde bıraktı. "Sofie bana bir kızımız olduğunu söylediği an onunla buluşmalıydım." Masaya oturdu. "Onunla hemen buluşmalıydım ama bunu yapmaya kendimi hazır hissetmedim. E-postayı ilk gördüğümde birinin benimle dalga geçtiğini düşündüm. Onca yıl ondan tek bir kelime duymamışken bir anda bir e-posta almıştım."

Louise bir sandalyeye oturmuş, arkasına yaslanmıştı.

"Bir anda neredeyse yetişkin bir çocuğun olduğunu öğrenmenin ne kadar delice olduğunu hayal edebilir misin bilmiyorum."

Louise, Jonas'ı düşündü; hayatına girdiğinde Jonas ergenliğinin ilk dönemlerine girmek üzereydi. O da bir anda çocuk sahibi olacağını bilmiyordu ve Jonas'ı düşünmek Louise'in duygusallaşmasına neden oldu. Eik'in kendi kanından, canından bir kızı olduğunu duyduğunda verdiği tepkiyi hayal etti ve ona karşı duyduğu son kızgınlık kırıntıları da yok oldu.

"Sofie'ye oraya gidip onunla tanışmak istediğimi söyledim ama o daha yavaş hareket etmemizi istedi. Her şeyi doğru yoldan yapmak istediğini söyledi ve ben kontrolümü kaybettim. Kendisi işleri doğru düzgün halletmek konusunda konuşma hakkına sahip değil. On altı yıl boyunca Stephanie'yi benden bir sır gibi sakladı. Onunla tanışmak benim en büyük hakkımdı."

Eik konuşurken Louise kendi düşüncelerinde kayboldu. Hassas bir genç kız, babasının aslında babası olmadığını öğrendiğinde nasıl bir tepki verirdi? Bir saatlik bir uçak yolcuğundan kadar uzak yaşayan bir baba. Ve bunu öğrendikten kısa bir süre sonra annesini kaybetmişti. Louise parmaklarının karıncalandığı hissetti, sinirleri gerilmişti.

Eik hâlâ konuşuyordu ama Louise onu dinlemiyordu. Eik'in on altı yaşındaki kızı serseri bir mayın gibi etrafta dolaşıp hedefini arıyor olabilirdi.

Eik, yıllarca kızını ona göstermeyen eski kız arkadaşına duyduğu öfkeyi onunla paylaşıyor olmasına rağmen Louise onu durdurdu. "Sen tuvaletleri kontrol et, ben de dinlenme odasına bakacağım."

Louise çoktan dinlenme odasının kapısına ulaşmıştı. Kafasını içeri soktu; boşaltılmayı bekleyen bulaşık makinesi ötüyordu. Aklına gelen her yere baktı, daha sonra geçici ofisine döndü ve ön kapıda nöbet bekleyen memuru arayıp ona konuğunun binayı terk edip etmediğini sordu.

"Terk ettiyse de ziyaretçi kartını bırakmamış," dedi memur.

"Lanet olsun, orada sağa sola göz kulak olmak için oturuyorsun!" diye bağırdı Louise. Kendine mukayyet olamamıştı; her geçen saniye endişesi artıyordu.

Stig'in ofisine döndüğünde, Eik'in, meslektaşının bilgisayarının başında olduğunu gördü. "Tuvaletleri kontrol ettin mi?" diye sordu. Ona yardımcı olmadığı için sinir olmuştu.

"Tuvaletlerde yoktu," diye cevap verdi ona bakmadan. "Ve eğer Stephanie haklıysa, bu adam annesini vurduysa, adamı bulmadan önce bizim Stephanie'yi bulmamız gerekiyor."

"Nereye bakacağını nereden biliyor?" dedi Louise kısık bir sesle, daha çok kendi kendine konuşarak. Parmak uçlarını şakaklarına bastırdı, sanki yaptığı yuvarlak hareketler odaklanmasına yardımcı olacaktı. "Onun nerede yaşadığı bile bilmiyor."

Kızın yanında neler konuştuklarını hatırlamaya çalıştı. Birkerød'a devriye aracı yollarken adresini söylemiş miydi? Kahretsin, belki de söylemişti...

Ofisine hızla geri döndü ve girişte telefonunu cebine koyan Jørgensen ile karşılaştı. Üzerine montunu giymişti. "Devriye araçları yola çıktı mı?" diye sordu Louise.

"Eve yeni varmışlar. İçeride kimse yokmuş."

"Steph kayboldu. Şüpheliyi bulmaya gitmesinden korkuyoruz."

Eski partneri ona şaşırmış bir şekilde baktı.

"Boş ver, daha sonra anlatırım. Gitmeden önce polis memur-

larını ara ve onlara kızı aradığımızı söyle. Onu görür görmez bizi arasınlar. Onun genç bir kız ve duygusal anlamda dengesiz olduğunu söyle."

"Sørensen'in Birkerød'daki evinde iki devriye aracı yolladık," dedi Louise, Stig'in ofisine döndüğünde. "Onlara Steph'in eşkâlini verdik, onu görür görmez bize haber verecekler."

Eik, onu durdurmak için elini kaldırdı. "Onun gibi düşünmeye çalış. Elimizde dosyalar var, insanları kontrol edebiliyoruz ama Steph'in böyle bir imkânı yok. Buraya beklemesi için onu tıktık. Sence ne yapmış olabilir?"

"Eik, bunun için zamanımız yok..."

"Fotoğrafa ne yaptığını gördün. Hadi ama! Şu an üzgün ve kızgın."

"Sakin olmaya çalışalım," dedi Louise. Bunu yalnızca Eik'e değil kendine de söylediğini biliyordu.

Eik onu görmezden geldi. "Muhtemelen bir cep telefonu vardı ve aptalların kapatmayı unuttukları bu bilgisayarı da muhtemelen kullanabiliyordu. Tabii ki peşine düştüğü adamın adını bilgisayardan araştırmıştır."

Gergin ses tonundaki bir şey Louise'in yanına gelip omzunun üstünden ekrana bakmasına neden oldu.

"Adını arama çubuğuna yazmış, gördün mü? Adamın adını girdiğin an bazı fotoğrafları çıkıyor."

Ekranda Erik Hald Sørensen'e ait fotoğraflar belirdi, yedi tanesi ilk sonuç satırındaydı. İki fotoğraftaki kişileri Louise tanıyamadı. Diğer beş fotoğraf emekli doktora aitti, uzun süredir internette oldukları belliydi. İkinci satırdaki fotoğraflar da doktora aitti, birkaç tanesinde eşiyle beraberdi ve çoğu, koro gezilerinde çekilmişti. Louise muhtemelen yerel gazetelerden alınan fotoğraflar olduklarını düşündü.

Eik, kızının açtığı iki mor linke baktı. Parmakları çalışırken kaşlarını çattı. "Şuna bak." Biraz yana kaydı. "Adını 'adres' ke-

limesiyle beraber arattığımda karşıma Birkerød'daki adresi çıkmadı. Buradaki adresi Virum'daki Skovridergårdsvej'de." Louise'e baktı.

"Bu, kliniğinin adresi olabilir," dedi Louise. "İşini bırakmasına rağmen hâlâ o adresi kullanıyor olabilir." Louise, adamın, kliniğinin Hareskovby'de olduğunu söylediğini hatırladı.

Eik onu düşüncelerinden uyandırdı. "Virum'daki adresinde ayrıca Vivian Hald Sørensen adında biri kayıtlı."

Louise, onun ne dediğini anlamaya çalışırken bir an için zaman durdu. Bir süre sonra kendine geldi ve ofisine koştu. Eik kapı eşiğinde belirdiğinde montunu giyiyordu. "Bu eski eşinin evi," dedi Louise. "Orada saklanıyor."

"Stephanie onu bulmak için oraya gitmiştir," dedi Eik beraber koridorda koşmaya başladıklarında.

29

Çıkmaz sokağın en sonuna kadar arabasıyla gitti ve aracının iki tekerleğini kaldırıma çıkararak evinin hemen önüne park etti. Bir anlığına eve baktı, sonra ön koltuktaki çantasını aldı ve dışarı çıktı. Aşina olduğu ön kapıyı açtı.

Park yolu boştu ama ilk katın tamamının ışıkları açıktı. Arka bahçeye doğru yürüdü, durduğunda ıslak çimen ayağına yapıştı. Evin duvarının dibinde, leylakların eşlik ettiği verandaya kadar uzanan çalıların hemen arkasında tüfeğini çıkardı ve omzuna astı. Çantayı aldı ve ormana doğru bakan verandanın basamaklarını çıktı.

Bahçe mobilyaları kış mevsiminde zarar görmemeleri için içeri alınmıştı. Köşede bodur süs ağaçlarının bulunduğu saksılar ve bir süpürge vardı. Kadın, büyük veranda camlarının arkasında, yemek masasında oturuyordu. Başı adama dönüktü ama dikkati önündeki masaya serilmiş broşürler ve gazetelerdeydi.

Adam tüfeğini omzuna dayadı ve namluyu kadına doğru çevirdi. Onu hedefine oturttu ve namlunun ucunda gördüğü an duygularını kontrol etti.

Yanakları, kalın gri sis tabakası yüzünden nemliydi ama tüfeğini indirip çantasını toparlarken bunu fark etmedi. Veranda

merdivenlerinden indi, evin etrafından dolaştı, anahtarlarını buldu ve garajı açtı. Kadının arabası hâlâ içerideydi, bunun dışında pek bir şey yoktu. Bodrum kapısına doğru gitti ama yukarıdan gelen ayak seslerini duyunca durdu. Kısa bir süre sonra birinin sifonu çekip yeniden yürüdüğünü duydu. Bir sandalye sesi duyuldu ve daha sonra yeniden sessizlik çöktü.

Bodrum merdivenlerinden yukarı doğru çıktı, koridora açılan kapıyı açtı ve yemek odasına girdi. Kadının arkasındaki kapı girişinde beklerken, burnuna tanıdık parfümünün kokusu geldi. Parfümün kokusu bir bulut gibi odanın üzerinde asılı duruyordu. Kısa kesilmiş saçlarını gördü. Boynunu. Üzerinde bir yüzük olan ince parmaklarını.

Çantasını yere koydu ve tüfeğini yeniden omzuna aldı. Bir anda kadın döndü ve sessiz bir şekilde kendisine doğrultulan namluya baktı.

"Sus," dedi adam. İleri doğru bir adım attı.

"Sen delirdin mi?" dedi kadın çığlık atarak ve ayağa kalkmaya çalıştı.

"Sakın yerinden ayrılma. Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Hayır, yapmayacağım! Bir anda böyle içeri dalarak ne halt ettiğini sanıyorsun? Ve o tüfek de neyin nesi öyle? Evden hemen ayrılmazsan polise haber vereceğim."

Adam başını salladı. "Bana yardım edene kadar buradan ayrılmayacağım."

Kadın tereddüt ederek sandalyesine oturdu. Bakışları veranda kapısına, oradan da mutfak kapısına çevrildi.

"Eğer hemen başlarsak uzun sürmez," dedi adam. "Bana yardım ettiğin sürece sana zarar vermeyeceğim."

"Benden ne istiyorsun?" Panik içinde sandalyenin ince kollarını sıkıca tuttu.

Adam silahını indirdi ve spor çantasının fermuarını açtı. Küçük bir video kamera çıkarırken kadının bakışlarını üstünde hissetti. Fakat kadının, sözünü dinleyeceğini biliyordu çünkü kadın

da adamın sözünü tutacağından emindi. Yardım ettiği sürece tabii.

Kadın kıpırdamadan durdu ve adamın, tripodu kurup üstüne kamerayı yerleştirmesini izledi. Ölümden önce hastalara uygulanan prosedürü izliyordu. İtirafı, hemşire servisinin, kendisinin haberi olmadan Christine'in dileğini kayıt altına aldığı şekilde kaydedilecekti. Ve Vivian dinlemek zorundaydı. Ondan neden ayrılmak zorunda olduğunu anlamalıydı. Ve neden böyle davrandığını.

Her şeyi oturma odasına taşıdı ve iki kişilik alçak deri kanepenin önüne kamera düzeneğini yerleştirdi, böylece arkasını yemek odasına dönerek kameraya doğru konuşabilecekti.

"Hadi," dedi adam. Tripodun yanına yemek odasından bir sandalye çekti, böylece yüz yüze olabileceklerdi. Kadın tek kelime etmeden ayağa kalktı ve onu takip etti.

"Tek yapman gereken kırmızı kayıt tuşuna basmak. Kayıt başladıktan sonra sakın beni bölme. Sen benim canlı tanığım olacaksın."

Kadın başını salladı, onu anlamıştı ama adam yine de tedbir olarak tüfeğini aldı ve oturduktan sonra kucağının üstüne yerleştirdi. Derin bir nefes aldı ve söylemeyi planladığı şeyleri düşündü. En baştan başlamasına gerek yoktu fakat önemli olduğunu düşündüğü her şeyi anlatmak istiyordu.

Kadına başıyla işaret vererek hazır olduğunu söyledi. "Christine'i sevdiğim gibi kimseyi sevmedim." Bir an için sesi kalınlaştı. Devam etmeden önce kendini toparlamaya çalıştı. "Bir ruh eşi bulma konusunda söylenene hiç inanmazdım. Ama Christine bana yanıldığımı gösterdi. O benim ruh eşimdi."

Eski eşi titredi ve başını başka tarafa çevirdi. Fakat ifadesi, eski karısına bunları yaşatmamaktan çok daha önemliydi. "Benim adım Erik Hald Sørensen."

Kimse kimliğinden veya bunu yaparken akıl sağlığının yerinde olduğundan şüphe etmesin diye kimlik numarasını ve adresini de verdi.

"Ne istiyorsun? Neden bunu yapıyorsun?" Vivian'ın sesi titriyordu; gözleri korkuyla açılmıştı.

Eski eşine doğru sert bir bakış attı. Kadın sustu.

"Christine ile yaklaşık beş yıl önce tanıştıktan sonra hayatım değişti. Hayata karşı daha önce hiç deneyimlemediğim bir sevgi ve tutku duymaya başladım. Christine benden yirmi yaş genç olmasına rağmen benden daha bilgeydi. Hayatını kendi iyiliğini yaşayan biriydi, bense onunla tanışana kadar hayatımı başkalarının beklentilerine göre yaşamıştım."

Eski eşi başını yere doğru eğdi, görünmez yumruklardan kaçıyor gibiydi. Ancak bu kayıt onunla ilgili ya da ikisi arasında yaşanan bir hesaplaşma değildi; bunu uzun süre önce yaşamışlardı ve artık bunu aşmıştı. Bu, insanlara ne kadar büyük bir kayıp yaşadığını göstermek için yapılan bir video kaydıydı.

"Çocukluk yıllarımda şarkı söylemeyi çok severdim fakat daha sonra benden zamanımı başka şeyler için harcamam beklendiği için bunu bıraktım. Eğitim aldım, evlendim, bir klinik açtım. Çocuklarım oldu, onları büyüttüm, çalıştım. Sorumluluklarımı yerine getirdim ve para kazandım."

"Bu kadarı yeter!" Eski eşi çok sinirlenmişti fakat ayağa kalktığı an, adam silahına sarıldı.

"Otur yerine." Adam ona doğru nişan aldı ve kadın en nihayetinde sandalyesine oturdu. "Benim için hayat, işten ve sorumluklarımdan ibaretti. Tabii ben de bazı iyi zamanlar yaşadım." Başını kadına doğru salladı. "Ama bunların hiçbirini kendim için yapmadım. Kendime bir şey yapmadım. Herkes için, ailem için, sevdiklerim için bir şeyler yaptım."

Bir saniye durakladı. "Christine kendi doktoru izinde olduğu için benim kliniğime gelmişti."

Yine doğrudan kameraya konuşmaya başladı. "Aramızda ne yaşandığını söylemek çok zor. Her şey bir anda oldu. Sanki bizi birbirimize bağlayan bir bağı keşfetmiş gibiydik. Görüşmeye başladık. İki ay sonra eşimden boşandım. Ve bu konuda çok üzgünüm." Vivian'a baktı. "Seni ve çocuklarımı incittiğim

biliyorum. Ve bu konuda gerçekten çok üzgünüm. Ama yapacak bir şey yoktu çünkü onu ilk tanıştığımız andan beri seviyorum ve bu, deneyimlememiş insanlar için açıklaması ya da anlaması mümkün olan bir his değil.

"Yetişkin oğullarınız sizin verdiğiniz kararları anlamaya çalışmak için çaba göstermeyip size sırtlarını dönünce çok korkunç bir bedel ödemiş oluyorsunuz. Onlardan sadece birkaç yaş büyük bir kadın için annelerini bırakmamı ahlaksızca buldular. Onları da anlıyorum. Ama bu bedeli ödemeyi göze aldım çünkü bulduğum aşkın bana verdiği mutluluk paha biçilemezdi. Daha önce böyle bir hayatın var olduğundan bile haberdar değilken kendimi içinde bulmuştum."

Öne doğru eğildi, kameraya biraz daha yaklaştı; bu söyleyecekleri önemliydi. "Sadece seksten de bahsetmiyorum. Bizimkisi yaşlı birinin hâlâ sevişebildiğini göstermek için genç birini bulduğu yüzeysel ilişkilerden biri değil, karşılık beklemeden sevilmeyi hak eden bir insan olduğumu hissetmemi sağlayacak türden bir aşktı."

Yeniden arkasına yaslandı. Eski eşi kendi kabuğuna çekilmişti, artık onun söyleyeceği şeyleri dinlemek istemiyor gibiydi.

"Sonra Christine hastalandı. Bu olasılığın var olduğunu söylemişti. Kalıtsal bir hastalıktı. Annesi de altmış altı yaşında bu hastalık yüzünden hayatını kaybetmişti. Hastalığın ne zaman hayatının kontrolünü alacağını kimse bilmiyordu fakat kendisine hastalık teşhisi otuz sekiz yaşındayken konuldu. Hastalık hakkında uzun uzun konuştuk. Bu konuda realist davranmayı seçti. Onun deyimiyle artık hayatı için geri sayım başlamıştı ve geçen her saniye onu sıfıra yaklaştırıyordu. Hastalık teşhisi konulduktan sonraki bir yıl içinde hastalığın izlerine pek rastlanmadı fakat bir süre sonra semptomlar kendilerini göstermeye başladı. Kırkıncı yaş gününden kısa bir süre sonra merdivenlerden çıkmakta zorlanmaya başladı. Hastalık onu bir anda hızlı bir şekilde etkiledi. Çok hızlıydı."

Yine boğazı düğümlendi ve kendine, zamanı olduğunu ha-

tırlattı. Önemli olan söylemek istediği şeyleri düzgün bir şekilde aktarmasıydı. Derin bir nefes aldı. "Çoktan onunla daha fazla zaman geçirebilmek için kliniğimi kapatmıştım. Paramızı, beraber yapmak istediğimiz şeylere harcadık. Beraber dünyayı gezmeninin hayalini kurmuştuk. Birbirine âşık olan çiftlerin hayallerini paylaşıyorduk. Bunun için fırsatımız da vardı. Her şeyi satıp Sınır Tanımayan Doktorlar'a katılmayı bile düşünmüştük ama hastalığın acımasız yüzü bizi bunları yapmaktan alıkoydu. Yine de biraz gezmeyi başarabildik ve onunla yeni yerler görmek, sevdiğim yerleri onunla paylaşabilmek benim için gerçekten harika bir deneyimdi."

Eski eşinin gözlerini üzerinde hissetti. Onu yeniden dinlemeye başlamıştı çünkü artık hikâyenin bilmediği yerleri anlatılıyordu.

"Ufak ufak, yaşadığı kas spazmları daha kötü bir hâl almaya başladı ve en sonunda vücudunu kontrol edemez hale geldi. Altı ay içinde tekerlekli sandalye kullanmaya başladı ve seyahat edemez olduk. Demek istediğim, *Christine* seyahat edemiyordu. Sınırlandırılmayı sevmiyordu. Ama hayatımızı bu hastalığa göre adapte ettim. Benim için bu bir sorun değildi, evde kalmaktan keyif alıyordum çünkü ne olursa olsun onunla yaşadığım her andan tat alıyordum. Ve sevdiği şeyleri yapmamız gerektiğini ısrarla söyledim. Arkasında tekerlekli sandalye kullanmak için özel bölümlerin bulunduğu bir minibüs satın aldım. Durum aslında çok karışık değildi, sadece her şeyi yeniden düzenlememiz gerekiyordu. Özel ekipmanlara ihtiyaç duyan pek çok insan var, bu hayatın zorunluluklarından biri. Sadece buna alışması gerekiyordu. Kolay değildi ama bunu başardı çünkü başarmak istiyordu. Fakat sonra sesini kaybetti."

Vivian ayağa kalkma için bir harekette bulundu. "Erik..."

"Sessiz ol! Otur yerine!" Hemen tüfeğini ona doğru çevirdi. "Konuşmama izin ver!"

Bir anda omuzları çöktü, eski anılarını hatırlarken yaşadığı duygusal buhran onu tamamen sardı. Helleby Arazisi'nde eski dostları Lars ve Merete ile birlikte ava gitmişti. Çocukluk arka-

daşına Christine'in hastalığından bahsetmemiş, ona sadece Christine'in nezle olduğu içi aralarına katılamadığını söylemişti. Eve döndüğünde Christine'i sırtı dönük bir şekilde odasında yatarken bulmuştu. Christine'in sesi sadece fısıltı olarak duyulabilecek bir hale gelmişti ama Erik o gece bu durumu tam olarak fark edememişti; Christine başta hiçbir şey söylememişti. Sessiz bir şekilde yatmış ve hareket bile etmemişti. Erik, hastalığın artık onu mahvettiğini anlamıştı ve o kadar çok ağlamıştı ki kendini toparlamak için köpeği alıp gölün kenarına gitmek zorunda kalmıştı.

Kendini toparladı. "Şarkı söyleyemeyecek hâle gelince işler onun için gerçekten çok kötü bir hal almıştı. Agresifleşti. Ama bu çok normal bir şey, bu hastalığın doğal evrelerinden biri. Bazıları için kısa, bazıları içinse çok uzun sürer. Buna defalarca şahit oldum. Ölümcül bir hastalığı kabullenmek kolay bir şey değildir. Kırk yaşındaydı ve ölmeye hazır değildi. Tabii ki değildi. Ama hayatı da henüz sonlamamıştı, ona bunu anlatmaya çalıştım. Ama onu ikna etmek çok zordu."

Gülümsedi. "Hislerini ve düşüncelerini gizleyebilen biri değildi. Ve kendi kelimeleriyle, 'bir yatağa bağlı kalıp birinin kıçını temizleyeceği bir hayata' dayanamazdı. Hayatının bu noktaya gelmesini istemiyordu, annesinin neler yaşadığını görmüştü. Bu kadar çok şey kaybettikten sonra fiziksel anlamda bir yakınlık kuramayacak olmamız beni hiç rahatsız etmiyordu ama ona sevgi dolu bir şekilde dokunmama asla izin vermemeye başladı. Vücudunun onu yarı yolda bıraktığını, ona ihanet ettiğini düşünüyordu. Bu onun için korkunç bir şeydi. Çok üzücüydü."

Tamamen unuttuğu bir akşam yaşananlar aklına geldi. O akşam, Christine'in sevdiği tütsülenmiş somondan almak için Østerbro'daki Daniel Letz Shop'a gitmişti. Hepsini bir tepsiye koymuş, mum yakmış, bir şişe şarap açmış ve Christine'in yatağına götürmüştü. Her akşam beraber yemek yiyorlardı, misafir odasını Christine'nin en sevdiği şeylerle doldurmuşlardı. Christine'e, yatağını oturma odasına taşımayı teklif etmişti ama o bunu istememişti. Gündüz kanepeye taşınmayı, orada yatmayı

tercih etmişti. Sonrasında yatağına geri götürülmeyi. Hayatında değişiklikler olması gerektiğini düşünüyordu. O akşam yemek yerken ona en küçük kardeşinin okuldan atıldıktan sonra dans grubunda çalmaya başladığını anlatmıştı. Çocukluğuna dair hikâyeleri genelde böyle tatsızdı ama Christine onları dinlemekten yine de keyif alıyordu. Üzerlerinden onlarca yıl geçtiği için o da artık bu hikâyeleri anlatmaktan keyif alır hale gelmişti.

"Onun tam olarak ne zaman hemşire servisiyle bağlantıya geçtiğini bilmiyorum," dedi. "Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi, onunla en sonuna kadar mücadele etmek istediğimi biliyordu, her ne olursa olsun. Bunu beni düşündüğü için yaptı, bunun farkındayım. Hastalığının bana yük olduğunu düşünüyordu. Ona bunu farklı bir şekilde gördüğümü, onunla olmak istediğimi söylememe rağmen. Bunu beraber yaşamamızı istedim. Mesleğim gereği de bu tip durumlara her açıdan hazırdım. Ama tabii ki bu, haysiyetiyle de ilgili bir durumdu ve tek görebildiği, hayatının paramparça olduğuydu. Bu yüzden dışarıdan yardım istediğinde ona karşı gelmedim."

En kötü bölüme gelmişti. Ceketinin iç cebinden katlı bir mektup çıkardı ve açtı. "Bu mektup o öldükten bir ay sonra geldi. Kendisini öldüren ilacı içmeden çok önce Christine bu mektubu yazmış. Hemşiresinden bu mektubu ölümünden sonra bana yollamasını istemiş olmalı, böylece mektup elime geçtiğinde olanlara dair bir fikrim olacaktı."

Derin bir nefes aldı. "Mektupta hayatına neden son vermek istediğini anlatmış. Birkaç yıl daha yaşayabilirdi, beraber daha fazla vakit geçirebilirdik fakat bu dünyadan kendi seçtiği şekilde ayrılmak istiyordu. Şu şekilde anlatmış: *Benim sevgili Erik'im, sen benim hayatımın en güzel parçasısın. Bunu biliyorsun. Tüm kalbimle umut ediyorum ki, bir gün benim neden böyle bir karar verdiğimi anlarsın. Ölmek istediğim zamanı kendim seçmek istedim. Dolu dolu bir hayat yaşadım ama artık devam edemeyeceğim. En sonuna kadar yanımda olmak istediğini biliyorum ama ben seni en sonuna kadar takip edemem. Bu hastalığın anneme neler yaptığını gördüm ve artık yaşama*

isteğini kaybettiği için ölmek istediğinde ona saygı gösterdim. Şimdi ben de aynı şeyi yapmaya karar verdim. Seni incitmek istemediğimi anlamanı umuyorum..."

Gözlerini sildi. "Mektubu buraya bırakıyorum, devamını buradan okuyabilirsiniz." Kameraya baktı. "Hâlâ kaydediyor mu?"

Eski eşi öne doğru eğildi, kameraya baktı ve başıyla onayladı.

"Bu mektubu okuduktan sonra, bir organizasyonun hayatına son vermesine yardımcı olduğunu anladım. İlk başlarda hemşire servisinin aslında bu tip bir organizasyon olduğunu bilmiyordum. Eğer bunu bilseydim onları gerekli mercilere şikâyet eder ve bu işe bir son verirdim. Ama dediğim gibi, bunu o hayatını kaybettikten sonra fark ettim. Çok öfkelendim. Önce beni terk ettiği için ona öfkelendim ama sonra tüm öfkemi organizasyona yönlendirdim. Sadece onuna yardım ettikleri için değildi. Bunun onun kararı olduğunu biliyorum, buna saygı duymak zorundayım. Çünkü ona saygı duyuyordum. Ama onun ölmesi için çok erkendi. Durumu kötüleşmeden birkaç yıl daha yaşayabilirdi. Beni gerçekten öfkelendiren buydu. Onu benden çok erken almışlardı.

"Organizasyona katılmaya karar verdim; bu işte kimlerin olduğunu ve her şeyin nasıl organize edildiğini öğrenmek istedim. Christine onlara yüz bin krondan fazla para bağışlamıştı. Bu da daha sonra öğrendiğim bir şeydi. Tabii bunu yapmak da onun hakkıydı, mektupta yazdığı gibi zamanının geldiğini düşündüğünde onlarla iletişim kurabileceğini bilmek onun için çok önemliydi. Ama..."

Vivian'a baktı. "Ben bir doktorum. Ben de ona aşırı dozda ilaç verebilir, onun yanında oturup son anında elini tutabilirdim. Bunu biz de yapabilirdik, başkalarını işe karıştırmasına gerek yoktu."

Eski eşi kısık bir sesle araya girdi. "Ama sen bunu yapmazdın. Onun gitmesine asla izin vermezdin."

Erik başını salladı. "Evet, muhtemelen onu bırakamazdım. Tabii Christine de bunu biliyordu. Zekiydi. Benden böyle bir şeyi

asla istemezdi çünkü beni çok iyi tanıyordu ve ne kadar büyük bir ikilemin içine düşeceğimi de biliyordu."

Bir kez daha doğrudan kameranın lensine baktı. "Hemşire servisine katılmak zor olmadı. Onlarla daha önce çalışan akrabalar veya arkadaşlar onlara sık sık yardım teklifinde bulunuyordu. Benim de bir doktor olduğumu biliyorlardı. İlk başlarda sadece izlememe izin verdiler, insanların ölmesine nasıl yardım ettiklerini gösterdiler. Dürüst olmak gerekirse, her şeyi büyük bir titizlikle yürütüyorlardı. Her şey kayda alınıyordu, tıpkı şimdi yaptığım gibi, ölmek üzere olan kişi, hayatını sonlandırmak istediğini söylüyordu, böylece hareketinin kendi isteğiyle olduğunu herkes öğrenmiş oluyordu. Kayıtlar İngiltere'deki Sofie Parker'a gönderiliyordu ve o da tüm kayıtları muhafaza ediyordu. Organizasyonun tüm yönetim işlerini İngiltere'deki bir kadının hallettiğini fark etmek biraz zamanımı aldı. Ama bunu öğrendikten sonra adresini bulmak pek zor olmadı."

Gözlerini kameradan ayırmadı, eski eşine bakmadı. "Onları ben öldürdüm. Bu işe son verilmesi gerektiğine ben karar verdim, yabancıların insanların ölümlerine yardım etmesini ben engelledim. Ne cüretle hiç tanımadıkları insanları, herhangi bir ilişkileri olmayan kişileri sevdiklerinden ayırırlar?"

Vivian araya girdi. "Erik!"

Arkasından bir ses duydu ve Vivian'ın gözlerinin onun sol omzunun arkasına doğru kitlendiğini gördü. Tüfeğini aldı, arkasını döndü ve ona doğru yaklaşan bir gölge gördüğünde ateş etti.

Vivian çığlık attı ve Erik tetiğe bir kez daha bastı. O anda, annesini vurduktan hemen sonra göz göze geldiği sessiz, siyah saçlı kızı tanıdı. Kız ona doğru yumruklarını kaldırmış koşuyordu; üçüncü vuruşunda da onu ıskaladı fakat tüfeğinin arkasıyla onu bayıltmayı başardı, ardından yerinden fırlayıp kızın yanından geçti, verandaya çıktı ve ormanın içine doğru koştu.

30

"Tabanca kılıfını kontrol ettin mi?" diye sordu Eik, Virum'dan Kongevejen'e doğru dönerlerken. Eik ona bakmıyordu ve polis merkezinden ayrıldıklarından beri ilk kez konuşmuştu.

Louise, ceketinin altındaki ağırlığı hissetti ve başını salladı. Sørensen'in eski eşinin evinde olma olasılığını göz önüne alarak daha fazla polis memurunun da hazırda olmasını emretmişti. "Seni yanımda götürerek başıma nasıl büyük bir bela aldığımın farkında olduğunu umuyorum." Louise uzun ağaçlara ve büyük evlere baktı.

"Seni bu yüzden seviyorum, tatlım," dedi Eik, sakin bir ses tonuyla. "Sen risk almayı seven birisin."

"Kapa çeneni!" dedi Louise. Ama ciddiyeti biraz olsun bozmak iyi gelmişti. Louise yol boyunca en kötüsünü düşünmekle İngiliz bir kız çocuğunun Virum gibi bir banliyödeki rasgele bir adrese hızla ilerlemekte olan bir polis arabasından daha hızlı varamayacağı konusunda kendini ikna etmek arasında gidip gelmişti. Ancak tabii ki kız, bir taksiye adresi vermiş olabilirdi ve bu durumda onlardan büyük bir adım önde olurdu.

"Bu onun arabası, şuraya park etmiş!" Louise bordo *station*

arabayı işaret etti. Kuzey Sjællandlı meslektaşlarının Sørensen'in garajında gördükleri araba Christine'e ait olmalıydı.

Louise yavaşlarken Eik aracın sirenini ve mavi ışıklarını kapadı. Louise destek çağırmak için polis telsizini eline aldı.

"Bekle," dedi Eik. "Bir saniye bekle. Onun içeride olup olmadığına bakmama izin ver."

"Buna asla izin vermem. Sørensen evin içinde." Louise çoktan destek yollamalarını istemişti.

Park yolunda koşarken ayaklarının altında ezilen taşların sesi duyuldu. Louise kapı zilini çalarken Eik ise merdivenlerden inip evin arka tarafında doğru koştu. Louise zile basar basmaz kapıyı kısa sarı saçlı, beyaz yanaklı bir kadın açtı, üstünde siyah boğazlı yaka bir kazak ve zarif siyah bir pantolon vardı; bu, Vivian Hald Sørensen olmalıydı.

Louise tam rozetini göstermek üzereydi ki kadın bir anda onun kolunu tuttu ve bırakmadı. Ağlamaya başladı. "Arka taraftalar, bir tüfeği var," dedi kadın kekeleyerek. "Kızı vurdu."

Nemli ve soğuk oturma odasına girdiklerinde bir esinti hissettiler; verandanın kapısı aralıktı. Eik, yemek odasıyla oturma odasının arasındaki büyük girişte duruyordu. Yerde birinin kanı vardı.

"Mutfağa gidin ve orada bekleyin," dedi Eik. Vivian Hald Sørensen dizlerini tutarak yere çöktü. Şok halindeydi.

"Ne oldu?" diye sordu Louise. Silahını elinde tutarak oturma odasındaki ve mutfaktaki ışıkları söndürdü.

Sørensen'in eski eşi, genç kızdan haberdar olmalarına şaşırmamış gibi görünüyordu. Oturma odasında yerde duran tripodu gösterdi. "Bana zorla ifadesini kayıt ettirdi, insanları öldüren şu organizasyonun yaptığı gibi olmasını istedi. Bir anda arkasında o kız belirdi. Nasıl içeri girdiğini bilmiyorum."

"Şu an neredeler?" Eik veranda kapısındaydı. İki odanın arasında, içinde bir kutu tüfek mermisi olan bir spor çantası duruyordu ama etrafta bir tüfek yoktu.

Ağlayan kadın fısıldadı. "Sanırım kız vuruldu, onu vurdu. Sonra kaçtı, kız da onu takip etti."

Eik'in veranda kapısını açarak ormana doğru koşarken çıkardığı ses Louise'in destek bekleme konusundaki bütün düşünceleri bir kenara atmasına neden odu. Eik arka bahçenin açık kapısına varmadan onun peşinden koşmaya başladı ve orman yoluna doğru giden küçük patikada hızla ilerlediler.

Ocağın karanlığı ormana çökmeye başlamıştı; yol, ıslak ve eriyen kar parçaları yüzünden kaygandı. Eik yol ayrımında durdu ve etrafına bakındı. "Stephanie!" diye bağırdı, o kadar yüksek sesle bağırmıştı ki sesi ağaçların arasında yankılandı. Ormana gri bir sis hakimdi, etrafı net görmek çok zordu.

Louise sık bir ağaçlığa doğru koştu. Üzerine basılmış siyah ve ıslak yaprakların, çıplak kayın ağaçlarının köklerinin arasından uzanan dar bir patikayı kapladıklarını gördü. Büyük, oval bir oyuğa doğru uzanan patikada ilerlemeye çalışırken hâlâ orman yolunda ilerleyen Eik'i duydu. Aralarında en az elli metre olduğunu tahmin etti, sonra etrafına baktı ve anında oyuğun dibinde kıvrılmış siyah figürü gördü.

"*Eik*!" diye bağırdı ve bayırdan aşağı koşarken onun ismini bağırmaya devam etti.

Louise'in gördüğü figüre aynı anda vardılar ama Eik, Steph'in yanına çöküp yüzüne düşen saçlarını dikkatlice kulağının arkasına alırken Louise bir adım geride bekledi.

Steph yana doğru yatıyordu; kollarını açmış, bacaklarını altına doğru çekmişti. Eik onun yüzünü sadece yandan görebiliyordu ama Louise baba ve kızın benzerliğini fark edince bir kez daha şaşırdı.

Eik bir süre konuşmadı, baygın durumdaki kızı inceledi. Daha sonra elini alnına götürdü ve parmaklarını yanağında gezdirdi. Bu, o kadar nazik ve o kadar sevgi dolu bir dokunuştu ki Louise'in gözleri dolmaya başladı.

Eik iki parmağıyla kızın nabzını kontrol etti, daha sonra dik-

katlice onu döndürmeden ve siyah deri ceketini yana çekmeden önce sağ şakağındaki kanlı yarayı inceledi.

"Vurulmuş," dedi Eik. "Bir tarafından, göğsünün altında."

"Lanet olsun! Burada kal ve ambulans çağır. Onu şuradaki çalıların arkasına götür, ben adamın peşine düşeceğim."

Louise'in kalbi deli gibi atmaya başladı; Sørensen yakınlarda olmalıydı. Steph'i ve onu çalıların arkasına taşıyan Eik'i korurken yavaş manevralarla öne doğru ilerledi. Birkaç metre sonra Sørensen'i gördü. "Başka bir ambulans daha çağır," diye bağırdı. "Onu buldum, yerde yatıyor!" Koşmaya başladığında arkasından Eik'in ambulans çağırdığını duydu.

Vivian Hald Sørensen orman yolunda belirdi. Gergin bir şekilde eski kocasına doğru yürüdü ve onun yanında diz çöktü, isteksiz de olsa profesyonelliği ön plana çıktı ve yaşadığı şok kayboldu. "Kanaması var. Kalbinden vurulmuş."

İyi giyimli doktor hareketsiz bir şekilde yerde oturuyordu, gözleri kapalı ve gömleği kan içindeydi. Tüfeği birkaç metre ötede duruyordu.

Eski karısı, elini tuttu ve onunla sakinleştirici bir şekilde konuşarak elini okşamaya başladı.

"Onunla kalın," dedi Louise. Ağaçların arasından desteğin geldiğini duydu. "Bir ambulans daha çağırdık."

Kadın başını salladı ve kısık bir sesle konuştuk. "Bunu yapmanıza gerek yoktu. O artık bu dünyada yaşamak istemiyor. Verdiği ifadenin ardından işlediği suçu üstlenmeyi ve hayatına son vermeyi planladığına eminim. Bu onun seçimi. Artık gidiyor, nabzı yavaşlıyor. Bırakın huzur bulsun."

Louise eve döndü ve oradan da sokağa çıkıp olay yerine varan polislerin yanına gitti. Kısa süre sonra orman etkili bir şekilde ve birkaç kelimeyle olay yerini koruma altına insanlarla ve fenerlerle doldu. Ambulans personeli sık ağaçların arasına daldı ve Steph'in yattığı oyuğa doğru hızla ilerledi. Onları gören Eik ayağa kalkıp personelin işini yapmasına izin verdi.

Louise, Vivian'a doğru döndü. Kadın hâlâ eski eşinin elini tutuyordu.

"O gidiyor, bu dünyayı terk ediyor. Bir insanın yaşamak için bir sebebi kalmadığında, ölmesine izin verilmeli."

KAKTÜS TEAM

31

Louise o akşam Frederiksberg'deki dairesine giden merdivenleri zar zor çıktı. Açtı ve gözleri yorgunluktan sulanmıştı.

Erik Hald Sørensen'in kamera karşısında verdiği ifadeyi birkaç kez izlemişlerdi. Toft birkaç soru daha sormak için Else Corneliussen'i polis merkezine getirtmiş ve onu yaşananlar hakkında bilgilendirmişti.

"Şoke oldum, gerçekten şoke oldum," demişti kendisine ikram edilen sudan bir yudum aldıktan sonra. "Çok popüler biriydi, kendini bu davaya adamış gibi görünüyordu. Herkes onu çok severdi."

Louise, Sørensen'in herkesi kandırdığından emindi; Else Corneliussen ile yaptıkları görüşmede onun Sørensen'den biraz olsun şüphelendiğine dair hiçbir işaret görmemişti.

Sørensen hiçbir desteklenmiş intihara katılmamıştı. Desteklenmiş intiharlar esnasında orada bulunmuştu ama ilaçları hazırlayan kişi hep Corneliussen olmuştu. Yaptıkları planlamaya göre bir sonraki ay Corneliussen ile aralarında bir iş bölümü yapacaklardı.

Louise, Sørensen'in itiraflarını aklından çıkaramıyordu ve bir bakıma, itiraflarını dinledikten sonra adamla konuşabilmeyi

isterdi. Gerçi Sørensen her şeye açıklık getirmişti. Yaptığı açıklamalar Louise'in üzerinde güçlü bir etki bırakmıştı.

Melvin'in dördüncü kattaki dairesinin kapısı aralıktı. Merdivenlerin hemen yanında iki bavul ve büyük bir alışveriş torbası vardı. Louise içeriden seslerin geldiğini işitti.

Melvin hastaneden ayrıldıktan sonra, eve döner dönmez yalnız kalmaması için Grete Milling onun yanına taşınmayı önermişti. Ve birkaç saat önce Louise onu arayıp eve yeniden dönmenin nasıl bir his olduğunu sorduğunda Melvin ona bir daha hiç bu kadar mutlu olacağını tahmin etmediğini ve merdivenlerde ölmediği için çok mutlu olduğunu söylemişti. "Görünüşe göre yeniden sabah uyandığımda yanımda birini bulabileceğim," diye de eklemişti.

"Merhaba," dedi Louise evin kapısından kafasını içeri sokarak. Jonas'ın orda olup olmadığını görmek istiyordu.

"İçeri gel," diye seslendi biri. Bayan Milling koridorda göründü. Üstünde çizgili bir önlük vardı, kolları sıyrılmıştı. "Jonas ve Melvin oturma odasındalar ama tabii ki sana da biraz yemek ayırdık." Louise yumuşak ve sıcak bir şeyin bedenini sardığını hissetti.

"Hâlâ içeri taşıyamadığımız birkaç parça eşya var," dedi Grete, "Ama sanırım onlarla uğraşma işini yarına bırakabilirim. Zaten etrafı toparlamamız gerekiyor." Mutfağa gitti, bir tabağı küçük sandviçlerle doldurup Louise'e uzattı. "Bira ister misin?"

Louise başını salladı. "İstemez miyim..." Grete mutfak dolabını açarak bir bardak çıkardı.

Melvin, kanepede oturuyordu. Rengi hâlâ tam olarak yerine gelmemişti ve yorgun olduğu da çok belliydi ama yine de Jonas'ın *Netflix*'te izlediği bir diziyle ilgili ona sunduğu detaylı analizi büyük bir dikkatle dinliyordu. Louise içeri girdiğinde oğlu ayağa kalktı ve ona sarıldı.

"Eik'in bir kızı olduğuna inanamıyorum," dedi Jonas. "Kız iyi mi?"

Louise'in ona bir şey anlatacak zamanı pek olmamıştı. Eik, Steph ile birlikte hastaneye gittiğinde Louise'e tek bir mesaj yol-

lamıştı. Mesaj atmayı hiç sevmeyen Eik. Fakat görünüşe göre çok şey değişmişti. Eik, Steph'in durumunun hâlâ stabil olmadığını yazmıştı.

"Ağır bir yara almış ama Eik yanında. Bilinci yerine geldi mi bilmiyorum."

"Ama onunla tanışacağız, değil mi?"

"Umarım," dedi Louise ve başka bir şey söylemedi.

"Harika bir baba olacağına eminim."

Louise, fırınlanmış biftek parçalı sandviçe saldırdı. "Evet, ben de senin gibi düşünüyorum," dedi ağzındaki lokma bittikten sonra.

Melvin'i işaret etti ve gülümsedi. Komşuları, elleri dizlerinin üstünde uykuya dalmıştı.

Ertesi sabah Louise takımın geri kalanıyla birlikte bilgilendirme toplantısına katılmak için Cinayet Masası'na gittiğinde Suhr, ondan ofisine gelmesini istedi.

Cinayet Masası'nın patronu kapıyı kapadı ve Louise için bir sandalye çekti. "Genç hanımefendinin ne durumda olduğunu biliyor musun?" Sesi endişeliydi.

"Steph hâlâ yoğun bakımda ama bu sabah durumu stabil hale geldi ve bir süre sonra yoğun bakımdan çıkarmalarını bekliyoruz." Bir önceki akşam geç saatlerde kız ameliyathaneye götürülmüştü, doktorlar iç organlarının hasar almış olmasından korkmuştu. "Eik yanında, toplantı tamamlandıktan sonra ben de yanına gideceğim."

Suhr öne doğru eğildi ve ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Michael Stig departmana dönmüyor. Dün, sen gittikten sonra bana istifasını verdi."

Louise onun söylediklerine konsantre olmakta zorluk yaşıyordu. Aklı hastanedeki Eik ve Steph'deydi.

"Bir departmanı idare etme rüyasının, beraberinde getirdiği baskıyla uyuştuğunu sanmıyorum," diyerek devam etti Suhr.

Louise odaklanmaya çalıştı, Suhr'un delici bakışları onu rahatsız ediyordu. "Stig'in akıllıca bir karar verdiğini düşünüyorum."

Düşünceleri yine konudan uzaklaştı. Bu sefer Vivian'ı düşündü. Sørensen öldüğünde yanındaydı, onunla beraber ambulansa binmişti.

"Ama istifası benim ay sonunda buradan ayrılma kararımı değiştirmeyecek, bunu artık ilan ettim. Onun istifası eleman eksiği yaşanmasına neden olacak."

Louise onun ne dediği anlamaya çalışıyordu.

"Bu pozisyonla ilgilenir misin?" diye sordu Suhr, suratında yine ciddi bir ifade vardı. "Dürüst olalım ki iş, yanında büyük bir stres de getiriyor..."

Bir cevap beklerken ona bakmaya devam etti.

"Özür dilerim, sorunu bir daha tekrarlar mısın?"

Suhr'un bakışları yumuşadı, ona anlayışlı bir şekilde baktı. "Cinayet Masası'nın başına geçmeni önermek istiyorum. Üst kademedekiler de bu kararımı destekliyor. Bu, liderlik konusunda bazı ek dersler almanı gerektirebilir. Ayrıca söylemem gerekir ki üzerine bazen çok ağır bir baskı binebilir. Ama senin bunların altından kalkabileceğine inanıyorum ve umut ederim ki bana olumlu cevap verirsin."

Louise toplantı bittikten, eşyalarını topladıktan ve Rønholt'a o günlük işinin bittiğini söylerken kafası çok karışıktı. Binadan çıktı ve hastaneye giden otobüse bindi.

Steph, Erik Hald Sørensen'i bulmaya çalışırken yanında getirdiği çantayı Polis Merkezi'nde bırakmıştı, Louise de şimdi yanına almıştı. Louise o sabah fazladan birkaç tuvalet malzemesi ve hoşuna gidebilecek bir kapüşonlu tişört de almıştı ama daha sonra bundan vazgeçmişti; Steph, işine burnunu soktuğunu düşünebilirdi ve ilişkilerini zorlamak istemiyordu.

Bunun yerine hastanenin hediyelik eşya bölümünden birkaç lale ve pasta alıp asansörle Steph'in odasına çıktı.

Odaya girdiğinde Steph'i yatakta otururken buldu, önünde

kahvaltı tepsisi vardı. Üstünde hastane giysisi varken ve yüzündeki makyaj silinmişken kızın ne kadar farklı göründüğünü fark edince Louise şaşırdı. Steph, küçük bir meyve suyu kutusuna pipet sokmaya çalışıyordu. Eik, kolçaklı mavi bir sandalyede oturmuştu, elinde bir bardak kahve vardı ve ayaklarını hastane yatağının demir çerçevesine yaslamıştı. Louise'in içeri girdiği görünce kahvesini yatağın yanındaki komodinin üzerine bıraktı ve onun öpmek için yanına gitti. Eik ona sarılınca Louise vücudunun ağırlaştığını ve rahatladığını hissetti. Ona sarıldı.

"Kız arkadaşın o muydu?" diye sordu Steph.

Eik, Louise'den ayrıldı ve kızına doğru baktı. "Evet, aslında eşim de olacak. Fakat o henüz bundan haberdar değil!"

Louise'in gözleri büyüdü ve ona karşı çıkmak istedi. Steph'in güldüğünü ve Eik'in başka bir şey söylediğini duydu ama o kadar büyük bir şaşkınlık yaşıyordu ki Eik'in ne söylediğini anlayamadı. Neyse ki o sırada Louise'in arkasındaki kapı açıldı. Rønholt kafasını içeri soktu ve ziyaret etmek için çok erken olup olmadığını sordu.

"Hayır, içeri gel," dedi Louise. Küçük hastane odasında bir adım geriye gidip yer açtı.

Rønholt, yanında getirdiği çiçekler ile ne yapacağını bilemedi. Louise, adamın omuzlarının üzerinden Eik ile göz göze geldi. Eik ona gülümsedi ve gözlerine baktı, demin söylediği sözde gayet ciddi olduğunu göstermek ister gibiydi.

"Seninle tanışmak için sabırsızlanıyordum," dedi Rønholt. Eik'in kızına elini uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Steph. "Babam da demin sizden bahsediyordu."

Eik, Louise'in yanına gitti ve kolunu kadına doladı. Rønholt, Eik'e döndü. "Şu istediğin izni sanırım ayarlayabilirim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bunu bir doğum izni olarak sayabilirsin." Steph'e gülümsedi. "Biz de hayal etmeye devam edebiliriz."

"İzin mi?" Louise, kafasını karışmış bir şekilde ona baktı. Demin ona evlenme teklif etmemiş miydi? Bu izin de nereden çıkmıştı? Daha önce bu konuda bir şey söylememişti.

"Steph yolculuğa çıkmak ve dünyayı görmek istiyor ve ben de ona katılmak istiyorum." Eik ayrıca, Steph annesini kaybettiği için onun velayetini almak için gerekli başvuruları yapacağını da söyledi. "Tabii, aslında son kararı verecek kişi Steph, eğer benim yanımda kalmak ve bana katlanmak istiyorsa..." diye ekledi.

"Kızın zaten seninle kalmak istediğini söylemedi mi?" dedi Steph, ekmeğine yağ sürerken.

"Yani bir haftalık bir yolculuktan mı bahsediyorsunuz?" diye sordu Louise. "Yoksa iki haftalık mı?"

"Daha çok altı aylık bir yolculuktan bahsediyoruz," dedi Eik. "Ama bir şey planlamadan önce bu genç hanımefendinin sağlam bir şekilde ayağa kalkması gerekiyor."

Steph araya girdi. "Sen de bizimle gelmelisin. Oğlunu da getir. Beraber bir sürü yere gideriz. Yoksa bunu çoktan yaptınız mı?"

Steph bir anda utandı, sanki bu kadar büyük hayaller kurduğu ve neredeyse hiç tanımadığı insanları da hayallerine kattığı için utanmıştı.

"Hayır yapmadık," dedi Louise. "Jonas ile seyahat etme fırsatımız hiç olmadı." Louise daha önce bu konu hakkında hiç konuşmadıkları fark etti. "Ama ne yazık ki altı aylık bir izin alamam, Jonas da okula gidiyor zaten."

Louise, Rønholt'a bakmadan önce bir süre bekledi. "Ve bu arada, benden Cinayet Masası'nın yeni patronu olmamı istediler."

Rønholt ona bakıp gülümsedi. "Bu konuyu ne zaman açacağını merak ediyordum. Sanırım bu teklifi değerlendireceksin. Senin adına çok sevindim ama en çok Cinayet Masası'nda çalışanlar adına sevindim."

"Bunu biliyor muydun?" dedi Louise.

Rønholt başını salladı ve Suhr'un onu bir önceki akşam ara-

dığını söyledi. "Nabız yoklamak için beni aradı sanırım. Tabii ki seni kaybetmekten dolayı hiç mutlu olmadığımı söyledim; özel birliğimiz güzel bir başlangıç yaptı. Ama öte yandan, bu pozisyon sana sunduğum iş pozisyonlarından çok daha iyi."

Louise başını salladı. Eik şaşkın görünüyordu ve bir anda hepsi Louise'e çok fazla geldi. Kafası karışıktı ve kendisine gelmek için odadan ayrılması gerekiyordu. Odadakilerden izin isteyerek dışarı çıktı ve asansöre doğru yürüdü; tek başına oturacağı bir yere ihtiyacı vardı.

Louise'e kalsa, Eik'in kızıyla istediği yere gitme hakkı vardı. Onu bu kadar sarsan şey bu değildi. Bu kadar etkileyen, Eik'in, Jonas ve Louise'i, Steph'le olan hayatının bu kadar doğal ve kolay bir parçası olarak görmesiydi.

Alt kattaki kafeteryaya giderken biri ona seslendi. "Nereye gidiyorsun?" *Camilla*, diye düşündü. Arkasını döndü ve ona doğru yaklaşan arkadaşını gördü; kollarında çiçekler, dergiler ve bir kutu şeker vardı.

"Steph'in durumu nasıl?" diye sordu Camilla. "Onun durumunu sormak için birkaç kez hastaneyi aradım ama bana bir şey söylemediler, hem de aile dostu olmama rağmen."

"İyi görünüyor. Eik ile beraber yaşamayı konuşmaya başlamışlar bile. Zaten Sofie'nin istediği şey de buydu, değil mi? Ama tabii ki birbirlerini biraz daha tanımaları gerekiyor."

"Doğru söylüyorsun. Kısa sürede ikisi de çok fazla şey yaşadılar. Anlaşabiliyorlar mı?"

Louise başıyla onayladı. "Sanki birbirlerini yıllardır tanıyormuş gibi görünüyorlar. Beraber yaşamanın bir yolunu bulacaklarına eminim."

Arkadaşı bir anda omzuna bir yumruk sallayınca Louise kolunu geri çekti. "Hey, bu arada! Aldığın iş teklifini duydum, tebrik ederim! Mesajını aldım, bu harika bir haber!"

Beraber kahve sırasına girdiler.

"Evet, gerçekten büyük bir adım," dedi Louise. "Alışmam biraz zaman alacak." Eik ve kızının çıkmayı planladıkları ge-

ziden bahsetti. "Hem birbirlerini hem de dünyayı tanımak için bir yolculuğa çıkmaya karar vermişler. Bu iyi olabilir. Gerçekten iyi olabilir. Bu sayede ben de işime odaklanabilirim. Eğer kabul edersem tabii."

"Evet çünkü patron sandalyesine oturunca stres altında ezilen tiplerden biri olmadığını kanıtlaman gerekiyor," diyerek ona takıldı Camilla yüzündeki gülümsemeyle.

Louise başını salladı. "Öyle de denebilir. İyi bir lider olmam gerekiyor. Herkesin, emrinde çalışmak isteyeceği bir lider."

Duvar dibinde boş bir masa buldular. Karşı karşıya otururken Louise arkadaşını inceledi ve gördüğü şey onu şaşırttı. Bir yere gitmeden önce mutlaka makyaj yapan ve saçını toparlayan Camilla dağılmış ve biri onu yatağından atıp oraya yollamış gibi görünüyordu. Louise'in aklı o kadar doluydu ki bunu fark etmemişti; endişelendi. Masanın üzerinden Camilla'ya doğru uzandı. "Senin neyin var?"

"Frederik, Los Angeles'a taşınıyor ve..." dedi Louise araya girmeden önce. "Ben burada kalıyorum."

"Ah, hayır! Olamaz!" Louise sanki biri suratına yumruk atmış gibi hissetti.

"Hayır, önemli değil!" Camilla kahvesini yana çekti. "Frederik eğer oraya taşınırsam harika makaleler yazabileceğimi söylediğinde haklıydı. Ama benim bağlantılarım burada, Danimarka'da. Başka bir yere taşınmak istemiyorum, en azından şu an için. Markus yatılı okuldan mezun olduktan sonra oraya uçup kış aylarında onun yanında kalabilirim. Ama hayatımı orada geçiremem, bu olmaz."

"Boşanacak mısınız?" Bir anda Louise eve gitmek ve yatağının içine girmek istedi. Suhr, onu ofisine çağırdığından beri yaşadıklarının stresini üzerinde hissetti. Farklı duygular yaşamıştı: Mutluluk, endişe, sevinç, hüzün. Hayatı büyük inişler ve çıkışlarla dolu gibiydi ve bunların hepsi onun için çok fazlaydı. Özellikle de büyük bir davayı kapattığı günün ardından bunları yaşamak onu sarsmıştı.

İşi kabul ederse Suhr, onun için ofisinde akşamüstü küçük bir resepsiyon vermek istediğini söylemişti. Henüz hiçbir şey resmi değildi ama Cinayet Masası'nda çalışan dedektiflerin Michael Stig ayrıldıktan sonra Kişisel Suçlar Departmanının başına geçecek kişinin planlarını öğrenmeye hakkı vardı. Eik, Steph ve gezi planlarını düşündü. Uzun bir süre ortadan kaybolmayı düşünüyorlardı.

"Hayır, boşanmayacağız, aptal olma," dedi Camilla.

"Bu yüzden pek uyuyamadım. Eşimi çok seviyorum ve yeni hayatımızı yoluna sokmak için her gece internet üzerinden konuşuyoruz. Artık çiftlerin ayrı yaşaması moda. Bunu bilmiyor muydun?"

Sonsöz

"Bizi ne kadar kötü kandırdıklarına inanamıyorum," dedi Eik, Tulum'daki küçük otellerinin önüne bırakıldıktan sonra. Ceketinin cebinden bir sigara daha çıkardı. Havaalanındayken Louise bavullarının tamamının alacak boyutta büyük bir taksi yollanmasını istemişti ama bunu daha önce bildirmeleri gerektiği söylenmişti. Onlara iki tercih sunulmuştu: Ya iki taksi tutacaklardı ya da sıranın sonuna geçeceklerdi.

Eik sigarasını yaktı ve bir süre durdu, sıcak havayı içine çekti. Louise gülerek ilk durakları olarak Meksika'yı kimin seçtiğini sordu.

"Senin oğlun, Jonas," dedi. "Maya harabelerini görmek isteyen oydu ve ne kadar ikna edici konuştuğunu sen de duydun."

Louise başını salladı. Eik sonuna kadar haklıydı. Jonas tarihi çok seviyordu ve görmek istediklerinin listesini yaparlarken ilk söylediği şey Maya harabeleri olmuştu.

Cinayet Masası'ndaki işi kabul etmeden önce onunla oturup konuşan Camilla'yı andı. "Doğru kararı verdiğine emin misin? Sen de dünyayı görmek istemez misin?" diye sormuştu arkadaşı ona. "Neden onlarla birlikte yolculuğa çıkmıyorsun?"

Rüzgâr, Louise'in saçlarını uçuşturdu ve Suhr'un ofisinin kapısını kapatıp ona ültimatom verdiği zamanı hatırlayarak gülümsedi. Sözünü tutacaktı tabii; işi hâlâ istiyordu. Fakat sadece Suhr altı ay daha işin başında kalırsa. Suhr'un bu teklifi kabul etmemesi durumunda maalesef iş teklifini kabul edemeyeceğini söylemişti. Böyle bir durumda yeni bir aday ortaya çıkana kadar Suhr daha da uzun bir süre işin başında durma riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Bunu bilen Suhr, iyice düşündükten sonra Louise'in ona sunduğu şartı kabul etmişti.

Seyahatleri bir süre Nigel Parker yüzünden ertelenmişti. Üvey kızının Danimarka'ya, biyolojik babasının yanına taşınmasına karşı çıkmamıştı. Hatta bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştü. Realist bir şekilde davranmış ve Sofie yokken ilişkilerinin daha da kötüye gideceğini kabul etmişti. Sadece Steph'in eşyalarını paketleyip Danimarka'ya yollama konusunda biraz ağır davranmıştı. Ona dükkânda ve ofiste yardım edecek bir eşi artık olmadığından bu işleri yapmak için zaman bulmakta güçlük çekmişti. Ayrıca şiddetli karşılaşmalarının ardından Eik'e yardım etmekte de biraz isteksiz davranmıştı.

Bu yüzden Steph ve Eik, Steph'in eşyalarını almak için Nailsea'ye gitmişlerdi; oraya gidince Steph, annesine ait bazı eşyaları da almıştı. İstediği tüm eşyalar paketlenip Danimarka'ya yollanınca o ana kadar kendini tutan Steph, sonunda tepki göstermişti. Yaşadığı şok ortadan kalkmıştı ve annesini özlediği için ağlamaya başlamıştı. Tanık olduğu cinayet ve yaşadığı şok yüzünden, hayatta kendisine yakın bulduğu tek insanı kaybettiği için ağlamıştı.

Steph ve Eik beraber South Harbor'daki evine taşınmışlardı ama Louise ile ayrı yaşamalarına rağmen her zaman beraber yemek yiyorlardı. Ya onların evinde ya da Louise'in evinde bir araya geliyorlardı. Steph de yavaş yavaş yeni hayatına alışmaya başlamıştı. Eik, her şeyin onun istediği hızda ilerlemesini sağlamıştı. Louise bunun sadece Steph için yapılmadığını fark etmişti. Eik böyle biriydi.

"Otele girmeden önce neden bir bar bulup soğuk bir şeyler içmiyoruz?" Eik, Louise'i sahildeki küçük bara doğru sürüklemeye başladı. Uçuştan ve neredeyse iki saat süren taksi yolculuğunun ardından kendini terli hissediyordu ve okyanusa dalması gerekiyordu ama Eik ona *nacho* isteyip istemediğini sorduğunda yine de başıyla onayladı.

Steph deri ceketini ve ağır botlarını çıkarmış, kendini Meksika güneşine teslim etmişti. Hâlâ aldığı yaranın iyileşmesini bekliyordu ama iç organlarının zarar görmediğine ikna olan doktorlar, bir beyin travması yaşamasından korkmuşlardı. Şakağı ağır bir darbe almıştı ve ormanda yaşanan olayların ardından kör edici baş ağrıları yaşamış, zaman zaman da görüntüsü bulanıklaşmıştı. Kafatasında bir hasar oluşmuş olabileceğinden bile şüphelenilmişti. Fakat daha sonra korkulacak bir şey olmadığı ortaya çıkmıştı; yine de Steph taburcu olduktan sonra kontrol amaçlı bir kez daha hastaneye gitmişti.

Jonas pantolonlarının paçaları kıvrılmış bir şekilde suyun kenarında duruyordu. Steph ile birlikte birkaç gencin, üzerinden okyanusa kendilerini bıraktıkları kayalıkları incelemeye başladılar. Louise gerildi ama yine de soyulmakta olan eski bir şezlonga oturdu. Eik eline bir bira verip onu kendine doğru çektiğinde arkasında yaslandı.

Dalgalar falezlere vuruyordu; arkalarında bıraktıkları beyaz köpükler gökyüzüne kadar çıkarken Louise de şişenin ağzındaki limon dilimini şişenin içine itti.

Okyanusun kokusunu içine çekti. Limonun. İçkinin. Eik'in.

tg: kaktusunx